

SUPPORT
YOUR RIGHT
TO 'KEEP AND
BEAR ARMS'

SZÁLASI FERENC

ALAPVETŐ MUNKÁJA

ÉS

3 BESZÉDE

Handwritten text, possibly a name or title, partially obscured by the photo's edge.

Valeri Prax

Tönnörsilla, 1945. Nr. 21.

9323.

—

SZÁLASI FERENC

ALAPVETŐ MUNKÁJA

ÉS

A MUNKÁS-, PARASZT- ÉS ÉRTELMISÉGI-
NAGYTANÁCSON ELMONDOTT BESZÉDEI

A
HUNGARISTA MOZGALOM
KIADÁSA

1 9 5 9

Felelős kiadó: Kárpán József, Pasaje la Victoria 2489, Munro,
Prov. de Buenos Aires, Argentina

Készült Ledermüller Olivér nyomdavállalatában, München, Pütrichstr. 3 a.

Az 1956 októberi szabadságharc óta, igen sok újmenekült magyar testvérünk kívánságát teljesítjük, mikor Szálasi Ferencnek a hungarizmus megalkotójának és meghirdetőjének, alapvető munkáját és beszédeit, teljes szövegükkel, kiadjuk.

Mély Istenhit, a krisztusi erkölcsi élet törvényei, a Kárpátok övezte nagy haza és a magyar nemzet rajongó szeretete, örök alapjai minden szavának és tettének.

Trianon tragikus igazságtalanságai, a Csonkaország szociális kérdéseinek megoldatlansága, társadalmának szétesettsége, az évszázadok óta újból imént megszületett magyar nemzetállam minden belső és külső gyengesége, azok a sorsdöntő tényezők, melyek fellépését a magyar történelem színterére, törvényszerűen előkészítették.

Az elhivatottság, sőt küldetés tudata adják meg neki az ihletet, hogy a nehéz időkben tévelygő magyarságnak megmutassa az egyetlen lehetséges utat, melyre lépnie és az egyetlen célt, melyért küzdenie kell, hogy egy évezredes mult minden dicsősége és áldozata, de egyúttal egész jövőendő élete is, veszendőbe ne menjen.

Ez a küldetéstudat adta meg neki azt a lenyűgöző erőt és lelki-fölényt is, mellyel a vértanúhalált elszenvedte!

A Mindenható rendelése nem szólt arra is, hogy megvalósítsa mindazt, amit meghirdetett, hogy felépítse a hungarista magyar Birodalmat. Ezt az utána következőknek kell felépíteni, de a sziklaszilárd alapokat ehhez megadta.

Aki kezébe veszi ezt a könyvet, hogy áttanulmányozza, gondoljon mindig arra, hogy a magyar nemzet egyik legnagyobb alakjának megváltozhatatlan útmutatása ez, aki vértanúságával pecsételte meg minden gondolatának és szavának igazságát.

Adja az Úr Isten, hogy ezt minél több magyar megértse és át-érezze.

1959 május hó.

Henney Árpád

ÚT ÉS CÉL

1935

A mai magyar politikai pártok valamennyien magukon hordják a magyarság háború utáni megaláztatásának, a Csonkaországnak önkéntes bélyegét. Programjuk legfeljebb a revízió áhítozásáig jut el. Nem foglalja azonban szervesen magában azt, hogy mit kíván tenni a tőlünk elszakított területekkel és azok népességével. Röviden: valamennyi program olyan siváran mai, amilyen sivár helyzetünk; mindegyik párt csupán aktuális lelkesedés és nem a jövő útja. A gyakorlati politika a pillanatnyi érvényesüléssel vált egyenlővé és nem az örök magyar hivatás tennivalóinak eltökélése, férfias fogadalma.

Politikai mozgalom még nem kapott annyi támadást, mint a magyar nemzetiszocializmus Hungarizmusa. Ez nem elkeserítő, hisz arra mutat, hogy a Hungarizmus nemzetiszocializmusa más, mint valamennyi többi párt nacionalizmusa. Nem lehetünk tekintettel a lejárt pártok politikai irigységére és nem változtathatja meg őszinte vallomásunkat az a tény, hogy ez a nacionalista szocializmusunk és szocialista nacionalizmusunk újabb támadásokat fog maga után vonni. Nem törődünk ezzel! Tudjuk, hogy Hungarizmusunk az egyedül helyes, mert nem a megcsönkített magyarsághoz szabtuk, hanem a magyarság történelmi és sérthetetlen hivatását, a méltó jövő határvonalait építjük. És mert ilyen, kötelességünk a rendületlen helytállás. A mai rémült érdekek és irigy politikai szólamok, valamint a barátságos ide-oda térítgető jótanácsok el fognak tűnni a Nemzet újjászületésekor a Kárpát-Duna népcsaládok népi közösségében.

**Hungáriáért a nemzet, a nemzetért a szocializmus,
a szocializmusért mindannyian!**

A Nemzet egysége a szocializmus munkaszerkezete!

**A liberalizmus az erősek szabadsága, a Hungarizmus mindenki
szabadsága!**

Munka, erő, béke, birodalom: Hungária!

Célunk Hungária, utunk a magyar nemzetiszocializmus!

Tettünk a becsület, eszközünk a rend!

**Akarat egy: a nemzet, hatalom egy: a mozgalom,
uralkodó egy: a Nemzet!**

Hivatásunk a rend, harcunk a mozgalom, győzelmünk a Hungarizmus!

Nem az a hatalmas, aki üldöz, hanem az, akit üldöznek!

Ezek a szavak világosságot jelentenek. A mi nacionalizmusunk nem az a politikai nacionalizmus, amelyet eddig már annyiszor elköptattak, a mi nacionalizmusunk a nemzet mai és holnapi hivatását jelenti. Szocializmusunk nem a marxizmus osztályharca, hanem a Nemzet kebelében lévő társadalmi rétegek munkabékéje. És mert ma mindenki hisz mozgalmunk történelmi hivatásában, és mert mindenki sóvárogva kívánja, hogy a különféle társadalmi rétegek között jöjjön létre a nemzeti megbékélés, azért új és leküzdhetetlen mozgalmunk. Ez a mindenki hite lángol és világít harcosainkban: az új magyar parasztban, az új magyar munkásban, az új magyar nőben, az új magyar ifjúságban és az új magyar értelmiségben, az új magyar katonában és összes testvér-nemzeteinkben.

Vörösmarty Mihály adja harcosaink riadóját és felelősségét:

*„Szép vagy ó Hon; bérc, völgy változnak gazdag öledben
Téridet országos négy folyam árja szegi,
Am természettől mindez lelketlen ajándék:
Naggyá csak fiaid szent akarata tehet!”*

Mert: „Nem a falvak és városok teszik a Nemzetet, hanem a férfiak!”

Testvérek! Mozgalmunk győzelméhez három Kell:

HIT!

HAZASZERETET!

FEGYELEM!

H U N G A R I Z M U S = P A X H U N G A R I C A

A magyar nemzetiszocializmus lelke, tartalma, szerkezete és valósága: a Hungarizmus. A Hungarizmus a nemzetiszocialista világnézet és korszellem magyar gyakorlata.

A Hungarizmus ideológiai rendszer.

Nem Hitlerizmus, nem Fasizmus, nem antiszemitizmus, hanem Hungarizmus.

A Hungarizmus: szabadság szabadosság nélkül; igazság farizeuskodás nélkül; segítség és megsegítés; kölcsönös megbecsülésen alapuló tekintély és totalitás; törvény és rend.

A Hungarizmus istenhívő és krisztushívő; nem tűri az istentagadást, krisztusgúnyolást, vallástagadást. Egy az erkölce és gyakorlata.

Egyesek szabadsága: a liberalizmus, erőszakrendszer. Mindenki szabadsága: a Hungarizmus, a Rend rendszere!

A liberalizmus rendszerének alapja: pénz, csók, maszlag. A Hungarizmus rendszerének alapja: népjólét, erkölcs, igazság.

A Hungarizmus a Kárpát-Duna honképes és talajgyökeres népcsaládjainak Hont és Hazát ad, szentesít, biztosít, véd; valamint ezeknek erkölcsi, szellemi, anyagi, politikai, társadalmi és gazdasági egységét jelenti, a Magyar Szentkorona Országainak valóságában.

A Hungarizmus védője a világ minden táján elszórt, kenyérgondok miatt kivándorlásra kényszerített népcsaládi tagjainak. Joga és kötelessége visszatelepítésük a Nagy Hazába.

Trianon nincs!

Népszavazás a Magyar Birodalom népi közösségének egyesítésére és egységére! A döntést csak a testvérnemzetek szabad akaratmegnyilvánulása szentesítheti.

A népszavazás szentesíti, biztosítja és védi a Kárpát-Duna területén élő népcsaládok erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét a Magyar Nemzet fennhatósága alatt: Pax Hungarica!

A Pax Hungarica: erkölcsi, szellemi, anyagi rend a nacionalista szocializmusban és a szocialista nacionalizmusban.

Testvérnemzeteinknek hűségrendszerünkben kulturális autonómia: nyelv, iskola, népművelés; önkormányzati közigazgatás és bíráskodás; az önkormányzatokon belül érdekképviseleti gazdasági önkormányzat.

A Hungarizmus erkölcsi, szellemi, anyagi, politikai, társadalmi, gazdasági tekintélyrendszer az egyén felelősségével.

A Hungarizmus szocialista nemzetet, nacionalista szocializmust jelent. Szocializmusa a szociálnacionálé, nacionalizmusa a vérségi sors- és társközösség valósága a Nagy Haza határain belül. A Haza tudatos nacionalista és szocialista szolgálatából fakad az egyén jóléte, a munka és a munka kenyere.

Az államhatalom a Haza valóságának és tartalmának, a népközösségnek erkölcsi, szellemi és anyagi szolgálata. Az állam eszköz a Haza és a Nemzet szolgálatában.

A zsidó: felekezetekhez nem kötött és nem kényszerített fajta. Az izraelita: fajtához nem kötött és nem kényszerített felekezet. Az izraelita zsidó: faji vallású fajta.

Konstruktív és destruktív elemet ismerünk. Konstruktív a honképes, talajgyökeres ember. A zsidó csak fajta, nem lehet nemzet, nem honképes, nem talajgyökeres, destruktív.

A Hungarizmus államépítésének célja: az iparral rendelkező, magas fokon álló magyar nemzetiszocialista parasztállam megépítése.

A parasztállam alapja a faluközösség erkölcsi, szellemi, anyagi rendje.

Sarcot többé nem fizetünk!

A Hungarizmus anyagi rendje a nemzetgazdálkodásból és a munkarendből áll. Ideológiai alapja: a szociálnacionálé. A szociálnacionálé anyagi életünk erkölcsi és szellemi felépítésében megvédi a népközösséget belső és külső imperialisztikus törekvésektől.

A nemzetgazdálkodás a magángazdálkodáson nyugszik. A magángazdálkodás alapja a szocialista szabadgazdálkodás. Szocialista, mert kötelezettséget jelent a népközösséggel szemben; szabadgazdálkodás, mert minden teljesjogú magyar állampolgár a nemzetgazdálkodásban tehetségének megfelelően résztvehet.

A munkarend: munkakötelesség, a munkás és munkaadó közötti viszony, a munkavégrehajtás, munkabíráskodás, munkaegészségügy és munkaetika törvényes rendezése a munkaalkotmány alapján.

A Hungarizmusban értelmiségünk a vezető és irányító, a munkás nemzetépítő, a paraszt nemzettartó, a katona nemzetvédő, a nőgyermek-ifjú a nemzetélet halhatatlanságának záloga. A hadsereg a fegyveres-nemzet végrehajtó eszköze és védi a népközösséget fegyveres imperialisztikus támadások ellen.

A Hungarizmus a háborút kerüli, de nem riad vissza attól, hogy erkölcsi, szellemi és anyagi értékeit és érdekeit minden eszközzel, minden erejével, minden elszántságával fegyveresen megvédje.

Külpolitikája a nemzetközösség, a konnacionalizmus elvén és gyakorlatán épül. Együtt harcol azokkal a nemzetiszocialista rendszerekben élő államokkal, amelyek erkölcsi, szellemi, anyagi és politikai, társadalmi, gazdasági életét kiegészítik és a magyar népközösség haza- és honterületével együtt egyetlen szerves érdekerületet képeznek. A Hungarizmus véd és támad! Védi a népközösséget és a nemzetiszocializmust — támadja a népközösség és nemzetiszocializmus ellenségeit. Védelmében erőteljes, támadásában kíméletlen. Kegyelmet nem kér és nem ad.

A Hungarizmus: hit, engedelmesség, harc!

A Hungarizmus: Pax Hungarica! Magyar Béke a Kárpátok-ölelte Dunamedence hinni, engedelmeskedni és harcolni képes népcsaládjainak!

K i t a r t á s !

I. A HUNGARIZMUS = PAX HUNGARICA

A Hungarizmus ideológiai rendszer. A nemzetiszocialista világnézet és korszellem magyar gyakorlata.

Nem Hitlerizmus, nem Fasizmus, nem antiszemitizmus, hanem Hungarizmus.

A Hungarizmus tehát szocializmust jelent, az Én és Mi erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek összehangolását és így nem egyes kiváltságos egyének vagy osztályok, hanem az egyének és osztályok összességét magában foglaló nagy közösség boldogításának biztosítását tűzte ki céljául. De a Hungarizmus egyben nacionalizmust is

jelent, mert legtermészetesebb népi közösségnek, a nemzetnek jólétéért és azon keresztül minden dolgozó egyén boldogulásáért küzd.

A Hungarizmus nem a Csonkaország, nem is csupán a magyar nép testére van szabva, hanem a Kárpátok ölelte Dunamedence területén fekvő ezeréves Nagy-Hazára és az abban élő összes honképes és talajgyökeres népcsaládokra, melyek a magyar nép vezetése és irányítása alatt azzal együtt jelentik a magyar nemzet erkölcsi, szellemi, anyagi és politikai, társadalmi, gazdasági egységét.

De ezenkívül a Hungarizmus védője a világ minden táján elszórt és kenyérgondok miatt kikényszerített népcsaládi tagjainak. Joga és kötelessége visszatelepítésük a Nagy-Hazába.

A Hungarizmus nemcsak azáltal biztosítja a magyarság és az itt élő népcsoportok békéjét, a Pax Hungaricat a Kárpát-Duna medencében, hogy Hont és Hazát ad a népcsoportoknak, továbbá, hogy kultúrautónómiát (nyelv, iskola, népművelődés, önkormányzati közigazgatás és bíraskodás, önkormányzatok kebelén belül érdekképviselési gazdasági önkormányzat) biztosít számukra hűségrendszerében, hanem szabad akaratmegnyilvánuláson alapuló népszavazással fogja szentesíteni a Kárpát-Duna medencében a területén élő népcsoportok erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét a Magyar Nemzet fennhatósága alatt.

A Pax Hungarica azonban nemcsak a vezető magyar nép és a vele együtt élő népcsoportok között helyreállítandó békét jelenti, hanem a Hungarizmus a nemzet kebelén belül gazdasági, társadalmi és politikai tekintetben egyaránt általános békét teremt.

Ennek a belső békének a nemzet kebelében élő összes dolgozó rétegek munkabékéje lesz az alapja. Ez a munkabéke foglalja megbonthatatlan népi egységbe a nemzettartó parasztot, a nemzetépítő munkást, nemzetvezető értelmiséget, a nemzetvédő katonát és a nemzet halhatatlanságának zálogát: a nőt és az ifjúságot.

Megteremti ezenkívül:

1. a gazdasági békét, mely a munka és termelés eredményeinek hasznát arányosan osztja meg a termelés tényezői között, hogy megszüntesse a pénzkapitalizmus keletkezésének és létezésének lehetőségét és a munkásság reménytelen nyomorát;

2. a társadalmi békét, mely nem ismer kiváltságos osztályokat: feudális, klerikális és liberális tőkésuralmi osztályt; felső-, közép- és alsó osztályt, hanem a dolgozók egységes szocialista közösségét;

3. a politikai békét, melyben nem önző pártérdekek vezetnek félre a politikai nemzetet, hanem amelyben egyetlen politikai vezérgondolat irányítja a közösséget a nemzet boldogulásának biztosítása érdekében a többi európai népek közösségében.

A Hungarizmus szellemi, erkölcsi és anyagi, valamint politikai társadalmi és gazdasági tekintélyrendszer az egyén felelősségével.

Ez a felelősség azonban nem a liberális rendszer megosztható, kikerülhető és áthárítható felelőtlen felelőssége, hanem fokozatosan

a legmagasabban álló tekintéllyel szemben vállalt felelősség. De a Hungarizmus tekintélyrendszerét nem a nemzetre kényszerített hatalmasságok, önmagukat kinevezett „tekintélyek” alkotják, hanem azok, akiket a dolgczó nemzet önmaga emel magafölé tekintélynek és vezetőnek.

Ezen az alapon építi ki a Hungarizmus államrendszerét: iparral rendelkező magas fokon álló nemzetiszocialista parasztállamot.

A Hungarizmus istenhívő és krisztushívő és nem túri az isten-tagadást, Krisztus-gúnyolást, vallástagadást. Egy az erkölcsse és gyakorlata.

A Hungarizmus ugyanakkor, amikor biztosítja a Kárpát-Dunamedencében élő összes népcsoportok népi önállóságát — mert ezek erre jogot szereztek azzal, hogy a magyar Haza létéért és valóságáért ontották évszázadokon keresztül vérüket és hozták erkölcsi, szellemi és anyagi áldozataikat — határozottan leszögezi, hogy a zsidóság nem vallás, hanem faj és pedig az az idegen fajú népcsoport, mely soha közösséget a magyar sorssal nem vállalt, soha semmiféle áldozatot ezért a közösségért nem hozott és így nem szereshetett jogot magának ahhoz, hogy ebben az erkölcsi népiközösségben élhesen. Ezért a Hungarizmus nem az antiszemitizmust (zsidóellenességet) hirdeti, hanem az aszemitizmust (zsidómentességet). A Hungarizmus nem fog zsidótörvényeket hozni, mert a törvények jogokat is biztosítanak, a zsidóságnak pedig még ahhoz sem lehet joga, hogy jogtalanul éljen ebben a közösségben, melyet eddig kizsarolt.

A Hungarizmus külpolitikája az európai nemzetközösség nemzetiszocialista rendjének elismerése. Gyakorlata a konnacionalizmus. Az a gyakorlat, melyben az Európában egymásmellett élő nemzetiszocialista államok egymás erkölcsi, szellemi és anyagi, valamint politikai, társadalmi és gazdasági életét kiegészítik és a magyar nemzet hazas és honterületével együtt e közös európai érdekközösséget képezik.

Népi közösségünk védeni fogja a velünk egy világnézetet valló és gyakorló nemzetiszocialista államokat minden gazdasági vagy fegyveres erőszakú hódító törekvéssel szemben. A Hungarizmus minden törvényes eszközzel küzdeni fog azért, hogy a liberalizmus új alarchban vagy átfestéssel vissza ne állíthassa hatalmát a Kárpátok ölelte Dunamedencében.

A Hungarizmus véd és támad.

Védi a népiközösségeket és nemzetiszocializmust, támadja a népiközösség és nemzetiszocializmus ellenségeit. Védelmében erőteljes, támadásában kíméletlen.

Kegyelmet nem kér és nem ad.

A Hungarizmus: Hit, Engedelmisség, Harc!

A Hungarizmus: Pax Hungarica! Magyar béke a Kárpátok ölelte Dunamedence hinni, engedelmeskedni és harcolni tudó népiközösségének.

II. A HUNGARIZMUS ERKÖLCSI ALAPJA

Igaz istenhit és igaz krisztusszeretet kizárólag csak igaz nemzetszeretethez és hazaszeretethez vezethet és fordítva: igaz nemzet-szeretet és hazaszeretet vezessen el bennünket az igaz Isten és Krisztus megértéséhez.

A magyar nemzetiszocializmus gyakorlata szétválaszthatatlan Krisztus tanától.

A zsidó erkölcsi világrend gyakorlati átültetésének és megvalósításának harcos eszköze a kommunizmus; a krisztusi erkölcsi világrend gyakorlati megvalósításának harcos eszköze pedig a Hungarizmusban kiteljesedő magyar nemzetiszocializmus.

Ezek jelentik a mi mozgalmunk érvényes állásfoglalását és alapját a vallással kapcsolatban. Más alapot visszautasítunk. Ezekből folyik aztán minden cselekedetünk is. Nem tűrhető, hogy az egyén belső élete kettészakadjon, hogy vallási meggyőződése nemzeti meggyőződésével összeütközésbe kerüljön. Az egyén csak akkor egész ember és csak akkor számíthat népi közösségünk kiegyensúlyozott, igazi hasznos tagjának, ha vallási meggyőződése és nemzeti meggyőződése erős kapcsolatban és forró összhangban él lelkében s biztos egyensúlyban vetítődik ki tudatában is. Mi megadjuk Istennek, ami Istené és megadjuk Nemzetünknek, ami a nemzeté.

A vallásoktatás feladata, hogy igaz keresztény embert formáljon; a nemzetnevelés feladata pedig, hogy az igaz keresztény emberből hazáját, nemzetét és fajtáját szerető egyént neveljen. Istenhez, a mi Atyánkhoz nemzetünkön, hazánkon és fajtánkon keresztül kell, hogy kapcsolatot találjanak.

Isten azért teremtett népeket, nemzeteket és azért hagyta jóvá létezésüket, hogy ezt az emberek tudomásul is vegyék és e közösségeken keresztül jussanak még közelebb szent akaratának és bölcseségének megismeréséhez.

Nem ismerünk felekezetenküliséget. Az istentelenség minden formáját elvetjük, a vallástalanságot megszüntetjük.

Nemzetünk minden tagjának valamely bevett vagy elismert törvényes vallás keretébe kell tartoznia.

Kutatva, hogy miért helyezkedik szembe a vallás a nemzetiszocialista mozgalmakkal, két lényeges okot találunk. Ezeket az okokat mozgalmunkban felvilágosító munkával ki kell küszöbölnünk.

Az egyik okot az Egyháznak a vallási és világi totalitásra való törekvése adja. A vallási totalitásra való törekvés krisztusi parancsra történik, tehát ez tőlünk függetlenül is abszolút helyes. Az Egyháznak világi totalitásra való törekvése azonban csak a krisztusi parancsok gyarló emberi félremagyarázásán és bűnös „mellémagyarázásán” alapszik.

Az Egyház a két törekvésének ellentétes széthúzó ereje miatt határozottan kettéválasztható két külön lényegre bomlott. Az egyik

a vallási Egyház, a másik a politizáló Egyház. A mi mozgalmunknak a vallási Egyházzal soha semmi baja nem lesz, sőt bennünk fogja minden körülmények között legigazibb, leghívebb, legerősebb támaszát megtalálni. A politizáló Egyházat azonban mozgalmunk semmilyen formában nem fogja túrni.

Isten szolgálói ne politizáljanak, hogy szent hivatásukat tisztán és maradéktalanul betölthessék.

Mozgalmunk ehhez a legnagyobb határozottsággal meg fogja adni a segítséget és éles határvonallal külön fogja választani a „vallásnevelést” a „nemzetneveléstől”.

E kérdés megértéséhez még a következőket kell megvilágítanunk:

A történelemben három totalitás fejlődött ki egymás után, később egymást erősítve párhuzamosan. Mindháromnak közös vonása az, hogy feltétlen engedelmességet követel, így tehát mindhárom zárt testben létező legősibb parancsuralmat jelent. Legrégibb a katonai totalitás. Utána jelentkezett az Egyház totalitása és azután a gazdasági életet vezetőik — kiváltképpen zsidók — gazdasági totalitása. Erkölcs, szellem és anyag így külön-külön megkapták legjellegzetesebb képviselőjüket, külön-külön haladtak, de nagy elhatározásokban mindig együtt látjuk őket.

A nemzetiszocializmusban azonban megszületett a negyedik totalitás: a nemzet totalitása. Ez a legtökéletesebb totalitás, mert egyesíteni képes a többit. Az újszülött Herkulesre nem jó szemmel néztek a törpe irigyek, veszélyességét abban látták, hogy az eddig függetlenül fejlődő és külön utakon haladó erkölcsi, szellemi és anyagi lényüket ez a hatalmas újszülött képes összevonni, saját erejéből képes kiteljesíteni:

a vallás totalitását mint nemzeterkölcsi tény; a katonai totalitást mint a fegyveres nemzetet; a magángazdasági totalitást mint nemzetiszocialista közjólétet.

A harc tehát közöttük elkerülhetetlen. És valóban tény, hogy a nemzetiszocializmus pionir nemzeteinek: Olaszország, Németország mozgalmi harcaiban — különösen a harc kezdeti korában — a „nemzeti totalitásnak” a másik három totalitás ellene volt.

A nemzetiszocializmus győzelmes harcának végső kifejlődésében érdekesek a külön-külön vívott ütközetek részleteredményei:

az Egyház kivonja a harcból politizáló részeit és jobb időkre tartalékolja, a vallás kiegyezik; a hadsereg felszívódik a fegyveres nemzetben és legszélesebben kiteljesül; a magángazdálkodás totalitása pedig megsemmisül.

A mi mozgalmi harcunkban is így kell előrelátnunk győzelmünk eredményeit. Ezek az eredmények természetesen és teljesen fedik a nemzetiszocializmus lényegét és gyakorlatát. Egyet jegyezzünk meg: a három totalitás közül egyedül a katonaitól várhatunk jogosan megértést, mert csak ő az, amelyik a nemzetiszocializmus győzelmével tényleg nyer és a legteljesebb kifejlődéshez jut. A másik kettő ve-

szít. Az egyik azt veszíti el, amit nem tudott ugyan elérni, de mégis mindig vesztesnek fogja magát érezni; a másik azt veszíti el, amit eddig nemzetétől minden felelősségvállalás és ellenszolgálati kötelezettség nélkül gazdasági szabadság ürügyeivel elvett, élvezett és bitorolt.

Mi igaz hittel és meggyőződéssel fogjuk vallásunkat vallani, de nem értünk egyet azzal, hogy a politizáló egyházak szabják meg, milyen egyházpolitikai feltételek teljesítése mellett üdvözülhetünk csak. Ezt az üdvözülést kizárólag csak vallási egyházak biztosíthatják számunkra, ennek feltételei pedig Krisztus Urunk tiszta törvényeitől függenek és nem az egyházak politikai elgondolásaitól.

A politizáló egyházak a mi erkölcsi életfelfogásunk előtt olyan rosszak és tisztátlanok, mint azok a politikusok, akik a politikát öncélból csinálják, vagy ami még rosszabb: csináltatják.

A másik ok, amiért a vallás általában szembehelyezkedik a nemzetiszocialista mozgalmakkal, az, hogy az egyes egyházak a nemzetiszocializmus államerkölcsi felépítésében „pogányságot” látnak és egyházzsakadástól félnek.

Az új-pogányság torzával kapcsolatban csak annyit jegyzünk meg, hogy új-pogányság — ha van — csak azért lehet, mert van új-farizeizmus.

A liberalizmus volt az, amelyik kitenyésztette az erkölcsi, szellemi és anyagi pogányságot. Kiirtotta Istent a lelkekből, kiégette a Haza ideálját és valóságát a szivekből és az aranyborjú-imádat egész szertartását építette fel. A pogányság vádja először az ő fejükre száll, ezt tudniok kell az egyházaknak is. Ezzel a farizeuskodó kereszténypogánysággal szemben csak mint ellenhatás születhetett meg az új-pogányság, s mint szükségszerű reakció, erkölcsében, szellemében és anyagi elképzelésében valószínűleg tisztultabb, erkölcsösebb is kell legyen annál, mert hiszen akkor nem ellene született volna meg.

De mindettől eltekintve: nincs „új-pogányság” nálunk!

Úgy látszik azonban, hogy gyanúsan buzgó hangoztatásával a liberális oldal újabb jogcímet szeretne teremteni, amivel a dolgok lényegéről ismét elterelheti a figyelmet. Az ismert harcmódot: árnyékokra, mellékeseményekre és mellékcélpontokra összpontosítani a nemzet ítéletét, hogy a főbűnösök menekülhessenek s a lényegi igazságok tovább folyhassanak!

Semmi közünk ahhoz, hogy más nemzetek mit akarnak kezdeni valláserkölcsi életükkel, csak ahhoz van közünk, amit mi akarunk. Mi nem az új-pogánysággal fogjuk kiverni a liberális rendszer pogányait, hanem a mélységes istenhitben gyökerező magyar nemzetiszocializmussal.

Isten és nemzetünk akaratából el fogjuk nyerni azt a jogot, hogy korbácsot ragadhassunk és kiüzhessük Hazánk szent templomából azokat a kufárokat és üzéreket, akik összezúzott, csonka testün-

ket árulják Európa területéhes népeinek és zsákmányszomjas érdekszövetkezeteinek.

A „turáni egyisten-hittel” kapcsolatos állásfoglalásunk elutasító. Meg vagyunk győződve arról, hogy a turáni egyisten-hit valamikor megtette kötelességét, mikor őseink erkölcsi életének gyönyörű törvényeit megadta. Kötelességét teljesítette, az új korszakban új hivatása már nincs.

Meg vagyunk győződve, hogy Krisztus Urunk azért jutott el közénk olyan könnyen, mert éppen a Fehér Ló taposta előtte a magyarság erkölcsi életében az utat. Mi nem voltunk pogányok őseink erkölcsében, nem leszünk pogányok ivadékaikban még akkor sem, ha olyan nagyon szeretnék ezt a tényleg pogány túloldalon.

Az egyházszakadás veszélye már sokkal nagyobb. Amennyiben az egyes egyházak a világmozgató nemzetiszocialista rendszerek iránt belátásra nem jutnak, az egyházszakadások valóban bekövetkezhetnek.

Ez azonban szintén nem pogányság, hanem vagy eretnekség, vagy szakadárság. Ezt az egyházaknak tudomásul kell venniök.

A mi mozgalmunk leszögezi, hogy az egyes egyházakka! szemben olyan mértéket fog álláspontjai megválasztásánál tartani, amilyen mértékben az egyes egyházak megóvják semlegességüket a magyar népi közösség most folyó alkotó harcaiban. Őszinte sajnálkozással vennők tudomásul az egyházak ellenséges magatartását népünk elementáris szabadságharcával szemben és az összes következményekért e miatt a felelősség őket terhelje.

A magyar pap szeresse Istent; Istenen keresztül pedig nemzetét, hazáját, fajtáját. Legyen magyar pap. Mint pap túlmehet országunk határain, mint magyarnak itt élnie, hálnia kell. Legyen papja és testvére minden magyarnak és hite parancsolatai szerint magyar testvéreit hozza közelebb Istenhez, ne pedig mint katolikust, reformátust, evangélikust, görögkatolikust, görögkeletit vagy unitáriust. Magyar nemzetiszocialista rendszerünk keresztény magyarokat teremt, viszonzásul megköveteli, hogy a haza papjai magyar keresztényeket neveljenek nemzetiszocialista erkölcsi életünk biztos megalapozása érdekében.

A Hungarizmus erkölcsi, szellemi és anyagi felépítésében megbonthatatlan egységet képez, ezért népi közösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi egysége is megbonthatatlan. Külön részekre szét nem választható.

Hazánk harmonikus egysége az igaz magyar nővel magasztosult család és az igaz magyar pappal magasztosult vallás két hatalmas pillérén nyugszik. Egyik pillér meglazulása megbontja nemzettestünk biztos egyensúlyát is. A Hungarizmuson épülő magyar nemzetiszocialista állam rendje az az erő, mely nem fogja megengedni a pillérek meglazítását és mindenkit, aki ezzel kísérletezik, büntető hatalmának vasszigorával kímélet nélkül sujtani fog.

III. A HUNGARIZMUS SZELLEMI ALAPJA

Hungarisztikus kultúrpolitikánk alapja a magyar népi kultúra, mely irányt szab a testvérnépek kultúrájának is, amelyen azok a megszabott irányban, sajátosságaiknak megfelelőleg, hozott himporkat megőrizve tovább fejlődhetnek.

A magyar kultúra nem nyom el, hanem vezet. A hungarisztikus kultúra pedig az egészet rendszerbe foglalja és gyakorlatba összehozza a hungarisztikus államépítés és népi állami élet egységes szellemének kialakítása érdekében.

Kultúrpolitikánk fő célja: a Hungarizmusnak kulturális tényezőként való beállítása államiságunkba, népi közösségünkbe és szellemének elmélyítése.

A magyar lelkiség alkotó tényezőinek hatóerejét, a kultúra folyton változó tartalmát állandóan vizsgáljuk és céljaink szolgálatában megfelelően felhasználjuk.

A tiszta magyar kultúra a magyarság teremtő erejének, képességének, lelkiségének, a magyar génusznak hordozója, kifejezője és így fajunk öntudatát, gondolati-, erkölcsi- és érzelmvilágát, akaratát, céljait, reményeit, vágyait hűen tükrözi és sajátos életérdekeit tisztán szolgálja. A kultúra mutatja: mit gondolunk, érzünk és akarunk. A kultúra bizonyítja, mennyi a benső értékünk, mennyit érünk a világ kultúrnépeinek sorában. A kultúra fajunk legerősebb létalapja, fennmaradásunk biztosítója.

A magyar faj teremtő ereje, szellemi képessége, a magyar kultúra benső értéke nem áll hátrább egyetlen kultúrnépnél sem. Ebből a tényből fakad kultúrönérzetünk és az a kötelességünk, hogy senki idegentől szellemi téren nem fogadhatunk el semmit anélkül, hogy mi is nem adnánk, másrészt, hogy széles körre kiterjesszük és intézményeink kiépítésével a lehető legmagasabb színvonalra emeljük. A magyarságnak magyar kultúrát adunk. Idegen szellemű kultúrát nem tűrünk, de megbecsüljük, megbecsültetjük és az egész világgal megismertetjük az igazi magasrendű kultúránkat, melyet fajunk több százados küzdelmes munkával turáni lelkéből kitermelt és értékke emelt. A kultúra hordozóját, a fajt a kultúra dinamikus tényezőinek sorában első helyre emeljük.

A magyar kultúra népi elmélyítését és tudatosítását hirdetjük és akarjuk, azért mint közkinccset terjesztjük és ingyen szórjuk szét. A magyar kultúra nem lehet csak a nagyvárosok, osztályok, kasztok, társadalmi csoportok fényűzése, kiváltsága, avagy idegen üzleti vállalkozások cégére, hanem az egész magyar népközösség lelki tulajdona, szellemi közkinccse kell, hogy legyen. A magyar kultúra eredetében, céljában, rendeltetésében és tartalmában: nép-kultúra. A néptömegekben rejlő sok alkotó tehetséget felszínre hozzuk, a nemzeti kultúra szolgálatába állítjuk, a nagy magyar népközösséget a magyar kultúra birtokosává avatjuk, mert az alulról felfelé irányuló

szerves kultúrfejlődést hirdetjük és akarjuk a felülről erőszakolt terjesztés és a magaskultúra népszerűsítése helyett a népet hozzuk közelebb a kultúrához s azután a kultúrát a néphez.

A kultúrának szellemi tartalmát a kultúra intézményei őrzik, fejezik ki és adják tovább, de értékük nem az intézmények külső szervezetétől, mennyiségétől függ, hanem attól a szellemtől, melyet munkásságuk révén magukból kisugároznak. Éppen ezért nemcsak külső alakításra, külterjes fejlesztésre, hanem mentől több „kultúr tárgy” létesítésére, nem mennyiségi kultúrpolitikára törekszünk, hanem az intézmények benső szellemi átalakítására, a kultúra belterjes fejlesztésére, a nevelői intézmények tanulmányi anyagának gondos megválogatására, átalakítására és megjavítására.

Minőségi kultúrpolitikát követelünk, különös súlyt helyezve azon szellemi tényezőkre lelki teljességére és kiválóságára, akik az intézmények vezető-munkásai, akiknek feladata az új hungarisztikus, ezen belül az új magyar kultúrtársadalom kialakulása, nevelése körül hivatásszerűen közreműködni. Megfelelő ember a megfelelő helyen kultúrpolitikai programot is képez és ezért a lelketlen bürokrácia és tolakodó protekcionizmus felleghárjait leromboljuk s az elnyomott kiváló tehetségek érvényesülési útját megnyitjuk. alkotóképességeiket a kultúra érdekében kihasználjuk, hogy a kultúra összes szervei és intézményei benső életükben és munkásságukban a magyarság összes értékeit összegezve a legmagasabb színvonalon mutassák be, őrizzék, fejlesszék és adják át a következő nemzedéknek, hogy híven képviselhessék az összmagyarságot és testvérnépeink kulturális közszellemét.

Célunk olyan új magyar lelkitípus kitermelése, mely faji, népi talajban gyökerezik, a nemzettudatból a nemzetönérzet, öncélúság és a nemzeti hivatástudat magaslatára emelkedett olyan nemzedék felnevelése, mely testben, lélekben erős, szép, nemeslelkű, becsületes, önzetlen, önfeláldozó, vallásos, magaerejében bízó, fegyelmezett, engedelmeskedni, tűrni, szenvedni, dolgozni, tanulni, hinni, önállóan kezdeményezni tud, előretörő, önérzetes, bátor, kitartó, eszményekért lelkesül, a Hazáért, a fajért élni s ha kell, halni is kész. A szép, jó, igazi erényei lelki összhangban építik nemes jellemét, olcsó megalkuvás helyett szívesen választja a kemény harcot, mert tudja, hogy sem ő, sem faja nem alábbvaló egyetlen nemzetnél sem és joga van az elsők sorában helyet foglalni a saját tehetségéből, kiharcolt erejéből és nem mások érdekéből és érdeméből. Nevelői intézményeink megújuló közszelleme, az új nemzeti társadalom erkölcsi emelkedettsége, a nevelői intézmények átalakított és a nemzeti értékek ismeretére támaszkodó tanulmányi anyaga lehetővé fogja tenni, hogy a magyar ifjúság új lelki típusa mielőbb kialakuljon, méltón betöltse helyét és nagy feladatát a nemzet jelenének és jövőjének megalapozása körül elvégezhesse.

A lelkek átalakítását, újjászületését, megnevesedését, magyarrabbá, önérzetesebbé való alakulását várjuk és készítjük elő az egész

vonalon a sorsközösség, a faji összetartozandóság és testvéri összetartás tudatát ápoljuk és fejlesztjük; olyan széleskörű népkultúrát akarunk, hogy a magyarság széles rétegei ne csak a fizikai élet robotját, a mindennapi kenyérgondok keserű verejtékét érezzék, hanem erkölcsileg és szellemileg felszabadulva a napos oldalra kerülhessenek és elegendő lelki rugalmassággal bírjanak az élet szépségeinek, értékeinek megismeréséhez, az élet nemes örömeinek befogadásához. Mert csak egy életerős, életvidám, rugalmas lelkületű népközösség fiatal tagjait lehet nagy nemzeti eszmék, célok lelkes szolgálatába beállítani s e célokért önfeláldozó munkásságra és kitartó harcra rávenni. Akik szürke és örömtelen hétköznapokon az idegen érdekű kartelek és nagytőke munkásai, lelkiekkel alig törődhetnek, csak üres, tengődő életet folytathatnak, nem ismerhetik nagy nemzeti és fajvédelmi kötelességeiknek széles körét, aminek betöltése rájuk vár.

A magyarság kultúrája a Távól-Keletet a Nyugattal összekapcsoló szellemi törekvések gyújtópontjában állva a földkerekségen bárhol lakó magyarokat összekapcsoló és összetartó központi szellemi erőforrás. Mindenkor meg kell őrizze egységét, faji önállóságát, minden más kultúrával szemben egyenrangúságát. Lényegéhez tartozik, hogy egységes világszemlélettel a nemzet lelki egységét magyaros zamattal, világosan, tiszta magyar formában fejezze ki. Ezért is a magyar kultúra éltetőlelkét mértelenül minden káros befolyást, mely a magyar nyelv és zene, a magyar művészet faji szelleme és faji formája ellen irányul, irtani fogunk s az elidegenítésre és elnemzetietlenítésre irányuló szándékos törekvéseket a törvény szigorával fogjuk büntetni. Kultúrönérzetünkéből következik, hogy kultúrfölényt senki részéről el nem fogadunk, tiltakozunk ellene és nem tűrjük, hogy idegenforgalmi érdekek örve alatt egzotikus népként kezeljenek, népi kultúránk lényegéről a figyelem máshová tereltessek.

A magyar nemzetiszocialista államrendszerünk a keresztény vallás erkölcsi alapján áll és ezért a keresztény felekezetek összehangzott munkásságára számít. A felekezetek sem egymással, sem az államhatalommal kultúrharcba nem bocsátkozhatnak, különálló kultúr-szellemet nem képviselhetnek, mert ez a nemzeti lélek kettéhasadását, a nemzet lelki egységének megbontását idézné elő. A közreműködést békés megegyezés kell, hogy megelőzze kultúrális vonatkozásban is. Az egyházak nem lehetnek állam az államban, az államhatalom azonban kiválóan gondoskodik a vallás-erkölcsi és keresztény egyházi érdekek szociális és kultúrális kielégítéséről.

A kultúra összes intézményei, intézői, a magyarság szellemi közléte, sajtója, színháza minden megnyilatkozásában kihangsúlyozottan jelképezni fogják az új hungarisztikus államiség közszellemét, világnézetét, büszke magyar önérzetét, önállóságát, a magyar faj kultúrális világállását és világértékét. Ezért is a szervező és kultúrtevékenységet, az alkotó munkát szociális, gazdasági és nemzetvédelmi haszna miatt a legmagasabbrendű emberi tevékenységnek tartjuk s gazdasági értékelésénél elsősorba helyezzük.

A főhangsúlyt nem az oktatásra, hanem a nemzet nevelésére, a népközösség lelki gondozására és lelki vezetésére kell helyezni.

A népnevelésnek szoros kapcsolatot kell tartania a nemzet életével s azzal ellentétbe jönnie soha nem szabad, mert mindenkor a nemzeti társ- és sorsközösség építőjének kell lennie.

A tanítórend erkölcsi, szellemi és anyagi sértetlensége olyan követelmény, amelyből nincs engedmény.

IV. A HUNGARIZMUS ANYAGI ALAPJA

1.

A lefolyt világháború az arcvonalakon emberéletben, a frontok mögött pedig anyagiakban kívánt mérhetetlen nagy áldozatot a szembenálló felektől. A belőle fakadó békék nem hoztak megnyugvást, csak katonai fegyverszünetet. A pusztítást aztán betetőzte a háborút követő gazdasági felfordulás, amelyben százezrek véreztek el és milliók váltak kenyértelenné.

A nagytőke pedig, amely csak nyert a háborúban, ott kívánta folytatni munkásságát, ahol 1914-ben abbahagyta. A nagytőke urai merték hinni, hogy mindaz a gazdagodás, amelyet a háború milliók vére és szenvedése árán egyesek részére eredményezett, nemcsak fenntartható, hanem nagymértékben fokozható is.

Országcsónkunkban a kormányzatok megtűrték, hogy a háború vámszedői a háború után az ország adószedőivé váljanak. Hiszen alig alakulhatott a háború óta egyetlen ipar is, amely ne a vámvédelemre épült volna; legrosszabb esetben — ha a kereset veszélyben forgott — a kartellek adtak „biztonságot”.

A háborút egyes hadvezérek megértették. A békének nem akadt egyetlen szakértője sem. S míg Németországtól Franciaország olyan aranyszolgálatást követelt, amennyi arany a világon egyáltalán nem is létezik, addig Amerika — felejtve, hogy szövetségeséről van szó — Franciaországot szorította szigorú fizetés teljesítésére. Franciaország kötelezettségének eleget tenni nem tudott, de áthárítani sem bírta, ezért az egész világ adós és hitelező, elintézetlen „lógós” állapotba került.

A béke, a mindenki békéjének szakértője a nemzetiszocializmus. Végrehajtója: a Nemzet. A nemzetiszocializmus egyik legfontosabb feladata a vagyonegyenlőtlenségek igazságos kiegyensúlyozása, a gazdasági életünkben tapasztalható gátlások, mesterségesen beállított benuhási folyamatok megszüntetése és a visszaéléseken nyugvó úgynevezett „nagyon ügyes” tehát erkölcstelen gazdagodásnak a megtörése.

Sem a vállalkozási kedvet, sem a tehetséget, sem a szorgalmat, sem a szakértelmet nem kell féltetni a magyar nemzetiszocialista gazdálkodástól, mert csak határt fog szabni annak a határtalanul igazságtalan vagyonosodásnak, mely mai formájában lobzódva milliók elsorvadására és elsorvasztására vezetett. A magyar nemzetiszocialista gazdálkodás elválaszthatatlan a magyar nemzetiszocialista erkölcsi és szellemi élettől; céljában a népi közösség anyagi jóléte áll. Nemzetgazdálkodásunk és minden része tehát eszköz és nem cél.

A legnagyobb világvagyon a honképes és talajgyökeres emberiség, amelynek munkaképessége, hasznos és erkölcsös tehetsége, alkotó szelleme nincs kihasználva. Nem a forgalmi tőke hiánya miatt, hiszen a vagyon nem lett kevesebb, csak elbujt az emberiség népmilliói elől, egyesek kezébe gyűlt össze és így hiányzik a termelés és fogyasztás körforgása.

Márpedig a kátyuba jutott gazdasági élet szekerét a néptömegekben rejlő erők nélkül, a népmilliók bekapcsolása és értékeiése nélkül nem lehet kimozdítani mai helyzetéből.

Az elavult magánkapitalista rendszer ellen indított harcunkat nem lehet a zsidókérdés megoldása nélkül győzelemre vinni. A magyar nemzetiszocialista gazdálkodási rendszer megvalósítása és a zsidókérdés megoldása elválaszthatatlanok, egyik a másikból folyik, a két feladat egyazon éremnek két oldala.

Sikeres felvilágosító munkánk eredményeként a liberális magánkapitalizmusnak lassanként csak zsidó hívei maradnak, ennek ellenére még mindig megnyilvánulnak — igaz, hogy mindig ritkábban — olyan aggályok értelmiségünk, de különösen a nemzetre kényszerített vezetősellemeik részéről, hogy a zsidókérdésnek „német szisztéma” alapján való megoldása ebben az országban a gazdasági és pénzügyi rendet egyik napról a másikra felborítaná és hogy az ország ennek következtében gazdasági és pénzügyi téren egy napig sem állhatna fenn. Az ilyen állítás vagy vakmerő hazugság, vagy bűnös ostobaság, mely nemzetszédítéshez, nemzetrontáshoz, nemzet-halálhoz vezethet. Legyen már egyszer vége annak a hivatalos babonának, hogy a magyar élet zsidó nélkül nem képzelhető el. A magyar népi közösség igenis meg tud lenni zsidó nélkül. Mi a zsidókérdést egyébként sem „idegen szisztéma” szerint fogjuk megoldani, mint ahogy az egész nemzetiszocialista gyakorlatunk sem idegen szisztéma szerint alakul, hanem a mi sajátos honi viszonyainknak és magyar faji adottságainknak megfelelőleg.

Igaz, hogy a zsidókérdés megoldásának az 1919/20-as években való erőszakolása izoláltságunk miatt anyagi-csődbe juttatta volna az országot, ma azonban zökkenőmentesen vehető nemzetgazdálkodásunk magyar kezekbe, hiszen majdnem minden szomszédunkban nemzetiszocialista rendszer uralkodik.

Az aggályoskodók attól is tartanak, hogy a zsidókérdés megoldása alkalmával a zsidók meg fogják találni a módját annak, hogy a nemzetgazdálkodásunk felépítéséhez szükséges tőkeeszközt kivon-

ják hazánkból és ezzel megadják a kegyelemdőfést gazdasági életünknek, sőt ezen keresztül egész államiságunknak és létünknek. Azoknak a tőkéknek hiánya azonban, amelyeket a zsidóság a tiltó rendelkezések dacára is ki tudna csempészni az országból, gazdasági életünknek vajmi kevés kárt okozhat. A gyárakat, üzemeket, bányákat még sem lehet a határon átlopni. Drága honi földünk dús áldásai, vizeinek ereje, a magyar nap éltető sugarai, a magyar lángelme alkotó nagysága, a magyar nép termőképessége és akarata, cselekvéseinek átgondolt bátorsága és emelkedett erkölcsisége mind, mind gyönyörű, kipusztíthatatlan, elidegeníthetetlen és elvihetetlen tőke, ami itthon marad. Elképzelhetetlen, hogy tízmillió magyar lerongyolódjék, éhenhaljon vagy elpusztuljon, vagy „Németország cselédje” legyen csak azért, mert a zsidókérdést meg merte oldani. Ha magyar népünk csak azért pusztulna el, mert a zsidó tőke pár millió pengőt kicsempészett az országból, akkor sorsunkat meg is érdemelnénk, mert azzal bebizonyítanánk, hogy haszontalanok, élhetetlenek és életképtelenek vagyunk. Kilophatják a zsidók tőkéinket milliósámra, megkontreminálhatják pengönket, telekürtölhetik a számukra egyre szűkülő világot a magyar gazdasági borzalmak minden rémségével, mégsem tehetnek tönkre bennünket, mert ma már nem csupán tízmillió magyar ellen kell küzdeniök, hanem több százmillió felvilágosodott ember ellen. Ezt rajtunk kívül ők tudják a legjobban és azt is tudják, hogy ebben a harcban okvetlenül és véglegesen ők maradnak alul.

A magyar nemzetiszocialista hatalom gondoskodik majd, hogy a zsidókérdés intézményes megoldása alkalmával gazdasági és pénzügyi rendszerünk egyik napról a másikra ne boruljon föl. Vagyunk annyira elfogulatlanok, hogy hinni tudunk a magyar nép őseréjében, gazdasági rátermettségében és érettségében. Világosan áll előttünk az is, hogy gazdasági életünk megtisztításánál nemcsak a zsidókérdés megoldása döntő, hanem a zsidóság gazdasági szellemétől átítított és megfertőzött keresztény magyarok kizárása, leépítése és felváltása is. Mi meg merjük ezt cselekedni, mert gazdasági tudásunk és gazdasági képességeink tekintetében nekünk nem a zsidó erkölcsiségű szellem fog utat mutatni, hanem magyar népünk életereje, életrevalósága és életakarata.

A magyar nemzetiszocializmus magasztos elgondolásait továbbra is felvilágosító munkával fogjuk a gyakorlati átvalósulás számára éretté tenni. Azokkal szemben pedig, akiknek a felvilágosító munka nem használ, vagy akiknél a szocializmus hangoztatása arra jó, hogy ocsmány játékukat az „öncélú zseb” gazdasági elvének további duzzasztására használják fel, korbácsot fogunk alkalmazni.

Gazdasági életünket alapjaitól kezdve át kell szervezni, félmegoldások és megalkuvások csak oda vezethetnek, hogy Csonkaországunk valamely hatalmas szomszédállam gyarmatává süllyedne. A Dunamedencében csakis a korral haladó átszervezések és kezdeményező, cselekvő, brutálisan reális állami célkitűzések segítségével sze-

rezhetünk befolyást jelentő, el nem mellőzhető vezető szerepet.

A magyar nemzetiszocializmus gazdasági vonatkozásai a Hungarizmus valóságalapján válnak tényekké és jelentik egyedül a Kárpát-Duna népiközösség jólétét.

2.

Az anyagi élet alá van rendelve a nemzet erkölcsi és szellemi életének. Egyedüli célja a népiközösség erkölcsi és szellemi életszintjének emelése, nemes formálása, hogy a népiközösség mindenegyik tagja tudatos részese, serkentője, őrzője és alkotója lehessen a népiközösség kultúrájának és civilizációjának.

Az anyag mindig eszköz és nem cél.

A nemzetgazdálkodás és munkarend fogja képezni államiségünk, a Hungarizmus anyagi, gazdasági életének alapjait.

A nemzet teljességét természetes személynek valljuk, mely által, hogy mint tudatos totalitás felségjogokat is gyakorol, jogi személyé válik.

A nemzetgazdálkodás és munkarend, okszerű, célszerű és korszerű felépítésének alapja a nemzetfelségjogban gyökerezik. A nemzet gazdasági felségjogát és egyedjogát átadja felelős hatalmi tényezőjének, a magyar nemzetiszocialista államhatalomnak, hogy ez az átadott gazdasági hatalommal éljen is a népiközösség javára és hasznára. Ebből folyik: mindennek tulajdonosa a nemzet egésze, mint tulajdonától elválaszthatatlan jogi és természetes személy, birtokosa a honképes és talajgyökeres egyén, aki az állampolgárságot elnyerte.

A nemzet — mint felség — gazdasági felségjogát és egyedjogát az államhatalom útján korlátozza. A nemzet természetes vagy jogi tagjai ilyenképpen válnak a nemzettulajdon részbirtokosaivá. Az egyén részbirtokossága nem választható el a népiközösséggel szemben szolgáltatandó kötelezettségektől. Birtokosság és kötelezettség egyenesútyban kell hogy legyen, úgy anyagi, mint erkölcsi és szellemi oldalon is.

A tulajdon és birtok egymáshoz való viszonya a termelésben, a termelés és anyagi jólét kölcsönvonatkozása, a népiközösség dolgozóinak erkölcsi, szellemi és anyagi felemelése képezik az alapját a magyar nemzetiszocialista állam nemzetgazdasági rendszerének és dolgozó munkarendjének.

A nemzet az a valóságtest, mely mindent a leghasznosabban, a leggazdaságosabban és legbiztosabban tud kiteljesíteni. A nacionalista szocializmus és a szocialista nacionalizmus a legmagasabb, legállandóbb érték egy nemzetben belül. Ezért kell az egyénnek nemzeti-szocialistának lennie. Hogy mint egyén nemzetiszocialistává lehessen, tehát nemzetet elfogadó, nemzetet szerető, a Haza valóságát követelő szocialista, olyan dolgozó-nemzetet, Hazát, népi-, társ- és sors-

közösséget kell építeni, mely minden részében szociálisan tud gondolkodni és minden részében igazi szocialista tartalommal telített.

Ebben a rendszerben a szocializmus a nemzettől és a nemzet a szocializmustól elválaszthatatlan — kialakításában, megnyilvánulásában, lényegében, szerkezetében és tartalmában, jogaiban és kötelességében, erkölcsi, szellemi és anyagi megnyilvánulásaiban.

A Hungarizmus nemzetgazdálkodásának és munkarendjének ideológiai alapja a szociálnacionálé és ennek tudatos gyakorlata. Az egyén tudatos nemzetiszocialistává egyedül a szociálnacionálé ideológiáján és gyakorlatán keresztül válik.

A szociálnacionálé két feltételhez szabja azt, hogy állampolgárai a nemzetgazdálkodás és a munkarend teljesjogú tagjai lehessenek: a nemzetgazdálkodás szempontjából legyen meg a szociális érzékük, a munkarend szempontjából pedig legyenek nemzettudatosan cselekvő szocialisták.

A munkajog tudata és a munkakötelezettség vállalása munkatörvényeink alaptörvénye.

A szociálnacionálé rendszerében a dolgozó nemzet erkölcsi testületet, szellemi egységet és anyagi közösséget alkot. A szociálnacionáléknak ennél fogva nemcsak anyagi vonatkozásai vannak, hanem erkölcsi és szellemi tényezői is. E három együttesen alkotja szerkezetét, lényegét, tartalmát, gyakorlatát.

A szociálnacionálé az anyagelvűség alapjait minden vonatkozásában elveti. Történelmi materializmus, ahogyan azt a liberalizmus és kommunizmus hirdeti, nincs Hazugság! A marxizmus nem a „történelem”, hanem az aljas ösztönök materializmusa, az alacsonyrendűség örök harca és lázadása a természetes rend és fejlődés ellen, mely lázadásában a gyomorból, belekből és végbélből alkotja meg az anyagelvűségének „szentháromságát”. Ösztönöket kelt, elaljasít.

Történelmi materializmus nincs. A természet nem az anyagelvűséget, az anyagiasságot ültette az emberekbe, hanem a természetes önzést, melynek nemcsak anyagi, hanem erkölcsi és szellemi vonatkozásai is vannak. A szociálnacionálé a maga felfogásában ezt a természetes, egészséges önzést fogja be a népi közösség kiegyensúlyozott gazdasági életének biztosítására.

A természetes, egészséges önzés a kölcsönös megsegítés alapján áll. A beteges, természetellenes önzés az egymáselleni harc elvét vallja, megteremtette a materializmus tévtanát, melyből a liberalizmus egészségtelen gazdasági rendszere született.

A természetes, egészséges önzésből születő kölcsönös megsegítés képes csak oly társ- és sorsközösségek felépítésére, melyben a Nemzet, a Haza valóságok lesznek, melyben a tulajdon, a család, válás és magánvagyon egymáshoz kötött viszonyai tényleg a civilizált állami és népirend felépítését és megmaradását törvényesítik, biztosítják és védik.

A természetellenes, beteges önzés mindenben csak zsákmányt lát s minden igyekezete oda irányul, hogy minél többet zsákmányolhas-

son. Számára a Haza zsákmányterület, a nemzet és tagjai rabszolgák, a társ- és sorsközösség vezetői, az államhatalom pedig semmi más, mint zsákmányéhségének és zsákmányolásának őrzője, védője, törvényesítője. A liberalizmus anyagiassága és erkölcsstelen gyakorlata szentesítette tulajdonképpen azt a torzmondást, hogy a magántulajdon rablás, lopás. A szociálnacionálé a nemzettudatos szocialista szabadgazdálkodáson alapuló rendszerében a munka eredményeként és a munka értékeléseként a magánvagyonot elismeri, szentesíti, biztosítja és megvédi.

A liberális elveken felépített közgazdaságunk egyik téves felfogása az, hogy csak annak van értéke, ami eladható. Ez a felfogás természetes is, mert egész lényege az anyagelvűségen, az anyagiasságon nyugszik. A szociálnacionálé rendszerében viszont csak annak van értéke, ami a népközösség erkölcsi, szellemi és anyagi fejlődését biztosítja, szolgálja és védi. Értékeket nem adunk el, hanem felhasználjuk vagy elcseréljük belső értékük növelésére. A szociálnacionálé felfogás: an egyedüli érték a honképes és talajgyökeres népközösségben hazát valló ember, kiegyensúlyozott erkölcsében, szellemében és jellemében. Bármilyen anyagnak, vagy megnyilvánulási formájának csak az ilyen ember adhat értéket. Csak az ilyen embertől függ, hogy a sárból is aranyat teremtsen. Ennek az embernek az ellenembere, a felvilágosult „világpolgár” teremtette meg az aranyból a sarat.

A Hungarizmus kiteljesülésében a szociálnacionálé az az ideológiai rendszer, amely:

— a magyar nemzetiszocialista társ- és sorsközösségben a nemzet minden dolgozójának munkát és megélhetést biztosít, s így a nemzet dolgozói számára biztos és munkástszerető nemzetet teremt;

— az összes nemzetiszocialista rendszereken épülő államok és népközösségeik dolgozóinak ideológiai alapot nyújt nacionalizmusuk és szocializmusuk megfelelő kiteljesítésére és gyakorlati beültetésére;

— a nemzetgazdálkodásban a munkajogot, a munkarendben a munkakötelességet törvényesíti, biztosítja és védi;

— a nemzet testében erkölcsi, szellemi, anyagi egészében teljesíti ki a szocializmust és a hazátvalló és nemzettől megbecsült szocialistát;

— a Kárpátok övezte Dunamedence összes dolgozóinak jogon, munkán és megbecsülésen épülő nemzettudatos szocialista népközösségért harcol.

A Hungarizmus szociálnacionáléja szerkezetében, tartalmában, lényegében és alapjaiban ezeket az elveket rögzíti ideológiájának vezérfonalaként és fogja megvalósítani magyar nemzetiszocialista anyagi gyakorlatában az élet követelményeinek megfelelően.

Minden adottság, amely formálható, értékesíthető, erkölcsi és szellemi vonatkozásaiban is elfogadható: tőke. A legértékesebb tőke: a honképes és talajgyökeres ember. Tőke minden, ami alattunk, felettünk, bennünk és körülöttünk van; ami az erkölcsi, szellemi és anyagi világban fellelhető. Aki a tőke ellen beszél, a világmindenség ellen szól. Tőke és élet egy. A körülöttünk érzékelhető tőkéből kell merítenünk, hogy élhessünk, hogy életünk céljait elérhessük. A tőke tehát eszköz, mely számunkra adatott Istentől. A kérdés csak az, hogy a tőke milyen viszonyba kerül az egyénnel. A marxizmus hirdeti: „A tőke nem lesz úr mirajtunk!” S emellett hirdeti a történelmi materializmust! Az anyagelvűség egyenjogát! Így a tőke uralmát! S uralmát az egyénnek, mert az egyén anyagelvű, anyagimádó! A legbutább, legostobább ellentmondás, mely eddig ideológiában megszületett. Az orosz nép rabszolgasorsa így kapja magyarázatát: az államhatalom mint tőke, hatalom az egyén felett.

A tőke viszonya az egyénhez szabja meg az egyes rendszerek gazdasági életének természetességét vagy természetellenességét, erkölcsiségét vagy erkölcstelenségét.

Kié a tőke? A liberalizmusban azé, aki az „ügyesebb”, „kiválóbb” az erőszakosabb — nem erősebb — jogán a többit törvényes alapon eltiporja; a marxizmusban az államé, mint rabszolgatartó tőkeegyhatalomé; a szociálnacionáléban a nemzeté, mint felségé, aki a tőkét mint eszközt nemzettagjai rendelkezésére bocsátja.

A nyers tőke átformálását használható életszükségletre, termelésnek nevezzük. Ki termel? — A liberalizmusban a proletár a tőkéspekulációk kielégítésére, cél: a tőke haszna; a marxizmusban a proletár az állami spekulációk kielégítésére, cél: az állam haszna; a szociálnacionáléban a nemzet megbecsült dolgozója életszükségleteinek kielégítésére, cél: a nemzet és az egyén erkölcsi, szellemi és anyagi erőssége, biztonsága, honképessége.

A termelés eredménye a termelvény. A termelvény eljuttatását a fogyasztóhoz, értékesítésnek nevezzük. Az értékesítésből adódik a haszon. Kié az értékesítés és a haszon? — A liberalizmusban az erőszakos tőkée; a marxizmusban a tőkeuras államhatalomé; a szociálnacionáléban a nemzeté és a nemzetet alkotó tagoké.

A haszon nyersmérője a jövedelem. Kié a jövedelem? — A liberalizmusban a tőkerabló és tőkepusztító, haszonleső és felvilágosult világpolgáré; a marxizmusban a mindent elnyelő, megszentésgteletető államloché: a szociálnacionáléban a nemzettudatos szocialistáé, aki a tőkéből termel, azt értékesíti, használja, jövedelmezteteti.

Megállapíthatjuk:

— a liberalizmus tőkekapitalizmus; a marxizmus államkapitalizmus, míg a szociálnacionálé nemzetkapitalizmus;

— a liberalizmus szocializmusa tőkeszocializmus, a marxizmus szocializmusa államszocializmus, míg a szociálnacionálé szocializmusa nemzetiszocializmus;

— a liberalizmusban az állam az egyént szolgálja, az egyén a tőkét; a marxizmusban az egyén az államot szolgálja az állam a tőkét; míg a szociálnacionálében a tőke az államot, az állam a nemzetet szolgálja és a népiközösség erkölcsi, szellemi és anyagi értékeit és érdekeit kivétel nélkül minden tagjának javára és hasznára.

A szociálnacionálé az élet egyedüli anyagtana és élettana. Az igaz egyén az anyagot lelkével formálja, keze csak eszköz. S mert ez így van, a formált anyag érték és nem árú. A szociálnacionálé tehát a nemzet élettani anyagtana és nem történelmi anyagelvűsége. Élettana: a nemzet, anyagtana a nemzetben kitejjesülő szocializmus. Életközösség és anyagközösség egy társ- és sorsközösségben, melynek alapja az erkölcsében és szellemében tiszta, igaz nemzet és Haza.

A szociálnacionálé nem osztályszocializmus, hanem a nemzet egyetemének szocializmusa. Mindenkitől megköveteli, hogy egy személyben nacionalista és szocialista legyen.

Nemzetgazdasági rendszerünk alapfeltétele:

Az egy ember által összehalmozott tőkének van egy határa, melyen túl a tőke már nem egyetlen egy ember munkájának a gyümölcse, hanem a tőke felhalmozódásához a dolgozó nemzet a termeléssel, a népiközösség milliói a fogyasztással, az államhatalom pedig a termelés, fogyasztás és haszon élvezetének a nemzet akaratából történő biztosításával járulnak hozzá. A magyar nemzetiszocialista államhatalomnak tehát joga van ahhoz, hogy az így közös erővel felhalmozott tőke termelésébe, értékesítésébe, hasznosításába, jövedelmeztetésébe és vagyoni élvezetébe szabályozóan befolyást gyakoroljon és a tőke áldásos hasznából a résztvevőknek megfelelő részt juttasson oly módon, hogy ez a részjuttatás a népiközösség anyagi érdekein keresztül erkölcsi és szellemi érdekeit is szolgálja.

A magyar nemzetgazdálkodásban a teljesjogú állampolgárok egyenrangú és egyenjogú gazdasági alanyok. Minden gazdálkodási alany képességének megfelelő termelői munkakörben dolgozik.

Nemzetgazdálkodásunk és munkarendünk alapja a nemzeti tőkésrendszer, a nemzetkapitalizmus. Egyedül ez az egészséges, józan, természetes, biztos és megingathatatlan tőkerendszer, az erkölcsös viszony ember és tőke, nemzet és szocializmus között.

A termelés az a folyamat, mely arra irányul, hogy Hazánk nyers természeti adottságait, nyers tőkéit átalakítsa olyan formákba, hogy életszükségleteinket kielégítsék és népiközösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi fejlődését, gazdagodását szolgálják.

A termelésnek három tényezője van: a tervezés, a munka és a tőke. Egymáshozvaló hasznos viszonyukból adódik a munka erkölcsös haszna és a munka hasznos értékelése. E három tényező szerves egészet képez. A termelés lehetetlen anélkül, hogy e három egyszerre, egyidőben és egy helyen jelen ne legyen. A három

termelési tényező nemzetgazdálkodásunkban és munkarendünkben a termelés után értékesítési, haszonrészesedési, jövedelmi és vagyonszerzési jogokkal rendelkezik. A termelés értékesítéséből vetődik le a haszon, keletkezik a nemzeti jövedelem és ebből gyarapszik a nemzet tagjainak magánvagyonára. A termelés, értékesítés, haszon, jövedelem és magánvagyon egymástól elválaszthatatlan és a nemzet összességétől is. Népiközösségünk mint egész termel, értékesít, hasznosít, gyarapszik jövedelmében és vagyonban. A nemzetjövedelem gyarapodása akkor egészséges, ha ezzel párhuzamosan tagjainak vagyona is erősödik, fejlődik. Az állam nem lehet gazdag, csak a Nemzet.

Az értékesítésből származó tiszta haszonból a termelés három alaptényezője: a tervezés, munka és a tőke egyenlő arányban részesül. Ez nemzetgazdálkodásunk egyik alaptétele. Ezen nyugszik nemzetgazdálkodásunk szociális lényege. Népiközösségünk termelésünk értékesítése szempontjából az első átvevő és fogyasztó piac. Ezért a szociálnacionálé rendszerében leszögezi mint törvényt:

Gazdasági életünk alapját az az elv képezze, hogy népiközösségünk megélhetése legyen elsősorban biztosítva a meglévő földrajzi és erőforrás adottságok alapján. A megélhetés feltétlen biztosítása után engedjen csak meg az államhatalom olyan értékesítési politikát és olyan nyereségeket, melyek egyrészt a népiközösség hiányzó szükségleteit és a munka folytonosságát, másrészt a termelésben közreműködők magánvagyonának fejlesztését teszik lehetővé.

Nemzetgazdálkodásunk a magángazdálkodáson alapszik. A nemzetgazdálkodásba szervesen beépített magángazdálkodás alapja a szocialista szabadgazdálkodás. Szocialista, mert az egyénre kötelelességeket ró, minden ténykedésében köti a népiközösséghez s így kizárja a mohó, korlátlan egyéni tőkefelhalmozást és az ebből fakadó káros tőkekivonást. Szabadgazdálkodás, mert minden állampolgárnak egyenlő lehetőségeket és jogokat nyújt a nemzetgazdálkodásban való becsületes részvételre. A szocialista szabadgazdálkodásból adódik egyedül az igazságos szociális jövedelemosztás, mely kizárja az egészségtelen vagyoneltolódást, az egyes kezekbe felgyülemelő, a szociális nyomort okozó vagyonfelhalmozódást, az öncélú tőkeparancsuralmat. A szocialista gazdálkodás megteremti a szocialista magánvagyon egészséges alapját, mely nagy veszedelmek idején mindenkor kész áldozatot hozni a Haza és a Nemzet oltárán. Az érdekszabadságot, mely a törvény hézagaiból és ezek segítségével a Nemzet kárára visszaél és az antiszociális munkarendszer fokozója — kiirtjuk.

Nemzetgazdálkodásunk alkotmánya meg fogja határozni azokat az eseteket, amikor az államhatalom erre külön felhatalmazott tényezője a Nemzet egyetemes érdekében az egyes természetes vagy jogi nemzettagok birtokjogát átmenetileg vagy véglegesen, teljesen vagy részlegesen megszünteti és nemzettulajdonba veheti. Ilyen esetek: átmenetileg a háború, háborús veszély, nagy veszélyek ideje és általában a fegyveres Nemzet teljes beállításának szükségessége; véglegesen a vagyon természetes vagy jogiszemélyeinek lázadása a nem-

zetgazdálkodás ellen. A szociálnacionáléban a szocialista szabadgazdálkodás jogai ott végződnek, ahol a nemzetgazdálkodás egyetemes népközösségi és a Nemzet teljességének érdekei kezdődnek. Az államhatalom feladata, hogy ezt a jogi viszonyt félreérthetetlenül, világosan, egyértelműen szabályozza.

A nemzetgazdálkodás szociális felépítésének szocialista tartalmát, biztonságát és folytonosságát a Nemzet folytonossága adja.

A nemzeti munkarend a nemzetgazdálkodásban gyökerező munkajogot és munkakötelességet jelent. Felöleli: a munkakötelességet, a munkamegbecsülést, a munkaviszonyt, a munkavégrehajtást, a munkabíráskodást, a munkaegészségügyet és a munkaetikát. Ahogyan a „Fegyveres Nemzet” a Nemzet védekezése az imperialisztikus fegyveres kultörekvésekkel szemben ugyanúgy a nemzeti munkarend a „Munkás Nemzet”, a Nemzet védekezése az imperialisztikus belső és külső törekvésekkel szemben gazdasági szempontból. A „Fegyveres és Munkás Nemzet” egy test, egy lélek, egy akarat, egy cselekvés, a közös célra mutatnak, működésükben közös célt szolgálnak. Egyedül működésük területe más: a „Fegyveres Nemzet” kard, a „Munkás Nemzet” pajzs a magyar nemzet életében. Célkitűzésük közös: a magyar nemzetiszocialista népközösség erkölcsi, szellemi és anyagi boldogságának biztosítása, törvényesítése és megvédése.

A nemzeti munkarend képezi az egyes érdekképviseltek alapját.

A nemzeti munkarend a szociálnacionálé gyakorlatát viszi a nemzet munkás testébe és neveli azon keresztül a tudatosan cselekvő magyar nemzetiszocialistát.

A Hungarizmus szociálnacionáléja az az alap, melyet minden egyes nemzet elfogadhat gazdasági-, termelési- és munkarendjében. Az összes nemzetiszocialista államok megteremtették már a tudatosan cselekvő nacionalizmust, de nem jutottak el még a tudatos szocialista nacionalizmushoz, melyből egészséges ellenhatásképpen születik meg a nacionalista szocializmus. A szocialista tudatot a nacionalizmusban egyedül a szociálnacionálé teremti meg. Addig egy nemzet sem számíthat igazán nemzetiszocialistának, míg dolgozóinak nem adja meg a nacionalista rendben a szocialista rendet. Ez a hivatása a szociálnacionálénak. Ideológia és gyakorlat. Jog és kötelesség, munka és megbecsülés.

Angliából indult útjára a marxizmus munkás internacionáléja. A Dunamedencéből, a mi Magyar Munkás Nemzetünkben fog kiindulni és megindulni az igazi nemzetiszocializmus szociálnacionáléja, s tudjuk, hogy meg fogja hódítani minden nemzet munkás társadalmát.

A nemzetiszocializmusnak még nincs ideológiai rendszere, csak politikai és társadalmi tényezői mutathatók ki. S mert ideológia nélküli, a marxizmussal szemben még csak tagadó, elutasító álláspontot foglal el. Tagadásában és elutasításában igaza van. Egyedül tagadással azonban még nem jutunk semmire. Állítással kell legyőzni és véglegesen leszámolni vele. Új ideológiát kell szembehelyezni vele. Ez az új ideológia az életnek állítása, a munkásélet nagy pozitívuma, az

anyagiélet nagy erkölcsse és erkölcsös szelleme: szociálnacionálé, mely egy nemzettesten belül fejleszt ki az egyén, a nemzettag minden képességét, minden erejét, minden tudását, biztosítja kenyerét, hogy így kiteljesülve erejének nagy tudatában a nemzetközösséget munkálja és ezen keresztül a Munka Békéjét. A Munka Békéje az alapja a Fegyver Békéjének.

4.

Minden új rendszer elsősorban gazdasági beültetésévei áll vagy bukik Ez természetes is. A régi rendszert az emberek elsősorban gazdasági oldalán való elfekélyesedése miatt akarják eltüntetni gyakorlati életükből. Ezért az új rendszertől azt követelik, hogy elsősorban a gazdasági bajokon segítsen. Elbukhat az új rendszer a kezdet kezdetén, másodsorban azért, ha képtelen lenne megbírkózni azokkal a rejtett erőkkel, amelyek ugyan győzelemre segítettek, de a kivívott győzelem után erőteljesen felszínre szöknek és revolúcióba akarják sodorni a hatalom átvételét. Az erkölcs bátorsága kell ahhoz, hogy ezt a kísérletet kíméletlenül ne csak elfojtsák, hanem örökre lehetetlenné tegyék. A Hungarizmus mindkettőre felkészült.

Tisztában kell lenni azzal is, hogy az új rendszer beültetésénél melyek azok a feladatok, amelyek azonnal megoldhatók, és melyek azok, amelyekhez csak bizonyos átmeneti idő után lehet nyulni. Azonnal megoldhatók: a hatalom megtartása, a személycsere, a nemzetnevelés, a propaganda, a régi gazdasági rendszer megszabályozása, a régi rendszertől visszahagyott erkölcsi, szellemi és anyagi lom eltakarítása, vagyis a rendcsinálás. A Hungarizmus ideológiai rendszerének teljes átültetése azonban csak lépcsőről lépésre, átmenetek beiktatásával történhet és egy nemzetnek szívós, kitartó munkájához kötött.

Az evolúció és revolúció határértéke akkor tartható be, ha az új rendszer a nemzet gazdasági életében megfontolt, józan, de nagyon erőteljes segítséget hoz. A magyar nemzetiszocializmus hungarista rendszerében a nemzetgazdálkodás és a nemzet munkarendje szempontjából akarja és fogja elsősorban akarátát érvényesíteni. A termelés, tervezés, munka, tőke, értékesítés, haszon, jövedelem, vagyon és a segédeszközei átrendezése az a feladat, amely a magyar nemzetiszocializmusra vár a hatalomátvétel első évében.

Az első és legfontosabb feladat a termelés megrendszabályozása személyi és tárgyi részleteiben.

A Hungarizmus termelési rendje a nemzetkapitalizmuson, a nemzeti tőkerendszeren épül: gyakorlatában a nemzeti és szocialista hitelrendszer a legkiválóbb helyet foglalja el, éltető levegője és termékenyítő napsugara lesz.

E feladatnak a Hungarizmus anyagi részében csak úgy felelhet meg, ha pénzrendszerünket és hitelrendszerünket nemzetgazdálkodá-

sunk követelményeinek megfelelőleg megváltoztatjuk. A tőkés gazdálkodás pénzrendszeréből és hitelszervezetéből való átállítás simán hajtható végre.

A pénzrendszer átszervezésének szükségességét az a lehetetlen állapot jellemzi, hogy a jelenleg érvényben lévő u. n. gazdasági törvények értelmében olyan jegybank, amely érc és deviza készleteit elvesztette, egyetlen bankjegyet sem hozhat forgalomba. A gyakorlat azonban mást mutatott már a világháború előtt. Az arany és deviza-rendszer elve tökéletlennek, merevnek és egyoldalúnak bizonyult. A világbéke után ennek az elvnek és gyakorlatnak tarthatatlansága még szembeszökőbb. A jegybankok súlycsobb válságok idején szögrecakasztják az elvek alapvető részét, megszüntetik az ércek és devizák korlátlan eladását, amikor a liberális termelési- és tőkés-politika ezt megköveteli. Ha pedig az arany és devizának szabad forgalma megszűnik, a pénz értéke már eleve elveszti kapcsolatát az arannyal. Már nem aranyfedezetű pénz, hanem értéke csupán függvénye lesz a belső valutapolitikai műveleteknek, a hitel és kamat politikai befolyásainak. Ha már a liberális gazdálkodási rendszer is ennyire „rugalmasan” kezeli ezt a kérdést, a hungarista gazdálkodásnak törvényesen szakítania kell az arany és devizafedezet elveivel pénzrendszerének átállításánál. Ez joga és kötelessége annál is inkább, mert kizáróan a Nemzet szempontjából állít be mindent.

A liberális gazdasági rendszer pénzrendszerét nemzetközileg építette fel. A magyar pénz fedezete az arany és a legkülönbözőbb államok devizái. A liberális pénz így nemzetközi pénz lett. Értéke kötött lett, mégpedig külállamok pénzértékéhez kötött. Ezzel szemben a pénzből magából is áru lett, melyet adtak, vettek. Megszületett a pénz-üzérkedés magasiskolája, amelynek koronázatlan tudósai, szakértői, lángelméi a valutasíberék lettek. A liberális világszemléletben — anyagelvűségének egyenes következményeként — a pénz az első hatalom lett. Már nem eszköz a Nemzet életében erkölcsi, szellemi és anyagi hatalmának alátámasztására, hanem maga a hatalom. Erkölcs, hogy pénz nélkül semmi nem lehetséges, pénzzel minden elérhető, megvásárolható: Isten, erkölcs, szellem, hatalom, nemzet, nép, család és nem utolsó sorban minden bűnök bocsánata. A pénzből vallás lett. Vallási tétele: imádd istenedet, mint tenmagadat! A liberális gazdasági élet nem termel, hanem pénzt hajszol. Mindegy, honnan és hogyan jön, csak jöjjön! Nincs szaga. A Hungarizmus anyagi felépítésében és rendszerében gyökeresen szakít a nemzetközi pénz törvényével. Letaszítja úrhatnám hatalmának bitorolt trónjáról, melynek zsámolya a nyomor, százezrek kenyértlensége — s ismét alázatos, fegyelmezett, parancsra cselekvő szolgát farag belőle. Az élet trónusára pedig az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag megnemesedett magyar népi közösséget fogja ültetni. Nemzetgazdálkodásunkban a pénz a nemzetet kiszolgáló pénz lesz.

Az aranyvaluta a pénz értékét egyedül az arany értékéhez köti. A jegybank egy bizonyos összegű pénzért mindig ugyanazt a mennyi-

ségű aranyat volt köteles kiszolgáltatni. Volt! Ma már ezt nem teszi meg. Az arany értéke állandóan változásoknak van kitéve, mégpedig függetlenül attól, hogy a többi termelési árú értéke hogyan ingadozik. Ebből látható, hogy az arany öncél lett. Önmagát játsza meg. Elszakadt teljesen eredeti hivatásától. A gazdasági élet számára nem jelenti a szilárd számvetési alap lehetőségét. Hozzáértők kiszámították, hogy 50 év múlva kimerülnek az összes aranybányák és aranymezők. Vajjon mit fognak a „nagy” közgazdászok akkor csinálni? Nem lesz aranyutánpótlás. Gazdasági világvége lesz? Meglehet, hogy ezek a „tudós” aranyimádók éhen fognak halni, mert nem fogják a kenyeret megvenni olyan pénzzel, melynek nincs aranyfedezete. Akkor meg béke hamvaikra!

A világ termelése fokozódott. Az aranyutánpótlás nem tudott a termelés nagy ütemével lépést tartani. Az aranyfedezetű pénz kevés volt a termeléshez. Nagy „lángeszű közgazdászok”, „pénztudósok” -- kár, hogy szerénységükben a névtelenség homályában maradtak -- úgy segítettek a bajon, hogy egyik napról a másikra felemelték az arany értékét majd kétszeresére. Pedig egy unciával sem lett kevesebb a világ aranykészlete. És mégis felemelték az arany kilóértékét. Nálunk a 6000 pengőt is meghaladta. És miért tették? Hogy az aranyértéktöbbletnek megfelelőleg több bankjegyet adhassanak ki. Ez az aranycigánykodás. Vagy cigánykodó arany. Mindegy. Lényege az, hogy az arannyal azt csinálják a nagytőkések a nemzetközi tőkepiac koronázatlan cigányai, amit önös, önző érdekeik megkívánnak. Ha meg akarják fojtani az aranyfedezetű világot, az aranyat egyszerűen leértékelik, mert nekik ez úgy tetszene. A „civilizált” világ legfeljebb gazdasági krízisről írna, „amilyen még nem volt a világtörténelemben” és hagyná, hogy az emberszázmilliók éhenvesszenek. Az arany aljasságánál csak az emberek butasága nagyobb.

Nemzetgazdálkodásnak, emberi jólétnek, az unalomig annyira hangoztatott humanizmusnak vajmi kevés köze van ehhez. Az aranyfedezetű pénzrendszer humbug! Blöff! A Hungarizmus anyagi rendjében az aranyat nemzetgazdálkodásunk munkája fogja termelni és nem a bányák. Aranyért nem fogunk pénzt, pénzért nem fogunk munkát adni. Rendszerünkben a munka egyedüli fizetsége a munkabiztos Haza és a munkabiztonságból fakadó becsületes megélhetés lesz.

Állandóértékű pénzről józan ésszel csak abban az értelemben lehet beszélni, hogy segítségével népünk, közösségünk minden egyes tagja a mindennapi kenyeret családjában és otthonában tudja, lássa és élvezze. Pénzrendszerünket úgy fogjuk megszervezni, hogy a cél: a népközösségi jólét anyagi, erkölcsi, szellemi oldalán is elérhető legyen és megvalósuljon. Azért tapasztaljuk, hogy tulajdonképpen részben csak a zsidók tudják mindennapi kenyerüket biztosítani. A pénz mai rendszere alapozza meg kizárólagosan a zsidóság jólétét. A Hungarizmus anyagi rendje a pénzt ebből az életgyoldalúságból ki fogja szakítani és a nemzet szolgálatába fogja beállítani. Anyagi rendszerünkben a pénz értékét nem fogják befolyásolni az aranyérték

ingadozásai. vagy a nemzetközi zsidóság valutapolitikai mesterkedései.

Pénzünk fedezetét nem a nemzetközi zsidóság kezei között lévő arany fogja képezni. A pénz elismert igazi és tulajdonképpeni fedezete a dolgozó nemzet munkája és az e munkából származó forgalomban lévő jószágkészlete. A pénz áruhelyettesítő eszköz, áruSZolgáltatásra, munkaértékesítésre, munkaértékelésre szolgáló utalvány. Nem lehet aranyelismervény, ahogyan azt a multban kívánták és az arany birtokában lévő magántőkések ezt még ma is hatalmi szóval megkívánják. A Hungarizmus rendszerében a Nemzet termelő munkájának és fogyasztókéességének párhuzamos fokozásával a bankjegy forgalmát növelni lehet anélkül, hogy a pénz értéke csökkenne vagy tudományosan kifejezve, hogy ennek inflatórikus hatásai lennének.

A magyar nemzetiszocialista állam jegybankjának az lesz tehát a legfontosabb feladata és kötelessége, hogy a nemzet-háztartás szükségleteinek megfelelően hozzon forgalomba bankjegyeket és ezek értékét megfelelő jegybankpolitikával állandóan egyazon szinten tartsa. A jegybank kamatpolitikájában úgy fogja az elvet és ennek gyakorlatát beállítani, hogy a hivatalos kamatláb — ráta — lényegesen alatta maradjon a mezőgazdaságba fektetett tőke hozadékának.

Rendszerünkben a pénz kamata nem lehet pénz, mert nem pénzkapitalizmus az alapja. Kamata egyedül és kizáróan a vagyontöbblet, a nemzeti jövedelem, a munka és a termelés értéknövekedése, folytonossága, biztonsága.

Nemzetgazdálkodásunkban csak azok vehetnek részt, akik a termelést a magyar nemzetiszocializmus rendszerfelépítésének megfelelően képesek folytatni.

A termelésben a személytelenséget jogi formaként nem ismerjük. A személytelenség mindig felelőtlenséget jelent. Visszaállítjuk a személyes felelősséget a termelés minden ágazatában .

Akitől a gazdasági életben a hitelt megvonják, az kérlelhetetlenül elsorvad; aki pedig hitelhez jut és nem él vissza vele, bizonyosan felvirul. Hazánkban a hitelnyújtás lehetősége kizárólag a zsidó bankokrácia kezében összpontosul. Még a Magyar Nemzeti Bank hiteléhez is csak ennek a zsidó bankoráciának közvetítésével lehet hozzájutni, mert a Magyar Nemzeti Bank váltótárcájának „bonitása” felett örködve, közvetlen hitelt főként a nagybankoknak nyújt. Az ipari vagy kereskedelmivállalatok közül is csak az egészen nagyoknak — tehát a zsidókézből lévőknek — van közvetlen benyújtói jogosultsága. Magánszemély közvetlen hitelt nem kap.

A zsidó bankokrácia azzal a hitellel, amely végeredményben a jámbor magyar közönségnek a bankokban összehordott pénzecskéiből és a Magyar Nemzeti Banktól élvezett visszleszámitolási hitelek-ből tevődik össze, a magyar nemzet és a magyar faj rovására a legfelháborítóbb módon visszaél. A magyar nép tőkéjéből a legszemérmetlenebb zsidó fajvédelmet és a legkérlelhetlenebb nemzetrablást

folytatja. Hitelt oly feltételek mellett, mely az anyagi fellendülést lehetővé tenné, csak zsidó vagy zsidóemlőkön élő kap. Mindenki más tönkremegy és a bankok kamatrabszolgájává válik, ha bankhitelre szorul.

A zsidóság és fizetett „tárgyilagos” „közgazdasági nagyságai” hirdetik azt a hazugságot, hogy a magyar ember a kereskedelemhez és iparhoz nem ért, mert lovagias és úr, aki nemes hagyományait védi és őrzi, született katona. Eddig nem tudtuk, hogy a kereskedelemhez és iparhoz való hozzáértés főalkotóelemei a lovagiatlanság és neveletlenség, hagyománygúnyolás és katonakötelezettség alól való kibújás. De így kell legyen, mert akkor miért emelnék ki a zsidók annyira a mi fajtánk főjellemvonásait, mint olyanokat, amelyek nem egyeztethetők össze az általuk beültetett kereskedelemmel és iparral. Igazuk is van. Ilyen iparba, ilyen kereskedelembé a magyar ember nem kapcsolódhat, mert elpusztul. Tény, hogy a hitel egyeduralgó dói az ipar és kereskedelem területére „tévedt” fiainkat könyörtelesen és kérlelhetetlenül felfalják — hitel-politikájuk segítségével.

A magyar nemzetiszocialista államhatalom a pénzkibocsátás és hitelnyújtás jogát nemzetfelségjognak fogja nyilvánítni, a takarékbetétek elfogadásának és gyűjtésének jogát megfelelően fogja szabályozni. E felségjogot az állam a Nemzet szolgálatára megszervezett hitelszervezetekre fogja átruházni.

A Magyar Nemzeti Bank RT. — mint részvénytársaság — meg fog szünni és a magyar nemzetiszocialista államhatalom egyik végrehajtószerve lesz. Főtanácsa, melyben jelenleg kizárólag a bankokrácia, a nagyipar és nagybirtok képviselői foglalnak helyet, az érdekképviselők kiküldötteiből fog összetevődni. Az érdekképviselői főtanács állapítja meg a nemzetháztartás szükségleteit, javasolja a hitelszükségletet.

Nemzetgazdálkodást vezetünk. Az állam ezt szolgálja minden erejével. Csak államháztartás vezetése ennél fogva nem elegendő. A Hungarizmus megkívánja a nemzetháztartás vezetését. Ezért a kibocsátandó bankjegymennyiség és hitelnyújtási szükséglet a nemzetháztartás szükségleteihez fog alkalmazkodni.

A Hungarizmus anyagi rendje eszközrendszer és parancsolóan szolgálja a magyar népi közösség erkölcsi és szellemi rendjét.

A szociálnacionálé, mely az anyagi rend szocialista rendjét alkotja, kíméletlenül örökös azon, hogy a Hungarizmus rendjének első és legfontosabb életszolgája ne lázadhasson fel sohatöbbé a magyar népi közösség és talajgyökeres embere és az általa tudatosan törvényesített erkölcsi és szellemi rend ellen. A történelmi materializmus letaszított bitorolt trónjáról, lázadása az erkölcs és szellem ellen leveretett; nemzetünk által kényszerítve helyet ad a valóságos Hazának és a valóságos Magyar Népi Közösségnek.

V. A HUNGARIZMUS ÉS A NÉP

1. A PARASZT

A Paraszt nemzettartó.

Bár sok út vezet a paraszthoz, mégis mindegyik hosszú, türelmetigénylő és mindegyiknek végeredményben a magyar nemzetiszocialista parasztállam valóságába kell torkolnia.

A paraszt lelkének, testének, érzelem- és érdekvilágának teljes ismeretére van szükségünk, hogy meglássuk, milyen bordázatú állami testbe önthető a kétmillió önálló paraszt és a több, mint két és félmillió lelket számláló mezőgazdasági segédszemélyzet.

A magyar paraszt lelkét, a magyar paraszt testét és a magyar paraszt akaratát fejezzük ki és öntjük valóságba tulajdonképpen a magyar parasztállam felépítésére.

Célunk a valódi társ- és sorsközösséget jelentő magyar parasztállam megvalósítása. A magyar nemzetiszocialista mozgalom és harcosai ezért küzdenek.

A parasztság nemzetünk fennállásának igazi pillére, mely nélkül elpusztult volna nemcsak a magyarság, hanem eltűnt volna az a középosztály is, mely elsősorban ebből a parasztságból nőtt ki és édes szülője helyett hűtlenül ma a parasztságot mostoha gyermekévé tette.

Ez a parasztság, mely nemcsak Dózsa Györgyökkel indult a felszabadulás felé, mely nemcsak késői leszármazottja a jobbágysors keserű kenyerén élt elődöknek, hanem bölcsője, kútja, törzse tudott lenni évszázadokon át a kialakuló nemességnek, főnemességnek.

Ez az a parasztság, mely nemcsak legendás hősiességű tömegekkel, hanem legendás hírű kiváló vezérekkel ajándékozta meg a magyar történelem háborús korszakait.

Ez az a parasztság, mely tudós hírességű papokat és tanítókat adott a Hazának, hogy önmaga árván, vezetés, tudás és hit nélkül bolyongjon hontalanul a Hazában.

A liberális gazdasági rendszer emlőin táplált irodalom a magyar parasztot mindig nevetséges, valótlan formában állította a vezetők tudata elé. Ahelyett, hogy a paraszt külső és belső alakját teljes méltóságában, fontos nemzeti szerepének megfelelően, az igazsághoz híven szerepeltette volna, legtöbbször olyan tulajdonságokkal ruházta fel, amelyek hazug és hamis képet adtak róla. Akiknek szeretettel kellett volna foglalkozni az oroszlánál, azok ketrecbe zárták, a vásott liberalista suhancok pedig rémmeséket terjesztettek róla, rontották méltóságát, gúnyolták, piszkolták és ahol lehetett megalázták.

Széchenyi István már akkor lefektette a magyar nemzetiszocializmus parasztállami lényegének alapját, amikor kimondotta: „A saját birtok varázsa... és pedig olyan birtoknak, mely... éppen elég

oly háznép eltartására, mely nem tesz és ír rendelkezéseket, nem parancsol, hanem maga forgatja az eke szarvát, ásót, kapát...”

A paraszti lélek egyike a legelzárkózottabb területeknek és oda csak azok juthatnak be, akiket bizalmával maga megajándékoz. Bizalmat nem fogad el, ő ajándékozta azt önszántából. Világosan él benne a tudat, hogy neki van legfontosabb szerepe az állam életében.

Érzi hivatásának jelentőségét, életkörülményeinek egyszerűsége mellett is. Ebből érthetjük meg azt, hogy a paraszt mindig megbecsüli az összes dolgozó társadalmi rétegeket.

Az osztályharcot sohasem ismerte, de erre az útra nem is kerülhet, mert világos előtte, hogy minden osztályuralom dacára mindenben, mindenkor övé a döntő szó.

A parasztot szeretik haszonlesőnek feltüntetni. A parasztnak mérhetetlenül gazdag tapasztalatai vannak a gyakorlati életet illetőleg, melyeket nekünk kell ellesni tőle, mert nem adja tovább. Akit pedig a természet megoktatott, abban álszent érzelmek nem maradnak, csak bölcsesség, higgadtság, szükségszerűség, gyakorlati ésszerűség. Aminek tehát jóságáról és szükségéről meggyőződött, azt az élettől álszemérem nélkül elfogadja és kinyújtja érte a kezét. Bármennyire is az a látszat, hogy a paraszti lélek anyagias tulajdonságokat mutat, ez csak látszat, mert ott él benne minden nemes magasrendű alkotás nélkülözhetetlen feltétele: a szép hite, a szép szomja, a szép egészséges költészete, a szép meglátása, a szép követése. Népi művelődésünk, népi művészetünk népi zenénk, továbbá minden népi megnyilvánulás, amely erősít, bátorít, felemel — a parasztból ered.

Téved az, aki a parasztot körmönfontnak, ravasznak, felebaráti-szeretet nélkülinek látja. Ezek nem a parasztság típusaiban vannak! Az ő körmönfonttsága, ravaszsága, szeretetnélkülisége csak egyenlő minőségű védőfegyver. Önmagunkra vessünk, ha mindent kételkedve, gyanakodva fogad, mert eddig minden alkalommal becsapta az a vezetőréteg, melytől a helyes nemzeti és szocialista úton való vezetést joggal várhatta volna.

A magyar paraszt a mai rendszerben adót és zsidót fizet. Egész élete munkája ebben merül ki. Termelvényeiért olyan összeget kap, amilyent adnak neki, fizetni viszont úgy fizet, ahogyan követelik tőle. Amit neki adnak és amit tőle követelnek, az nem áll arányban. A különbségből adódik az egyke-egyse, a tüdővész, a rongyossága, a testi-lelki és szellemi elgyengülése, hitetlensége és bizalmatlansága mindazzal szemben, ami vezetését és irányítását jelenthetné.

A magyar paraszt önhibáján kívül eladósodott. Mesterségesen és mesterien húzták ki lába alól a földet. Parasztságunk erkölcsi, szellemi és anyagi csődbe került. Csődbe kellett jutnia, mert magyarságunk testét képezte, magyarságunkat pedig már régen hurcolják a veszthely felé.

Mi magas fokon álló parasztállamot fogunk teremteni, melyben a magyar munkásság elválaszthatatlan a paraszti termeléstől. A maceszi a birtokszerzést, de az elképzelhető legnyomorúságosabb meg-

gyar paraszt és a magyar munkás képezi államiségunknak azt az alapját, amelynek megépítésében, megtartásában és megvédésében a magyar értelmiség a magyar katonával a felelősséget egyenlően viseli.

Az 1914—18-as világháború után a magyar parasztság három élesen elkülöníthető rétegre tagolódott.

Az egyik réteg az, amelyik a háborúból hazakerült. Bejárta egész Európát, a félvilágot, látóköre lényegesen bővült, egészen más, mint az otthon maradt öregeké. Ez az 1880 és 1900 között született parasztréteg egyike a legnagyobb csalódásokon átment társadalmi csoportnak. Ez a népes csoport már cselekvő részese volt a világháború előtti életnek és így joggal várhatta, hogy véres szenvedései és háborús áldozata után jobb magyar világot lát majd maga körül. Helyette azonban még sokkal rosszabbat kapott, tele ugyanazokkal a hibákkal, amelyek a háború előtti parasztéletet annyira megkeserítették.

A másik parasztréteg, amelyik 1900 és 1910 között született. Ez a réteg a háború előtt még gyermek- vagy serdülőkorban volt, nem kaphatott semmi részt a „békebeli” szenvedésekből, de annál több jutott neki a világháború alatt az otthoni nyomorúságból. Ez a réteg még gyermekfejjel a családfő munkahelyére állt és annak minden terhe gyermekvállain nyugszik. A harcoló szülő, apa és családfő helyett kellett dolgoznia. Ez a réteg jól tudja, hogy hiába volt a háború alatt a hatalmas gyártelep, vagy a pénzzel tömött bank — kenyeret egyedül a föld és a földbe fektetett munka tud biztosítani. Parasztságunknak ez a rétege fiatalon kezdte meg a legfontosabb területen, a kenyértermelés területén a küzdelmet s így teljes joga van követelni, hogy a háború utáni idők vezetésében neki is része lehessen.

A harmadik parasztréteg az, amelyik 1910 és 1920 között született. Már nem tud semmit a háború előtti életről, csecsemőéveit öntudatlanul élte végig, amikor családfők elpusztultak, megnyomorodtak.

A háború utáni nevelésük egész más irányba, más formában indult, mint ahogy az előbbi korosztályoké alakult. Sokan közülük a gyermeki idők távlatában meghalványodott családi szokásokat, formákat, jelleget véglegesen elvetik és olyan elvek szolgálatába állanak — kommunizmus, agrárszocializmus, agrárszocialista forradalmi megmozdulások — amelyek a mult balga és könnyelmű megtagadása, tehát saját pusztulásukra vezetnek.

A magyar nemzetiszocialista állam az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag széttagolt magyar parasztságot újra összekovácsolja és visszahelyezi ősi jussába, a magyar föld osztatlan birtokába. Megerősíti erkölcsileg, szellemileg és anyagilag; egészséges új vezető-középosztály megteremtésére alkalmassá teszi, végül megadja neki eddig teljesített kötelessége jutalmát — a magyar nemzetiszocialista parasztállamot.

A liberális-demokrata államszemlélet — mely az állam életjelenségeit kizárólag önző, materialista szemszögből ítéli meg — ridegen leszögezi, hogy a nagybirtok hitelképesebb, tőkeerősebb, termelésben

szakszerűbb és eredményesebb, végeredményben tehát gazdaságosabb és hasznosabb intézmény az állam szempontjából, mint a kisbirtok. Éppen ezért a liberális-demokrata államrendszerek a kisbirtokosrendszernek a nagybirtok rovására való intézményes kifejlesztését már eleve — önző okokból — akadályozzák és ellenzik.

A nemzetiszocialista államszemlélet az aranyborjú imádatát elveti és helyébe a munka megbecsülésének eszméjét állítja. A munka megbecsülése elleni bűnnek tartja a nagybirtokrendszernek vak tőkeimádatból folyó olymértvű fenntartását, mely a fizikai mezőgazdasági munkával foglalkozó tömegek számára nemcsak hogy lehetetlenné teszi a birtokszerzést, de az elképzelhető legnyomorúságosabb megélhetési-viszonyok közé szorítja őket, a meglévő kisbirtokososztályt pedig a gazdasági élet aránytalan harcában magára hagyja és ezzel egykézésnek, sorvadásnak és tengődésnek teszi ki.

Éppen ezért a magyar nemzetiszocialista állam meg fogja találni a módját annak, hogy a jelenlegi mezőgazdasági proletáriátust becsületes munkája ellenértékeképpen a nagybirtok rovására kisbirtokos osztállyá alakítsa át, valamint arra is módot talál, hogy megfelelő szövetkezeti rendszerek létesítésével, szakoktatással és irányított gazdálkodással a kisbirtokot az állam szempontjából is sokkal hasznosabb és gazdaságosabb intézménnyé fejleszthesse, mint amilyenek a liberális-demokrata rendszerek nagybirtokai.

Beleágyazzuk nemzetünket a magyar földre, hogy legyenek biztos, örök, szilárd alapjai, melyekről le nem taszíthatja többé soha senki!

A magyar nemzetiszocialista parasztállam tehát nemcsak adottság kényszerítette államrendszer, hanem a magyar nemzet természetes végvára. Végvár minden imperialisztikus törekvés ellen, jöjjön az belülről, kívülről, akár gazdasági, akár szellemi pusztító fegyverekkel.

2. A MUNKÁS

A munkás nemzetépítő.

A paraszthoz az út a természetén át vezet. A munkáshoz ideológián keresztül.

Sok út ágazik a paraszt felé, melyeknek mindegyike járható anélkül, hogy emiatt a többit be kellene temetnünk és meg kellene semmisítenünk. A munkáshoz azonban csak két út vezet: a régi ideológia útja és az új ideológiáé. Amint az egyik célt ér, a másik önmagától megsemmisül. Ilyen és ez a különbség, amikor a nemzetiszocialista mozgalom népiközösségünk e két leghatalmasabb rétegének megnyerésére indul.

A paraszthoz vezető út természeténél fogva inkább taktikai, a munkáshoz vezető út inkább stratégiai: tehát az első gyakorlati, a másik szellemi fegyverekkel hódítható meg. Ez az első alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

A paraszttal gyakoroltatni kell a magyar nemzetiszocializmust, a munkásnál tudatosítani kell azt, mert a tudatosítás után ő maga fogja gyakorolni. Ez a második alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

A paraszt a magyar nemzetiszocialista mozgalom küzdelmeinek szempontjából nem cselekvő tényező, mert csak azt fogadja el, azért harcol, ami már bevált. Amiről még nem tudja, hogy bevál-e, azal szemben a várakozás álláspontjára helyezkedik. Magatartása új dolgok érdekében a régivel szemben legfeljebb annak szenvedőleges ellenállásáig vihető. A munkás azonban az egyszer már szívvel, értelemmel tudatosult ideológiáért, még mielőtt gyakorlatát élvezné, mindenkor végsőkigmenő hősie harcra kész, sőt csak azért harcol, hogy az önmagában tudatosított ideológiát győzelemre vigye és belőle tényleg gyakorlati rendszert alkosson. Ebből folyik, hogy minden ideológia győzött, amikor a munkásság magáévá tette és — tekintet nélkül természetes fejlődési fokozataira — mindenkor gyakorlati-rendszerre is vált. Ez a harmadik alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

A parasztság részletcsoportonként vonható át egy új rendszerbe. lassan átmorzsolódik az új életformák keretei közé. A munkás tudatosan, önként kiszakítja magát a régi ideológiából, megsemmisíti azt a teljes egészében, nagy lendülettel átdobja magát az új ideológia által alkotott életkeretekbe. Erejéből átmenetileg sem veszít, sőt erejét fokozza, mert tudja, vallja és hiszi, hogy az új ideológia a régivel szemben számára erőgyarapodást jelent. Ez a negyedik törvény munkásmozgalmunkban.

A paraszt lelki és gyakorlati világa kimondottan az egocentrikus szocializmus, melynek legszélesebben kiművelhető alapja a föld szocializációja. Szocializmusát tovább fejleszteni nem tudja, de azt nem is lehet. A munkás lelki és gyakorlati világa teljesen átfogó, a népi-közösséget teljes általánosságban átölelő. A munkás szocializmusa tehát a népi- és társadalmi szocializmus. Ez az ötödik alapvető törvény munkásmozgalmunkban.

És ez így is van rendjén, mert a paraszt nemzettartó: tehát helyben áll, tart, véd; a munkás nemzetépítő: támadja tehát a töretlent, a parlagon heverő erkölcsi, szellemi és anyagi néptermelési területeket.

A parasztságnál azt bizonyítottuk, hogy egymástól elhatárolható három rétegre oszlik. A három réteg közös vonása, hogy elégedetlen a mai viszonyokkal, de biztos, hogy a mai rendszer alapjaiban segíthetne bajaikon: a mai rendszert mind a három réteg további időkre is elfogadná. A munkásság ezzel ellentétben nem tagozódik szét. Elégedetlen pedig — és ez a lényeges — marxista ideológiájának csődje miatt.

Abban a rendszerben kellett elhatároznia, amelyben hitt, amelytől remélt, amelyért harcolt és amelytől boldogulását várta. Marxista ideológiájának csődtömegével nem tud mit kezdeni. Nyakán van és taszítja erkölcsi, szellemi és anyagi megsemmisülés felé. A marxista ideológiát akkor sem fogadná már el, ha kommunista gyakorlata valamilyen ördögi politika révén újra lábat vetne Hazánkban. Ez a hatodik alaptörvény munkásmozgalmunkban, egyúttal a legfontosabb is, mert ennek tudata kiváló harcifegyvert ad mozgalmunk kezébe.

Hungarista Mozgalmunk célja: a magyar munkásság megnyerése a magyar nemzetiszocialista ideológiának.

A feladat nem könnyű és nem nehéz.

Nem könnyű azért, mert ideológiánk új, ismeretlen, hiszen az eddig nemzetiszocialista államok ilyen ideológiát még nem alkottak s ebből a szempontból csak a marxizmus és kommunista gyakorlatának határozott tagadását ismerik.

A munkásnak azonban több kell tagadásnál! Állítást követel, hogy legyen mivel helyettesítenie azt a szellemi irt, amit a régi ideológia önkéntes és örömteljes kivetése hátrahagyta. Ha nem kap helyette mást: az új rendszerben nem lát egyebet, mint a régi nyitottabb ideológiának bizonyos zárt keretek közötti lehetséges kiteljesedését és így nem csodálható, ha az új rendszerben, melyet a nemzetiszocializmus hirdet és valósít meg, sokan a régi ideológia egyik evolúciós lépcsőfokát vélik felismerni s helytelenül a nemzetiszocializmusban nemzetkeretek közé szorított kommunizmust látnak.

Nem nehéz viszont a feladat, mert a munkásság helyzete a marxizmus rendszerének gyilkos ölelésében végzetesen megingott, de nem azért, mert elfogadta volna már a nemzetiszocializmust, hanem azért, mert kiábrándult a marxizmusból és ideológiai életéből már ki is vetette azt. A munkásság látja, hogy ahol a nemzetközi nagytőke-rendszert marxista alapon buktatták meg, elbukott a marxizmus is, egész kommunista gyakorlatával egyetemben; ahol viszont a nemzetiszocializmus buktatta el a nemzetközi nagytőke-rendszert, ott a marxizmus végleges bukása mellett a munkásság megtalálta erkölcsi, szellemi és anyagi létfeltételeit.

Mindebből pedig az következik, hogy a nemzetközi nagytőke, a liberalizmus csúcsteljesítménye és a marxizmus egymás célkitűzéseit kiegészítve harcoltak, egymást mindenkor támogatva, sohasem voltak ellenségek, sőt a marxizmus a liberalizmus édes gyermeke. Természetes tehát, hogy a liberalizmus bukásában magával rántja a marxizmust is. Ebből végeredményben az következik, hogy a liberális gyakorlati rendszereket kell megbuktatnunk, ha a marxista gyakorlatok lehetőségeit egyszer s mindenkorra ki akarjuk irtani a nemzetek gyakorlati rendszerlehetőségei közül.

A magyar munkás türelmetlen pártjával, önmagával és munkásszervezeteivel szemben, mert régi eszméiben csalódott. Miután azonban a mai mostoha beállítással szemben még mindig a meglévő munkásszervezetei segítségével tudja csak valahogy biztosítani és

védhetni megélhetési — nem ideológiai — érdekeit: a magyar munkás ma opportunistá is lett. Munkásvezéreink tehát szociáldemokrata evolúciós értelemben már nem marxisták és a mi szempontunkból még nem nemzetiszocialisták. Magyar munkásaink tehát ideológiai szempontból elkeseredett szocialisták, megélhetés szempontjából opportunistá elkeseredett szocialisták.

Adjunk számukra kenyérbiztos hazát, munkástszerető nemzetet, építsük őket bele népiközösségünk igazságos erkölcsi, szellemi és anyagi rendszerébe, adjuk számára hungarista mozgalmunk ideológiáját is és megkapjuk a magyar nemzetiszocialista munkást, a magyar nemzetiszocialista államrendszer egyik hatalmas, szerves támaszpontját.

A magyar munkás joggal vádolja a Haza és a magyar nemzet nevében:

a polgári-társadalom vezetőit, hogy 1918—19 után, amikor a munkásság ráeszmélt a nemzetközi munkáscélkitűzések hazug haszontalanságaira, amikor rájött arra, hogy az internacionalizmus a zsidó nagytőke szolgálatában áll, a társadalom vezetőrétegei ahelyett, hogy szervesen beállították volna a magyar nép jog, munka és megbecsülésen alapuló egységébe, belerúgtak, vele szemben rideg közönyt tanúsítottak, sorsával szemben hányavetiek és pöffeszkedők lettek, küzdelmeit semmibe sem vették, elnevezték „bűdös proli” szégyenszóval és Csonkahazánk erkölcsi, szellemi és anyagi felépítését nélküle és ellene csinálták meg; nemzetrontó és munkásrontó vezetőivel meggyeztek és megalkudtak a nemzet és munkás kárára, kényszerítve a munkást arra, hogy ahhoz menjen vissza, akit megűtált, meggyűlölt eszméivel és vezetőivel együtt;

a kormányt, mert „munkásvédelmét” a nagytőkén és a fajszoalista zsidó szociáldemokrata pártvezetőkön keresztül hajtja végre, a munkástól hazafiasságot, nemzetszeretetet követel, de nem ad számára biztos hazát, munkástszerető nemzetet;

a pártokat és az egyesületeket, mert a parasztot elrántották a földtől, a munkást munkahelyétől, az értelmiséget a nemzettől, egész társadalmunkat szétsorvasztották és nem a hatalomért harcolnak, hanem a hatalom árnyékában önző, egyéni célokért és komolytalan programjaikkal az osztályellentéteket még erősebben élesítik és mélyítik;

vallás erkölcsi életünket, mert úgy érzik, hogy a nemzetet elválasztották Istentől, megrendítve a magyar munkásban Isten, Haza, Nemzet és Család elválaszthatatlanságának hitét;

a szociáldemokrata munkásvezetőket és a kommunista internacionálét, mert teljesen kiszolgáltatta őket a nemzetközi zsidó nagytőke kénye-kedvének, a nemzetközi zsidó nagytőke és a polgárság vezetőrétegének malomkövei közé szorította s míg a két malomkő között vergődik, morzsolódik, az egyik még inkább rabszolgát, a másik még inkább ellenséget csinál belőle — mert a marxizmus kiölte a munkás Istenbe és Hazába vetett hitét, helyébe nem tudott egyebet

adni, mint erkölcsi, szellemi és anyagi bitangolást és aljas ösztönök törvényeit;

önmagát, mert sorsának intézését nem vette saját kezébe, hanem hagyta, hogy régi ideológiájának hazugságai és természetellenes volta miatt mindenki üssön és verjen rajta!

A magyar munkás eddig kért, nem hallgatták meg. Követelt, követelését nem teljesítették. A Haza és a Nemzet nevében Hungarista Mozgalmunk harcának keretében most már el fogja foglalni saját akaratából és erejéből azt a helyet, amelyre a jog, munka és megbecsülés alapján a magyar népiközösségben jogosult.

Hirdetjük tehát a szociálnacionálé harcát, mely a magyar nép összes dolgozóit istenhit, hazaszeretet és szocialista népi jólét alapján fogja össze.

Magyar nemzetiszocialista mozgalmunk ideológiájának leghatalmasabb ereje az, hogy minden dolgozót összefog, akár szerszámmal, akár kapával, kaszával, akár agyával dolgozik és megköveteli tőlük, hogy tudatosan cselekvő hazafiak és tudatosan cselekvő szocialisták legyenek egy személyben.

Kiragadjuk tehát a szocializmust a szűk keretű és szűk határá osztályszocializmusból, mely eddig csak az ipari munkásosztály privilégiuma volt és átültetjük a nemzet minden életformájába, minden tagjába, minden rétegébe, teljes egészében, mert megszületésétől kezdve itt lett volna helye. Ezzel a marxizmus alaptétele: osztályharccal és rémuralom eszközével kivívott osztályuralom önmagában összeomlik, megsemmisül. A munkásság, mint magyar munkás elfoglalja méltó helyét, mely az államrendszerből őt jogosan megilleti, a jog, munka és megbecsülés alapján.

A magyar nemzetiszocializmus megadja dolgozóinak új ideológiáját a szociálnacionáléban. Ez magába öleli a szocialista nacionalizmust és a nacionalista szocializmust és véget vet annak a hazugságnak, hogy nacionalizmus és szocializmus tűz és víz, egyesíthetetlen. A marxizmus nemzetköziséget elveti és felépíti a nemzetköziséget.

Úgy építettük föl mozgalmunk szellemi építményét, hogy a magyar munkás megtalálja benne új ideológiáját. Meg vagyunk győződve, hogy ez az új ideológia nemcsak a munkásban fog elhatározást kiváltani, hanem elfogadásra talál mindazokban az államokban, melyekben működnek ugyan nemzetiszocialista rendszerek, anélkül azonban, hogy a nemzet dolgozóinak ideológiai valóságot és gyakorlatot tudtak volna adni.

A magyar nemzetiszocializmusban a Hungarizmus népiközösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi valóság alapját képezi. A szociálnacionálé ideológiája és gyakorlata nemzetünk nemzeti és szocialista munkarendjét adja. A nemzetközösség ideológiája és gyakorlata pedig nemzetünk erkölcsi, szellemi és anyagi viszonyát határozza meg más nemzetek nemzeti és szocialista rendjéhez.

A zsidóság teljesen el fogja veszíteni munkásvezető szerepét. A mi mozgalmunk tényleg és véglegesen elpusztítja a marxizmust, ennek melegágyát, a liberalizmust és szellemiágyát, a szabadkőműveséget. Helyette beültetjük az örök ideológiát: az erkölcsileg, szellemileg és anyagilag kiteljesült nemzeti és szocialista államok kölcsönös jogelismerését, megbecsülését, egymást kiegészítő, haladó fejlődését és békés viszonyát.

3. AZ ÉRTELMISSÉG

Az értelmiség nemzetvezető és irányító.

A paraszthoz az út a természetén át, a munkáshoz régi ideológiájának megsemmisítésén keresztül vezet. Az értelmiséghez lelki és testi újjászületésén keresztül, hitének, önbecsülésének és az elhivatás felemelő tudatának visszaültetésén keresztül jutunk el.

Eleve hangsúlyozzuk, hogy értelmiség alatt nemcsak a középosztályt értjük. Ez csak egyik alkotóeleme az értelmiségnek, amelynek gyűjtőfogalmába tartoznak mindazok, akik a tudatos értelmien keresztül valamely közület felelős irányítását, vezetését személyes tudásukkal és cselekvésükkel kiérdemelték.

A parasztságnak és munkásságnak tehát éppen úgy meg van az értelmiségük, mint ahogy a középosztály egyes rétegeinél nincsen meg.

Az értelmiségből kerül ki az állami és népiélet szellemi vezető-kara. A magyar nemzetiszocialista államban az értelmiség köréből fogjuk meríteni államrendszerünk legfontosabb irányító és vezető szervét: a nemzetvezérkart.

Önbecsülését meg fogja találni értelmiségünk, amint szerves részévé válik népiközösségünknek; a felelősség nem egyedül a technikai feldolgozásra, hanem magára a lényegre fog hárulni, mely a nemzet valamely kérdését helyesen eldönteni és megoldani hivatott.

Mi nem „aktafelelős” bürokratákat nevelünk, hanem nemzetfelelős vezetőket. Még a legjelentéktelenebbnek látszó ügykörökben is. Papirosokért élni még a halálnál is rosszabb; ezért voltak az értelmiség hivatalokba zárt tömegei élő halottak. Betűmunkások voltak legnagyobbbrészt, hatáskör és önállóság minden szabadsága nélkül, az creikben szunnyadó alkotásvágy, a szívükben élő nemes érzések kielégítésének legkisebb öröme és reménye nélkül.

Holt minden betű, csak a betűk szelleme az élet. Népünkért, nemzetünkért küzdeni: ez az a munka, amelyből a lelki és erkölcsi erők fakadnak. Értelmiségünk munkájának — tehát életének is — erőteljes értelmét fogja látni. Felszabadul a céltalan teljesítmények, a ki-

ábrándító hiábavalóságok, a tehetetlen vergődések és eredménytelen erőfeszítések lidércnyomása alól, mely a liberális multban mellére térdelt, férfiasságát, szellemiségét és egész egyéniségét fojtogatta.

Lelkileg és erkölcsileg megerősítjük, hogy a magyar látóhatárt átfogó tekintetével élesen fel tudja ismerni, hogy a nép és a Haza ideálja az, amiért élni és dolgozni kell!

Az értelmiségnek kell elsősorban nemzettudatosnak és tudatos szocialistának lenni, hogy elsőrendű nemzetfeladatának megfelelhessen.

Értelmiségünk elszakadt nemzetünktől, de részben bűnös kezek szakították el tőle. Elszakadt, amikor bürokrata lett; elszakították, amikor az ismert módszerek szerint Csonkahazánk erkölcsi, szellemi és anyagi leigázásánál a nemzettestet először részekre bontották széjjel, hogy ezeket aztán külön-külön megverhessék.

Értelmiségünk egy ilyen leszakított és külön megvert rész volt.

A középosztály gerinctelensége, nemtörődömsége, a földtől való idegenkedése, a nemzet-élet ezirányú gyakorlati megnyilvánulásaitól való húzódozása, lélektelen gépszerűsége, hitetlensége, erkölcsi elűzködése, elanyagiasodása: mindannyi ténye és eredménye a bűnös kéznek, mely gyökértelenné süllyesztette és erkölcsi, szellemi és anyagi tengődésre kárhoztatta. Önmagában meghasonlott és fásulttá undorodott lelkében minden hazafias, nemzetmentő megmozdulás iránt fásult és érzéketlen maradt.

Értelmiségünkben három rétegcsoporthat figyelhetünk meg. Ezeket azonban nem a születési korosztályok csoportosítása, hanem az értelmiség megnyilvánulásai határozzák meg.

Az első csoportba tartoznak azok, akik zsidó szellemmel és zsidó vérrel vannak megfertőzve. Ezt a csoportot leginkább a középosztály felsőbb rétege adja. Ezek a jelenlegi rendszer minden előnyét élvezik. Ők lesznek tehát azok, akik az osztóigazság alapján az új rendszer minden hátrányát el kell majd tűrjék. Ezek azok, akiknek nincs egyéni meggyőződése, vagy ha volt, eladták. Akiknek szeme csak azt látja, amit a zsidó érdekek engednek, tőlük csak azt hallja, amit a háttérből súgnak, szájuk csak ennek a nemzetgyilkos érdekeknek szószólója.

Bérbevett és elkárhozott lelkek. Előttük a pénznek és nyomornak nincs szaga, az élet indítékainak nincs jelentősége. Mások és egész nemzetük nyomorával szemben érzéketlenek, de saját bajaikon minden halandónak sajnálkoznia kell. Áruló, önhitt, elkényeztetett, üres vázak, nemzetünk heréi. Ők hazánk igazi szellemi és erkölcsi elősídjai, akiknek henye boldogsága azon alapszik, hogy maguk sem tudják, hová süllyedtek és maguk sem tudják, mit tesznek. Különben lelkiismeretük és büntudatuk korbácsa halálra ostromozná őket.

Ez az a csoport, amely harcunkból, nemzetünk élet-halál harcából magát kivonja. Mozgalmunk szempontjából számításba nem jönnek. Velük való foglalkozás meddő időpocsékolás.

A második csoportba tartoznak azok, akiket fásulttá tettek az első csoportba tartozók bűnei. Akik megundorodva és elfáradva feladták meggyőződésüket és gerinctelenné váltak. Akaraterejük elveszett. S bár lelkük hamujában megvan az emberi és magyarabb élet alkotó reménye, mintegy megbűvölve süllyedtek a tehetetlenségbe.

Ezeket a típusokat leginkább a középosztály úgynevezett lateiner rétegében, a közigazgatásban és a magánalkalmazottak tömegeiben találjuk meg. És mert ilyenné tették őket, lecsigázott, alázatos, ijedt páriaként kiszolgálják mindig mindenkit, aki hatalmát érezteti velük. Ők azok, akik sodródni az események forgatagában, mert elvesztették gyökerüket a nemzetben. Ők a legboldogtalanabbak, mert értelmük és tudatuk gyakran rávilágít romlaltlan lelkük mélyén a helyes útra.

Tudnak a nemzettel érezni, de már nem tudnak vele cselekedni. Ők azok, akiket a tragikus gátlások alól a mi mozgalmunknak fel kell szabadítani. Ez az a csoport, amelyik harcunkból, nemzetünk élet-halál harcából nem mer, nem tud, de nem is akar kibujni. Ez az a csoport, amelyiknek elsősorban vissza kell adni önbecsülését, férfiaságát és elsősorban vissza kell, hogy öleljük őket a népiközösségbe. Ez az a csoport, amelynek végre állást kell foglalnia: itt vagy amott! Mert aki értelme minden erejével, szíve minden bensőségével nincsen velünk, az ellenünk van.

Mozgalmunk felvilágosító munkája ennél a csoportnál nem meddő, nem időpocsékolás — ellenkezőleg: nemzetapostoli és megváltó munka. Ne türelmetlenkedjünk, ha visszautasításra találunk. A gátlásokkal teli egyén kifelé mindent visszautasít, de mindent — amit kívülről kap — megtart bensejében, nem tud tőle szabadulni.

A harmadik csoportba tartoznak azok, akiket gyöngyszemeknek kell neveznünk s akiket a legnagyobb szeretettel kell magunkhoz ölelnünk, mert elénk jönnek tudatosan, lelkük, szívük, értelmük minden kincsével; romlatlanok, egészségesek és a felelősségvállalás bátor és férfias öröme telíti őket.

Ezeket leginkább azok között az értelmiségbeliek között leljük, akik megőrizték magukban a drága magyar föld illatát, akik paraszti gyökereikkel szívósan kapaszkodnak még a magyar erkölcsök, a magyar szokások, a magyar emlékek, a magyar múlt talajában s nem szégyelték átmenteni és vallani faji vonásaikat mindentől, mindenben, mindenütt ennek az idegen és vad életnek ellenséges légkörében.

Ez az a csoport, amelyik nemzetével együtt örül és sír, áll vagy bukik, él és meghal. Amelyik mindent nemzete szemével lát és nemzete szívével érez. Igaz, megnemalkuvó, felelős, nemzetmentő, nemzetirányító és — vezető réteg.

Felelősséget vállal habozás nélkül mások helyett is, ha meggyőződése, hogy amit vállal, az a nemzet érdekében áll. Ez az a csoport, amelyik harcunkból sohasem fog távolmaradni.

Mozgalmunk elsőrendű célja legyen, hogy ezt a csoportot legbensőbb kapcsolatba hozza munkásmozgalmunkkal. Ebből a csoportból építhetjük föl államiségünk felelős irányító és vezető szervét: a nemzetvezérkart, mert meggyőződésünk és hitünk, hogy jobb, becsületesebb, tisztább kezekbe népiközösségünk erkölcsi, szellemi és anyagi élete nem kerülhet.

4. A NŐ, GYERMEK ÉS IFJÚSÁG

A nő, gyermek és ifjúság nemzetünk halhatatlanságának zálogai.

Ki mint neveli ifjúságát, úgy látja nemzete jövőjét. A nő beállításának módjától függ, hogy egy államiség milyen erkölcsi magasságot tud elérni és tartani gyakorlati életében.

A gyermek és családjog lefektetése lesz magyar közösségi életünk alaptörvénye. Azok az eszközök, melyeket erre vonatkozó törvényeink erőteljesen biztosítani és védeni fognak, ezek:

a családi élet tisztasága, erkölcsi, szellemi és anyagi feltételekkel való megteremtése, az anyai hivatás megbecsülése — messzemenő biztosítása annak, hogy az anya szent öle minél dúsabb és egészségesebb gyermekáldást hozzon; végül az örökösödési-rend új felépítése a népszaporulat fokozása érdekében;

törvénytelen gyermeket jog és törvény előtt nem ismerünk. Az egy apától származó gyermekek egyazon jogokat fogják élvezni a népnevelés és örökösödés terén. Minden gyermeknek meg lesz a természetes szülői otthona. Fiatalságunk jövőjének becsületes gyakorlati harcosai vagyunk és maradunk.

A nő igazi, szent és legtermészetesebb hivatását mint anya teljesíti. Az anya az otthon, a család jó szelleme, a gyermek nevelője, az érett ifjú megértő támasza és vigasza, a kenyérért harcoló családfő serkentője.

Az anya a nemzet halhatatlanságának gényusza.

Bűnt követ el az a rendszer, amelyik a nőt szent hivatásától elvonja, mint munkást kihasználja és anyagi feltételek után rohanó „férfi-nőt” teremt belőle.. Súlyos bűnt követ el az otthon és a család állami népfenntartó intézménye ellen, tehát hazája és nemzete ellen.

A felesleges, komolytalan, gyakran egészségtelen cicomázások és kendőzések a benső szegénységet jelentik. Maguk után vonták, hogy a nő tartalmi-élet hiányában a kifelévaló „látszat-élet” sivár útjaira került és így mindinkább eltávolodott igazi élethivatásától. A lehetetlen erkölcsi, szellemi és anyagi körülmények ebben megerősítették. A liberális rendszer, a polgári házasság lehetetlen intézményével, mely éles fényt vet egész erkölcsi lényegére, a hivatalosan és társa-

dalmilag megtúrt barátnőtartás egyik válfaját honosította meg, mely tényleg még csak egy lépéssel sem választ el bennünket a szabadszerелеm gyakorlatától. A kommunizmus csak azt akarja törvényesíteni — ha a törvényesítésre egyáltalában képes — amit a liberalizmus társadalmilag és társadalomjogilag már el is fogadott.

Nemzetünk erkölcsi életének biztosítása és védelme érdekében leghatározottabban ragaszkodunk az egyházi-esketéshez, azt minden házasságnál megköveteljük, ettől semmi körülmények között nem térünk el.

Családi életünknek ez lesz az alapja. A polgári házasságok ma divó rendszerét pedig kíméletlenül beszüntetjük.

A válást az állam engedélyezi, de csak szigorúan körülhatárolt olyan esetekben, amelyek nemzeti érdekekkel vannak összefüggésben:

meddőség, fajrontás eseteiben, vagy nemcsak a családra, hanem a nemzetre is kiható ezekkel összefüggő esetekben. Ilyen okokból elváltatott nem hibás házastárs állami engedéllyel újra házasodhat. Új házasságára nézve azonban automatikusan érvénybe lépnek egyházi törvényeink. A hibás házastárs sohatöbbé nem házasodhatik. A gyermek mindenkor a nemhibás házastársat illeti meg. Ellenszenv, kölcsönös válási egyetértés semmi körülmények között sem lehetnek válóokok, legfőljebb büntetést érdemlő okok, amelyeket az állam így is fog elbírálni.

A gyermek államhatalmunk különös védelmét fogja élvezni. A gyermek akkor igazi gyermek, ha legalább három van belőle egy családban.

Az egy gyermek remegő gond, két gyermek külön-külön diplomata az anyai és apai szeretet kettéválasztásában, három gyermek öröm, sok gyermek pedig igazi boldogság.

Nemzetünk akkor lesz boldog, nagy, ellenállóképes, ha a gyermeklármatól nem halljuk meg a bölcs politikusok dörgő, honmentő szónoklatait.

Jóízű magyar kenyeret fogunk biztosítani az igazi magyar családok boldog gyermekei számára. A fegyveres nemzet leghatalmasabb fegyvere a gyermek: az egészséges, tiszta, bátor magyar gyermek. Ami fegyvert ellenségeink nekünk szegeznek, az mind ki fog hullani kezükből a megsokasodott, nevető, boldog és egészséges magyar gyermekhadsereg támadásától.

A gyermek nevelését párhuzamosan kell irányítani: kapja meg okvetlenül a gyermekszoba-nevelést, hogy gyökerezhessen örökre a szerető otthon és tiszta családiélet mélységeiben és kapja meg a nemzetnevelést, hogy egészséges gyökeret eressen eltéphetetlenül nemzetében és hazájában.

Ne terheljük túl agyát és szívét olyan dolgokkal, amelyeket megemészteni még nem tud. Legyünk tisztában azzal, hogy a gyermeknevelésnek ez a párhuzamos felépítése: a gyermekszoba és a nemzetnevelés — döntő befolyású. Tanítsunk és neveljünk.

A gyermek nevelése az otthon feladata. Tanítása államfeladat.

Az ilyképpen felserdült gyermek lélekben, testben és vérben egyaránt tisztán kezdi meg nagy útját, mint ifjú a nemzet életében. Az ifjúság így az otthon megbecsülésére, a család szeretetére nevelve és fajbüszkeségre ébresztve, egészséges tanítási alapokkal ellátva a nemzetnevelés rendszerébe kerül. A tanítás és nevelés ettől az időtől kezdve már az állam feladata. Egymástól nem választható szét. Önálló harcos, lelkes, eszményeket tudatosító, komoly taggá kell váljon a magyar nemzetiszocialista rendszerben. Tanításunkkal biztos alapokat adunk lábai alá, nevelésünkkel elkövetkezendő vezető szerepkörére készítjük elő.

Szaktudással rendelkező, izzó szeretettől és fajszeretettől áthatott vezetőegyéniesség kifejezése legyen a nemzetvezetés célja. Ifjúságunk mindenegyik tagja érezze át és tudja, hogy hivatás vár rá nemzetünk életében, akár szerszámmal, akár ekével, akár szellemével vagy tollával, akár kardjával szolgálja a hazát.

De legyen áthatva attól a tudattól is, hogy nevelésének befejezése után megkapja azt a helyet, melyet nemzetiszocialista életünknek erkölcsi, szellemi vagy anyagi vonatkozásában méltóan betölthet és méltán megkövetelhet.

Az „állástlan diplomások” kérdésének tényét egyedül a liberális államrendszer ismeri. A nemzetiszocialista népi közösségünk állástalan magyar diplomást, munkanélküli magyar ifjúságot nem fog ismerni.

Közösségünk mindenek felett nemzeti és szocialista, tehát e két vonatkozásban mulasztást nem tűr. A mai rendszer diplomás és munkanélküli ifjúságát megfelelő előzetes ingyenes átképzés után a gyakorlati pályákon fogjuk elhelyezni.

Álláshalmozások helyett mindenkinek biztos elhelyezkedést fogunk nyújtani, mert nagy, gyönyörű munka vár ránk, melynek munkahelyei betöltésre várnak. Az ifjúságot beállítjuk fegyveres-nemzetünk és munkás-nemzetünk sorába és kezébe vagy a harc, vagy a munka fegyverét adjuk. Aszerint, hogy kardot vagy pajzsot kívánunk-e formálni a nemzeti célokért tudatosan cselekvő nemzeti és szocialista ifjúságunk nemes anyagából.

A Hungarizmus fogja egy nemzettestbe, egy nemzetlélekbe a Kárpátok ölelte Dunamedence egész ifjúságát és lényegében harcot és békét hord. Harcot a Hungarizmus valóságáért, békét a valóság megteremtése után a közös munkában nagy Hazánk dicsősége, nagysága és boldogsága szolgálatában.

A Család: a családfő, anya, igaz gyermek a magyar nemzetiszocializmus Hungarizmusának építő, biztosító, védő és törvényesítő alapjai. A családfő a harcosa, az anya a lelke, a gyermek a fegyvere, az ifjúság a megtestesítője.

A magyar nemzetiszocializmus a Hungarizmus valóságalapján fogja rendezni a Kárpátok ölelte Dunamedence nagy erkölcsi, szellemi és anyagi kérdéseit. A hangsúly a valóságalapon van. Ennek felismerése, a felismerésből fakadó következtetések, tanulságok határozzák meg azoknak a feladatköröknek megállapítását és végrehajtását, melyek új országépítésünk beállításához szükségesek és az érintett terület civilizált állami és népi rendjének egységét erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban egyaránt törvényesítik, biztosítják és védik.

Az egyik valóságalap az, hogy magyar népünk volt egyedül képes arra, hogy az érintett területen ezeréven át szerves állami rendszert építsen meg. Politikailag, társadalmilag és gazdaságilag egyesítette s ebben a területegységben olyan szerves államtestet hozott létre, amely az elmúlt fejlődésnek, a korszellemnek és Európa gyakorlatainak megfelelt, ezekhez idomulni tudott. 1848—49-es években és 1867-ben a nyugatról vett liberális gyakorlati rendszereket igyekezett állami életünkbe átültetni. Államépítésünk tehát mindig párhuzamosan haladt és idomult az európai államépítésekhez. Ez az igyekezetünk azonban csődöt mondott. A csőd egyik oka az, hogy a mintákat olyan államoktól vettük, amelyek erkölcsileg, szellemileg, anyagilag, vérségi származás és nyelviség szempontjából belső egységüket már elérték, rendszerátültetéseknél tehát csupán belső életük erőteljesnek egymásrahatását kellett megváltoztatniok s már egységes nemzetté rendszereződtek. Ha kezdetleges formában is, de egységes nemzeti akaratot tudtak kifejezésre juttatni: állami célkitűzéseikben nemzetük egységes erő kifejtését biztosítani tudták, az államhatalom célkitűzését a nemzet nemcsak elfogadta, hanem magáévá is tette és az államhatalom akaratának és irányításának megfelelően tudatosan végre is hajtotta: az államcél és nemzetcél minden kialakult és elfogadott rendszerben egy tudott lenni.

Ezzel szemben a mi ösföldünk elfoglalásakor meg tudtuk ugyan építeni a nyugaton bevált államrendszert nyugati államelképzelésekkel, anélkül azonban, hogy az államiságunkat képező népcsoportokat az államiság szerves részévé tudtuk volna tenni, rendszerátültetésünkkel egységes nemzeti akaratot tudtunk volna állami célkitűzéseink mellé állítani, államcélunk fedte volna a népcsoportok népi célkitűzéseit.

Azokat a kezdeményezéseket, melyeket az egyes szabadságharcok juttattak kifejezésre egy sajátos, Hazánk adottságainak megfelelő állami és népi, valamint egységes erkölcsi, szellemi és anyagi berendezkedés kialakítására, a hatalmon lévő rendszer erőteljesítői — görcsösen ragaszkodva a nyugati államok államiságának külső formáihoz — megakadályozták, lehetetlenné tették olyképpen, hogy a

mindentekintetben egymásra utalt népcsoportokat egymás ellen ki-játszották és Hazánkat évszázadok óta állandó, mindig fokozottabb erősségű erkölcsi, szellemi és anyagi harcok áldatlan szinterévé tették.

A másik ok, mely kimondottan az első függvénye és belőle következik az, hogy nem tudtunk nemzetté lenni, nem tudtunk Hazát adni, a Hazában Hont a népcsoportoknak. Mi magyarok Hont foglaltunk, de ebből nem a Haza valóságát építettük meg, hanem csupán ennek hatalmi keretét: az Államot. Államot szolgálni és Hazát szolgálni egyszerre csak úgy lehet, ha a Haza jelenti egyedül az erkölcsi, szellemi és anyagi valóságot, a tartalmat, az Állam viszont ennek a belső valóságos tartalomnak törvényes szolgálatát. Mi magyarok eddig csupán az államot szolgáltuk, ennél fogva elvesztettük azt, ami nélkül nincs állami élet: a Hazát. Az egyes népcsoportok, testvérnemzeteink ugyanezt a hiányt érezték és érzik még ma is és ezért igyekeztek és igyekeznek olyan államkeretben elhelyezkedni, mely számukra egyszersmind Hazát is jelent, tehát a népi valóság mindenkori gyakorlatát és szolgálatát.

Ennél fogva egyes testvérnemzeteink nem azt nézték és nézik, hogy egy geopolitikailag eszményi egységben élnek-e, hanem egyedül azt, hogy az a terület, melyet népcsoportjuk befed, valamint az a népcsoport, amelyhez tartoznak, milyen erkölcsi, szellemi és anyagi viszonyba tud kerülni egy másik népcsoporttal és annak területével. Az 1918—19-ben a mi államiságunkra szakadt szerencsétlenség okait így, csakis így kell látnunk és meglátnunk. A testvérnemzeteinknél mai napjainkban tapasztalható nagy nyugtalanság belső okait ugyancsak a Haza és Hon valóságának teljes hiányában kell megismernünk és felismernünk.

A másik valóság alap az, hogy nagy Hazánk minden vonatkozásban zárt egységet képez, erőtenyezőinek hatása élesen körülhatárolható területekre szorítkozik.

Földrajzilag medenceország vagyunk, melyet északon és keleten erőteljesen feltüremlett lánchegység ölel körül, széles és tárt kaput mutat nyugat és dél felé: a Duna Nyugat és Kelet természetes gyűjtő és elosztóhelyévé teszi. Ez a földrajzi képe szabja meg geopolitikai helyzetét Európában.

Az egyes népcsoportok tájrészlet szerint helyezkednek el. A szláv népcsoportok a hegyvidéki, a német népcsoportok a dombvidéki, a román népcsoportok az alpesi jellegű hegyvidéki, a magyar népcsalád pedig a síksági területeken kaptak biztos talajt a sajátos népi életformák egyéni kialakítására. A német népcsoportok kivételével — amelyek elszórt népi szigetcsoporthoz tartoznak — a többi népcsoportok mind zárt néptömbben helyezkedtek el. Az egyes népcsoportok egymásra való hatása a történelmi helyzetükre való tekintet nélkül mindenkor közvetlen volt. Medenceországunkban volt bármilyen történelmi vagy államisági határok ezt a közvetlen hatást megszüntetni nem tudták. Az itt honos és földbegyökerezett

állandósult népcsoportok geopolitikai egymásrautaltsága ennél fogva nem vitás. Ebből folyik, hogy medenceországunk földrajzi és geopolitikai adottságai miatt nem darabolható fel olyan érdekerületekre, melyeknek erkölcsi, szellemi és anyagi gyúpontjai és súlypontjai a medenceország határain kívül esnek. Természetes súlyterülete a Duna, így tehát erkölcsi, szellemi és anyagi súlya is e vonal mentén kereshető csupán.

Az egyes népcsoportok népi határai nem élesek, hanem az érintkező felüleleten egymásba nyulnak és kevertek. Egymástól soha nem választhatók el, mert az egyes népcsoportok egymásközötti erőteljes erkölcsi, szellemi és anyagi érintkezése életszükséglet. Ez viszont maga után vonja, hogy nem államisági határokat kell húznunk az egyes népcsoportok közé, hanem olyan kultúrhatárokat, melyek az egyes népcsoportoknak sajátos népi kultúrájuk kifejlesztését a nagy egység érdekében lehetővé teszik. E tényből vezethető le a feltétlenül szükséges autonómiák elemi alapja: a kultúraautonómia.

A magyar nemzetiszocializmus hungarisztikus valóság alapján indulva leszögezzük, hogy földbirtokrendezéssel és telepítéssel kapcsolatosan olyan intézkedéseket fogunk végrehajtani, melyek lehetővé fogják tenni azt, hogy medenceországunkban elszórtan letelepült népcsoportrészek és tagok népcsoporttömbjükbe kerüljenek vissza autonómiájuk teljes élvezetének biztosítása érdekében.

Elvitathatatlan, hogy az egyes népcsoportok kultúrája a geopolitikai helyzetből folyóan egymásra hatottak és egymásra való hatásuk sajátos Kárpát-Duna kultúrterület kialakítására vezetett. Leszögezzük, hogy ez a sajátos kultúrki alakulás, mely természetes és a népcsoportok egymásrautaltsága miatt történt, tovább is fejlődni fog és hungarisztikus kultúrává fog nemesedni, mert csak ez biztosíthatja az egymásrautalt népcsoportok adottságkövetelte, államotépítő közerkölcsiségét, közszellemiségét és közjólétét. A természetes hungarisztikus kultúrki alakulás egyedül akkor éri el nemes célját a Hungarizmusban, ha a népcsoportok sajátos kultúrájuk hamvát nem hogy elvesztenék, ellenkezően: erőteljesen ápolják, sajátosságuknak megfelelően minden vonatkozásban kifejlesztik, mint nélkülözhetetlen erőtenyezőt népcsoportjukban tudatosítják, gyakorolják s mint közkincset a népi közösség rendelkezésére bocsátják. A hungarisztikus kultúra tehát az egyes népcsoportok kultúráinak összességét, egymásrautaltságát, összértékét és egymást serkentő gyakorlati beállítást és hasznosítását jelenti.

A Kárpátok ölelte medenceországunk gazdaságföldrajzi szempontból is egységet képez és zárt. Az erőforrásadottságok alapján határozottan őstermelői terület vagyunk, túlnyomóan mezőgazdasági jelleggel. Ebből folyik gazdasági beállítottságunk Európában. Gazdaságpolitikai tényként megállapítható, hogy medenceországunk Európa legeurópaibb országa, mert mind kivitele, mind behozatala teljes mennyiségben európai földrészünk államaira szorítkozik. Ezen belül

gazdaságpolitikánknak ható- és súlyterülete nyugaton a Rajna-Rhone, keleten a Visztula-Dnyeszter, északon a Keleti-tenger és délen az Adriai-tenger — Fekete-tenger által határolt területen van. Ebből kifolyólag nemcsak a legeurópaibb terület vagyunk, hanem kimondottan és határozottan Középeurópa belső politikai és gazdasági zárt magvát képezzük. E zárt magot nyugatról ipari, keletről östermelői vonalak metszik, rá ezek hatnak. Ipar szempontjából felvevő, östermelés szempontjából leadó gazdasági terület és piac. Mint zárt gazdasági egység a középeurópai gazdasági terület egyensúlyának mutatója. Ha medenceországunk gazdasági zártsága és egysége egymásbafonódó rendszerében szétesik, a gazdasági egyensúly nemcsak medenceországunkban, hanem Középeurópában is felbomlik. A gazdasági egység nem megteremtése a Kárpátok ölelte Dunamedencében tehát középeurópai és így európai szükség és cél, mely elől nem zárkozhatik el egy európai állam sem, ha csak nem akarja kitenni Európát egy gazdasági háború súlyos rontásainak, mely háború gyújtópontjában medenceországunk állana.

Külpolitikailag zárt egységbe kovácsolt országunk egyensúlyt és túlsúlyt jelent a megadott középeurópai erőterületen. E két hivatásának szerepéből kiesik, amint belső zárt egysége megbomlik és csatatere lesz mind a középeurópai államoknak, mind Nyugat és Kelet külpolitikai érdekköreinek; csatatere lesz tehát a germán, a latin s a katolikus szláv erőtenyezőknek, hogy ezek a Dunamedencében hegemóniájukat biztosítsák, de ilyenképpen egyúttal csatatere lesz az angol, a francia és az orosz érdekeknek is, melyek a germán, latin, a katolikus-szláv erőkkel mérköznek meg sajátos világpolitikai helyzetük megóvása vagy kibővítése érdekében.

A harmadik valóságalap az, hogy a Kárpátok ölelte Dunamedence zárt egységének megteremtése szükség és törvény. Meggyőződésünk, hogy ezt a zárt egységet létre kell hozni. Mi azt valljuk, hogy magyar népcsaládunk történelmi feladata és hivatása, hogy a Hungarizmus valóságalapján építve, ezt a zárt egységet az érdekelt és érintett népcsoportok közös akaratából és szentesítésével önerejéből, minden természetellenes befolyástól menten létrehozza: Hont szerezzen az összes népcsoportoknak s szívvel és értelemmel vallott hazát adjon. Ha mi, a magyar népcsalád erre a nagy történelmi feladatra képesek nem leszünk, létre fogják hozni természetes szükségből, de országunkat pusztító és dúló meddő háborúk után, Európa nagyhatalmai egy második „vesztfáliei” béke keretében, melyben az új Európa új állami és népi térképét fogják megrajzolni és törvényesíteni. Ebben az esetben azonban a Kárpátok ölelte Dunamedence népcsoportjai olyan állami és népi rendszerbe kerülnének, melyet nem az ő akaratuk, hanem az érdekelt nagyhatalmak közös akaratá szentesítene. Ez viszont belső meggyőző tartalom hiányában odavezetne, hogy az ilyen keretek közé szorított és kényszerített népcsoportok állandósult belső viszályokkal emésztenék egymást aszerint, hogy az államot létrehozó és biztosító nagyhatalmak mely népcsoporton ke-

resztül kísérelnék meg felsőbbbségüket erkölcsi, szellemi és anyagi vonatkozásban biztosítani. Ezért parancsolóan szükséges, hogy Középeurópának ezt az egységét az érdekelt népcsoportok közös akarat-
tal, idegen befolyástól teljesen mentesen a Hungarizmus valóságalap-
ján mind erkölcsi, mind szellemi, mind anyagi szempontból önerőből
állami és népi közösségi rendszerbe kovácsolják és általános titkos
népszavazással szentesítsék.

A megadott három valóságalap parancsolóan és élesen határolja
minden időkre magyar nemzetünk számára az utat, mint irányt és
célt, mint tartalmat, amikor elvitathatatlan államalkotó képességével
a Kárpátok ölelte Dunamedencében sorsdöntő viszonyok közepette
harmadik és európai történelmét erőteljesen befolyásoló honfoglalás-
lásra indul s ezt dicsőségesen végre akarja hajtani. Kizáróan magyar
nemzetünk képes csak arra, hogy ezt a történelmi feladatot végre-
hajtsa, mert ösztönös törekvései mindenkor ezt az utat és célt mu-
tatták és hogy eddig ebben a törekvésében elbukott, csak arra ve-
zethető vissza, hogy külső és belső idegen hatalmi érdekek ebben a
törekvésében évszázadokon keresztül gátolták s őt magát is hatalmi
érdekek erkölcsi, szellemi és anyagi jármába igazták. A magyar nem-
zetiszocialista szabadságharc a Hungarizmus valóságával a jármot
levetette magyar népünkről és így felszabadulva, testvéri népcsoport-
jainak felszabadítására fogja minden erejét beállítani.

Ösföldünk valóságalapját véve alapul és elismerve a kor szelle-
métől parancsolt világnézetet, országépítésünk alapjai ezek:

Államiságunkat nem építhetjük fel más európai állam mintájára
és rendszerére;

Állami és népi célkitűzésünknek olyannak kell lenni, hogy az
összes e területre utalt népcsoportok azt elismerjék, szentesítsék és
közös akaratból megvédjék;

A magyar nemzet vezető és irányító szerepe az új államban min-
denkor életkövetelmény, valamint állami és népközösségi létkérdés,
a civilizált állami és népi rend alapja, az erkölcsi, szellemi és anyagi
élet összehangolt kiteljesülésének biztosítása, az egyes testvéri nép-
csoportok egymásközötti surlódásmentes népi rendjének őrzője.

Mindebből az következik, hogy nagy Hazánk összes népcsoport-
jai számára olyan ideológiai rendszert kell a gyakorlatba átültetni
és benne tudatosan érzékelteni, mely a Haza és a Hon valóságát
nemcsak geopolitikai egységekre vezeti vissza, hanem népcsoportjai-
nak egységes erkölcsi, szellemi és anyagi akaratára és cselekvésére is.

Végső következtetésként a megoldás alapjának első törvénye,
hogy eszményi geopolitikai egységükben, mely a rajta és benne élő
népcsoportoknak eszményi Hazát és Hont jelent és biztosít, eszményi
népi államiságot kell felépítenünk, melynek kerete az állam, gerince
a közös akaratból szentesített alkotmány, kifejezője a népcsoportok
nemzeti akarata, tartalma a népcsoportok népiközössége, létalapja a

magyar nemzet államvezető és államirányító természetes, törvényadta joga.

A magyar nemzetiszocialista államban a népcsaládi és kisebbségi kérdés helyes, igaz, őszinte és félreérthetetlen megoldása élczkérdés a magyar nemzet, a testvéri népcsoportok és kisebbségek részére egyaránt.

Leszögezzük:

Testvérnemzeteinknek törvényesítjük azokat a jogokat, amelyeket azáltal szereztek, hogy évszázadokon át a magyar birodalom valóságáért ontották vérüket, hozták erkölcsi, szellemi és anyagi áldozataikat és a világháború után a megszállott területek poklaiban szenvedtek börtönt, fegyházat, száműzetést és haltak vértanuhalált.

A magyar nemzetiszocialista állam népszavazással fogja rendezni a magyar nemzet és testvérnemzeteink közötti viszonyt: ez a kérdés csakis szorosán kettőjükre tartozik, a magyar nemzetiszocialista állam belügye. Ebbe más hatalomnak beleszólása nincs.

Amennyiben az őszinte, igaz, helyes és elfogadott becsületes döntések ellenére testvérnemzeteink közül bármelyik életszerződéseinket bármely vonatkozásban megsértené: jogbitorlóvá és kötelességszegővé válik és következményeiért önmagának kell felelnie.

A Hungarizmus a kisebbségtől ugyanazt a tudatosan cselekvő hazafiságot, nemzetépítő munkálkodást és hűséget követeli, mint a magyar nemzettestvérektől. A hungarista kisebbségek népközösségi értékét, valamint megbecsülésük mértékét egyedül ezek a szempontok szabják meg. A Haza egy. Italát és kenyerét is egyformán nyújtja: fiainak hűségében, hálájában, jogaiban és kötelességtudásában nem lehet tehát különbség. Mivel az anyanyelv és a sajátos népi kultúra megtartása hungarista felfogásunk szerint nincsen ellentétben a Hazához való hűséggel: hatalomrajutásunkkor kisebbségeinknek, mint egyenlő- és teljesjogú államalkotó hungarista nemzettestvéreinknek, a gyakorlatban biztosítjuk és megvalósítjuk mind ama intézmények felállítását és fenntartását, melyek révén népi sajátosságaikat és kultúrájukat ápolhatják, de mindenkor csak közös hazánk szolgálatában és javára.

Valljuk, hogy minden népiség csak öröklött természeti adottságaiból tudja legmagasabb emberi értékeit kifejleszteni és csak ezekkel képes azt a nemzeti keretet, amelyben él, becsületesen, értékesen kitölteni. Csak ezeknek a sajátos természeti adottságainak szabad kiélése mellett lehet hazájának hálás, elégedett, hasznos és hűséges fia.

A magyar nemzetiszocialista állam a közös haza határain belül a vérségi együvértartozás tárgyi alapján áll, azt mint természetes adottságot elismeri. Ezzel szemben a leghatározottabban megköveteli, hogy a vérségi csoportok mindenegybes tagja — mint alany — a Hun-

garizmus valóságát élje és gyakorolja. A vérségi asszimilációt mint vérnemesítő tényt népcsoportjai között elismeri, egyedül a kizáróan csak a vérrontó és fajrontó elemeket zárja ki és különíti el.

Romboló és destruktív elemnek azt nyilvánítjuk, aki mind erkölcsi, mind szellemi, mind anyagi, valamint vérségi és faji összetételénél fogva honképtelen, gyökértelen és a Hungarizmus valóságát, gyakorlatát nem ismeri el, ellene cselekszik néprontással, hazarontással, fajrontással, az állam erkölcsi, szellemi és anyagi egységének megbontásával. Ezzel szemben áll az az építő, konstruktív elem, mely a magyar nemzetiszocialista állam minden védelmében részesül.

A Hungarizmusnak hittel, szívvel és értelemmel való vallása és gyakorlata a hazaszeretet és hűség olyan alapja, melyet sorsdöntő idők nem ronthatnak meg.

A Nagy Hazánk területét fedő és rajta élő népcsoportok összessége fogja alkotni a magyar nemzetiszocializmus hungarista népiközösségét. A népiközösség honképes és talajgyökeres népcsoportjainak összességét Nemzetnek hívjuk. Minden nemzettag állampolgár és honpolgár. Állampolgára a népcsoportok összességéből alkotott és területileg elválaszthatatlan magyar nemzetiszocialista államiságnak, honpolgára a népcsoportok kötelelékeknek.

Az állampolgári jogok és köteleességek képezik a honpolgári jogok és köteleességek alapját. A honpolgári jogok és köteleességek semmi körülmények között nem kerülhetnek összeütközésbe az állampolgári jogokkal és köteleességekkel.

Idegen honosok azok, akik sem állampolgári, sem honpolgári jogokat nem gyakorolhatnak. Jogaikat és köteleességeiket külön törvények és rendelkezések fogják szabályozni.

Minden honpolgár egyszersmind állampolgár is és megfordítva: minden állampolgár honpolgár. Abban az esetben, ha az állampolgárilag elismert tag vagy valamely népcsoportrészt olyan cselekedetet követ el vagy szándékszik elkövetni, mely a közös akarattal szentesített állam és Haza erkölcsi, szellemi, anyagi, területi vagy állami-ági épségét, egységét veszélyezteti, a népcsoportok közötti törvényesen összehangolt és szentesített népiközösséget teljességében vagy részeiben megbontja: az elfogadott közös alkotmányban biztosított jog alapján idegen honossá válik.

A népszavazás részünkről visszavonhatatlan követelmény, jog és köteleesség, egész államépítésünknek és országberendezkedésünknek alaptörvénye. Akár békés úton, akár fegyveres erővel történik is testvéri népcsoportjainknak visszacsatolása a Nagy Haza megépítése céljából: a népszavazás alaptörvénye nem módosítható és nem állítható félre. Mi nem személyekkel akarjuk erre vonatkozó szerződésünket megkötni, hanem a mi magyar népünk teljessége és összessége köt szerződést a testvéri népcsoportok teljességével és összességével.

A magyar nemzetiszocialista állam a Hungarizmus valóság alapján a korszerű világnézet és korszellem követelményeinek megfelelően építi fel a Magyar Birodalmat, kibővíti annak értelmét és gyakorlatát a Hungarizmussal és az ebből fakadó népszavazás útján szentesített autonómiákkal; és az 1526-ban elbukott magyar államságot több mint négyszázéves kényszerszüneteltetése után helyreállítja és új életvalóságot, új életcélt és új élettartalmat ad számára az összes népcsoportok tudatos, közös akaratából. A testvéri népcsoportok népszavazással szentesítik autonómiájukat és ettől, valamint a Hungarista Magyar Birodalomtól való elszakíthatatlanságukat; a magyar nép pedig népszavazással szentesíti és tudomásul veszi a testvéri népcsoportok tudatosan vallott akaratát.

Mi, akik mélységes hittel hisszük és valljuk a magyar nemzetiszocializmus hungarista valóság alapját, meggyőződéssel állítjuk, hogy magyar nemzetünk ennek a nagy történelmi és szent feladatának és szent hivatásának csak abban az esetben tud eleget tenni, ha szívvél és értelemmel a mi hitvallásunkat vallja és gyakorolja; lehetővé teszi, hogy belátható időn belül Csonkaországunkban az igazi független magyar nemzetiszocialista rendszer kerüljön uralomra és meggyőződéssel vallja, hogy ezt a rendszert és ezt az uralmat egyedül és kizáróan csak mi tudjuk tisztán, becsületesen biztosítani és megvédeni. Ezért olyan erkölcsi, szellemi és anyagi rendet és rendszert kell felépítenünk és gyakorlati életünkben valósággá tennünk, mely elszakított véreinknek és testvérnépeinknek a magyar nemzetiszocialista államunkba való visszatérését szükségessé és kívánatossá teszi. Mi magyar nemzetiszocialisták az utódállamok területén élő véreinket visszaköveteljük a Nagy Haza számára.

Az érdekelt nagyhatalmaknak a Kárpátok ölelte Dunamedence népeinek akaratát tudomásul kell venniök és az egyes népcsoportokat akaratelhatározásaikban semmi körülmények között nem befolyásolhatják, nem gátolhatják.

A Magyar Birodalom szükséges és természetes valóságát bebizonyítottuk. A fejlődő élet bizonyításunkat meg fogja erősíteni. Az utat ebben a valóságban az áldozatos magyar nemzetiszocialista mozgalom, a célt a Hungarizmus életvalósága, lelke és tartalma jelöli.

Zrinyivel mondjuk és valljuk: „Ami a kételkedést illeti, ez csak tunyaságból van, mivel nincs elegendő kedvünk és hajlamunk ahhoz, amire lehetetlennek gondoljuk igyekezetünket.”

VI. A NEMZETKÖZÖSSÉG ELVE: KONNACIONALIZMUS

Minden tudatos élet erkölcsi, szellemi és anyagi megnyilatkozásokot mutat. A nemzetiszocialista koreszme az, amely e három megnyilatkozást egymástól elválaszthatatlan állami és népi rendszerbe foglalja.

Magyar gyakorlatával az erkölcsi megnyilatkozás az istenhívő nemzetben, a szellemi megnyilatkozás a Hungarizmusban, az anyagi megnyilatkozás a szociálnacionáléban nyer kifejezést.

A nemzetiszocializmus magyar gyakorlatának négy alapvető tényezője és kifejezője van:

az első tényezője és kifejezője az istenhívő és istenfélő nemzet és törvényen nyugvó kapcsolata az egyes vallási egyházakkal;

a második a Hungarizmus, mely állami, nemzeti és népi célkitűzéseinek megadja azokat a szilárd kereteket, melyek a nemzetiszocialista koreszme követelményeihez hozzásimulva államiségünk erkölcsi, szellemi és anyagi életében a civilizált állami és népi rendet alkotják;

a harmadik a Munkás Nemzet, a Munkarend, melyet a szociálnacionálé ideológiája és a belőle fakadó gyakorlati munkarendszer fejez ki;

a negyedik az imperialisztikus törekvések ellen védelemre beállított Fegyveres Nemzet, mely állami és népi rendünk erkölcsi, szellemi és anyagi életrendszerét és békés életfejlődését biztosítja.

Ideológiai rendszerünk nem volna teljes és átfogó, ha nem határoznánk meg magyar nemzetiszocialista társ- és sorsközösségünk viszonyát egy másik nemzetiszocialista társ- és sorsközösség életéhez. Ennek a viszornak megállapítása azért is szükséges, mert ez adja ideológiai felépítésünknek azt a részét, mely gyakorlatában külpolitikánk határozott, nagy irányait szabja meg.

A megértéshez szükséges, hogy először a nemzetiszocializmus lényegével megismerkedjünk. Sokan úgy vélik, hogy a nemzetiszocializmus Németországban született még 1919-ben és Hitler volt a feltalálója, vagy felfedezője. Vannak viszont, akik azt hangsúlyozzák, hogy minálunk született meg az ellenforradalmat követő nemzeti öntudatraébredésünkkel egy bölcsőben.

Valójában azonban a nemzetiszocializmus lényege abból az érzésből csírázott, mely először ösztönözte az első embert erre a felkiáltásra: „Édes Hazám!”

Ez az önkéntelen felkiáltás vetette meg ősalapját. Midőn rájöttek az emberek, hogy van valami, ami élesen elhatárolja életük minden formáját, befolyásolja minden tevékenységüket, értelmet ad küzdelmeiknek, tartalmat varázsol szenvedéseikbe; ahol először érezték az eltávozottak a Hazának hivatását, mely olyan ellenállhatatlanul

hívta vissza őket; ahol először ejtettek a Haza határán könnyet; ahol először imádkoztak a Hazáért; ahol először döbrentek rá annak tudatára, hogy bár áldjon vagy verjen a sors, itt élni, halni kell; ott kell keresni a nemzetiszocializmus bölcsőjét.

Ott, ahol először fogták föl a jelentőségét annak, hogy csak a Haza az, amelyért érdemes mindent áldozni, minden kockázatot vállalni, mert az a legbiztosabb alap, amelybe az egyén erkölcsi, szellemi és anyagi gyökereit eresztheti, amelytől minden védelmet megkap, amelyben a szép, igaz és jó életét élheti és amely örök, kitörölhetetlen jelekkel megkülönböztet a többi népektől, nemzetektől és azok életétől.

Egy népből akkor lesz nemzet, ha Hazát talált és azt meg is tudja tartani. Hazája tehát csak nemzetté lett népnek van. A Hazát talált és Nemzetté lett nép berendezkedik, rendszert épít. Berendezkedését államnak, ennek civilizált állami és népi rendszerét alkotmánynak hívjuk.

Az állam: kerete, az alkotmány: gerince, a nemzet: kifejezője, a nép: tartalma népi közösségünknek. Ezek adnak életünknek tartalmat és célt. Ez a mi magyar nemzetiszocialista államépítésünk alap-törvénye és törvényeink alapja.

A liberalizmus a XIX. században hódította meg nem csak Európa, hanem az egész világ népeit. Befészkelődött életükbe. Véres harcok, felkelések, forradalmak jelölik útját. Tértfoglalásának magyarázata az a vak szomjúság volt, amivel az emberiség ekkor már mohón szomjazta lelkületében a tisztábbat, a szebbet és jobbat.

A hódító liberális világnézet alapjára ezután minden egyes állam belső adottságainak megfelelően építette fel állami életének gyakorlati épületét. Ezért különbözött a liberalizmus dán vagy mondjuk inkább skandináv gyakorlata a liberalizmus olasz, német vagy spanyol gyakorlatától. Mind különböztek egymástól s más volt gyakorlatában az amerikai és más az angol, vagy a régi monarchia liberalizmusa. Mint világnézet és liberalizmus rövid lélekzetű volt, mert hamar eszközzé vált a gazdasági élet törtetőinek kezében. Eszközliberalizmussá fajzott el.

Az állam túrta, mert látszólagos fellendülést hozott számára; a nemzet és nép viszont mindenhol undorodva ábrándult ki belőle, mert megint nem azt hozta, amit tőle reméltek, vártak és óhajtottak.

A liberalizmus nem ismeri a „Haza, a Nemzet, a Faj”, valamint a vérségi „Nép” valóságát. És mióta a liberalizmus mint világnézet megbukott és egyedül gazdasági, kiváltképpen zsidó érdekeltségek eszközévé lett: a nemzet, a haza, nép és alkotmány valóságait szétzaggatta egymástól és külön-külön csupán mint egyoldalú eszközöket állította be önző céljainak megfelelően.

A népet és nemzetet atomizálta „állampolgárokbá”, a haza valóságát pedig elnyomta a „csak állam” megfogalmazásába. Minden tu-

datos élet erkölcsi, szellemi és anyagi világából — saját materialisztikus lényege és felfogása folytán — csak az anyagi alapot állította rendbe és sorba, az erkölcsi és szellemi világot pedig elsorvasztva úgy állította be, ahogyan azt anyagi felfogása megkívánta.

Az eszközliberalizmusnak azonban rá kellett ébrednie arra, hogy hatalmának megvédéséhez mégis mindig a Haza, a Nemzet és Népválóságaira kellett támaszkodnia. Kénytelen volt mindig ezekhez folyamodni, amikor arról volt szó, hogy hatalma veszélyben forog. A nép előtt mindig a „dicső nemzet”-re és „Hazá”-ra hivatkozott, ha az állampolgártól áldozatok követelését tartotta szükségesnek.

Amikor az állampolgárt a „Hazáért”, „Nemzete becsületéért” harcoltatta a „Haza” oltárán ontotta vérével, mindig csak az eszköz-haza és eszköz-nemzet, tehát kizárólag saját érdekeinek védelmét láttatta el.

Nem védett, hanem védetett, nem támadt, hanem másra támadtatott. Feltűnő páncélrejtekhelyeiről ágált, buzdított és pók természetének rabló mohóságával leste a zsákmányt: az események anyagi hasznát.

De ugyanezt a rendszert és módszert találjuk a liberalizmust megelőző abszolutisztikus és feudális rendszerekben is. Amint az állampolgár Hazájával, Nemzetével szemben kötelességét megtette — elmehegett; a feudalizmus, abszolutizmus és liberálizmus a „Haza”, „Nemzet” hangoztatását beszüntette, valóságukból visszakényszerítette a „csak fogalom” kereteibe és üldözött mindenkit, aki ebből az általuk kiherélt fogalomból ténylegesen cselekvő, valóságos Hazát és Nemzetet próbált alkotni. Rásujtott mindazokra, akik a Hazát és Nemzetet nemcsak kizárólag veszély idején ismerték el élő valóságnak, hanem a béke, rend és mindennapi gyakorlati életükben is valóságukat akarták élni, ennek megteremtéséért küzdöttek.

Világos, hogy minden élőlény biztos Hazát kíván, mert érzi, hogy csak ebben tudja védeni, törvényesíteni és valóraváltani összes kívánságait, óhajait, vágyait. Östörvény, ösztön ez az emberben, mely vele együtt teremődött, s amely belőle soha ki nem irtható. Miután a feudalizmus, abszolutizmus és liberalizmus államfelépítésükben nem ezekből az alaptörvényekből indultak ki, nem is jelenthettek végleges kiteljesülést, csak átmeneteket, ideiglenes fokozatokat az egyes nemzetek életében. Ideiglenességük természetesen biztos bukásukat is méhében hordta.

Tény, hogy valamely népi és nemzeti közösséghez való hozzátartozandóság érzete, a Haza érzete mindig meg volt az emberben, csak nem tudatosult és nem kapott kifejező gyakorlati formákat. Az ember kereste tehát azt a keretet, melyben ez az érzése rendszerválósággá is változhat. A nemzetiszocializmusban ez megvalósult.

Egy nemzet a nemzetiszocializmusban eléri belső életfejlődésének csúcsát.

A nemzet belső élete ezzel eléri a legmagasabb erkölcsi, szellemi és anyagi kiteljesülését, amelynek teljes eredményét állandósítani is képes, legfeljebb mennyiségi belső összetételei lesznek kitéve változásnak. Mennyiségi összetétel az erőforrás adottságok technikai felhasználásával és a népesség szaporulatával, valamint az erkölcsi és szellemi tényezők gyakorlati fejlesztése révén változhatnak meg. De a nemzet mindenkor teljes és egy, tehát totális marad, mert nacionalista és szocialista.

Miután a fejlődésben megállás nincs, a nemzetiszocialista rendszerekben és gyakorlatokban azonban a nemzet belső életének fejlődése már elérte csúcsát, a további fejlődés lehetősége csak a nemzet kifelé ható életgyakorlatában jelentkezik. Itt érkeztünk el a magyar nemzetiszocialista ideológiának egyik alapvető tényezőjéhez: a konnacionalizmus, a nemzetközösség fogalmához.

A liberalizmus az államok egymásközötti életét és viszonyát nemzetközileg, internacionálisan szabályozta és életre keltette az internacionális joggyakorlatot. Ezt kifejlesztette a tökéletes-tökéletlenség művészi magaslatában: a Népszövetségben.

Természetesen ez a külső megnyilatkozása is csak olyan lehetett, mint a belső: egyoldalú üzérkedő, önző. Nemzetek sorsáról döntött, de féltékenyen vigyázott arra, hogy döntései csak a nemzetet érintsék, ne az államot, mert hiszen saját létérdekeinek alkotmányos hatalmi alátámasztása miatt az államra szüksége volt.

Ezért tapasztaljuk, hogy a liberalizmus tönkretette ugyan a világháború vesztes nemzetét, de ezek államiségét régi rendszerciben védte, hogy a népek által befedett területek — mint anyagi érdektérületek — számára megmaradjanak. Internacionális szerződésben egyik állam a másikban vagy zsákmányterületet, vagy piacot, vagy vásárterületet látott. Gazdasági vonatkozásban tehát a kereskedelmi szerződések, az import-export, a nemzetközi kereslet-kínálat játék folyt, tekintet nélkül arra, hogy ez a nemzet javát vagy kárát szolgálta-e. Az internacionális jogalapok tehát a liberalizmus eszközei voltak, belőle születtek. A nemzetiszocialista népi közösségnek külső viszonyuk meghatározásánál más alaptól kell kiindulniuk.

A nemzetiszocializmusnak ki kell alakítania az új joggyakorlatot az államok egymásközötti érintkezésében, melynek elsősorban életgyakorlatnak kell lennie. Alapja nem az állam, hanem a totális Nemzet. Minden szerződésben a Nemzetet kell képviselni, vagyis a Nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeit egymástól elválaszthatatlanul.

Az állam tehát a Nemzet eszköze lesz; a cél pedig — a Nemzet boldogsága, dicsősége és nagysága. A Nemzet többé nem eszköz, hanem kizárólagos parancsoló cél.

Nemzetünknek elsősorban mindazokkal a nemzetiszocialista népi közösségekkel kell viszonyát szabályoznia, amelyek erkölcsi, szellemi és anyagi egységüket természeti adottságaiknál fogva kiegészítik:

amelyek mind politikailag, mind gazdaságilag és társadalmilag csak nemzetükkel együtt képezhetnek teljesen zárt erkölcsi, szellemi és gazdasági területet.

Egy erkölcsileg, szellemileg és anyagilag zárt terület előnyeinek kifejlesztésére és e zárt területen élő nemzetek erkölcsi, szellemi és anyagi erőinek gyarapítására, megvédésére és törvényesítésére egymással életszerződést kötő nemzetek politikai, gazdasági és társadalmi összessége, mely önálló nemzeti lét folytatását biztosítja: képezi a konnacionalizmus ideológiájának elvi alapját és gyakorlati valóságát.

A konnacionalizmus: nemzetközösség. A liberalizmus kifejlesztette az államot, az állampolgárt és a nemzetköziséget. A nemzetiszocializmus kifejleszti a nemzetet, a honpolgárt és a nemzetközösséget.

A magyar nemzetiszocializmus gyakorlatában: a Hungarizmus belső nemzetépítésünk; a szociálnacionálé belső munkarendünk; a konnacionalizmus pedig kifeléható nemzeti életünk alapja. Ideológiánk e három gyakorlata biztosítja egyedül a magyar birodalmi eszme új valóságra való ébresztését és korszerű felépítését, mert erkölcsi, szellemi és anyagi, ebből folyó társadalmi, politikai és gazdasági örök adottságainál fogva a Hungarizmus alkotta állami és népi rendünk nem lehet más, mint a nemzetközösség valóságalapjának életvetülete a mi Nagy Hazánkra.

Hitünk és meggyőződésünk az legyen, hogy az itt megmutatott út a magyar élet, a magyar igazság és a magyar érvényesülés útja, de egyúttal az egyedül járható út a többi testvérnemzeteink számára is, akiknek léte vagy nemléte szorosán, elválaszthatatlanul a mi erkölcsi, szellemi és anyagi létünkhöz vagy nemlétünkhöz van kötve.

Ezen az úton fogunk menetelni, mert tudjuk, hogy magyar népünk fontos, nagy hivatása erre az útra mutat és céljában nemzetünk boldogsága, nagysága és dicsősége áll.

M u n k á s v e z e t ő k ! T e s t v é r e k !

A világnézeti háború, amely megalkuvás nélkül fogja beállítani a végső credményt, meg fogja teremteni azt, amiért véráldozatát hozza és roppant erőfeszítéseit teszi: a nacionalista és szocialista európaközösség rendszerét és rendjét. Hangsúlyozom: a szocialista és nacionalista új rendet. És ezen a helyen ismét ki kell jelentenem azt, hogy nacionalista és szocialista vagyok: ellensége vagyok minden nacionalizmusnak, melyben nincs szocializmus, de ellensége vagyok minden szocializmusnak is, melyben nincs nacionalizmus. A nacionalizmusnak és szocializmusnak életösszhangján épül fel az egész Hungarizmusunk, melyet élünk és Nemzetünk teljes politikai és társadalmi életébe át akarunk és fogunk ültetni. A Hungarizmus ezt az életösszhangot vallja és szervezi ideológiai és gyakorlati rendszerbe és rendbe, mert azt vallja, hogy szocializmus nélküli nacionalizmus elkerülhetetlenül sovinizmussá fajul, a nacionalizmus beteges és merev gyakorlatába és hogy a nacionalizmus nélküli szocializmus ugyan- csak elkerülhetetlenül materializmussá fajul, a szocializmus beteges és merev gyakorlatába. Ennek következményei pedig nagyon is ismereteseek a multból és méginkább a jelenből. Úgy a sovinizmus, mint a materializmus erőszakon alapuló rendszereket hoz létre, végeredményben mindkettő az imperializmusba torkollik, a soviniszta vagy a materialista imperializmusba, mely mindig katasztrófát jelent a társadalmi közösségre. Ezeknél az okoknál fogva kell mindenkor hangsúlyoznunk és nemzetfelvilágosító munkánk tengelyébe állítanunk, hogy az új Európa nacionalista és szocialista lesz, mert rossz lenne az az Európa, mely csak a nacionalizmus vagy csak a szocializmus alapján épülne: elpusztulna még mielőtt alapjait megépíthette és új erkölcsi, szellemi és anyagi életét élvezhette volna.

A nacionalista és szocialista új Európát az európai nemzetek munkaközössége és munkásközössége fogják megépíteni. Ezt a nagy közösséget azonban csak a felelős munkakörébe állított munkással lehet megépíteni, de sohasem a proletárral. Munkástestvéreink számára tehát nem jelent kevesebbet a nemzetiszocialista világnézetben vívott szabadságharc, mint végleges felszabadulást a plutokrata rendszerbe szervesen beépített marxi politikai, gazdasági és társadalmi rabszolgaságból, erkölcsi, szellemi és anyagi bilincsekbe vert felelőtlen proletár mivoltából.

Ha figyelemmel kísérjük Európa évezredes történelmében azt a harcot, melyet a dolgozó vívott a munka, megbecsülés és a jog élet-alapjaiért, a következő nagy történelmi kép alakul ki ebből az évezredes nagy harcból.

Az ókorban a zsákmánygazdálkodás az alap, melynek munkarendjét a rabszolga képezi: tőkerendszere ennél fogva nem lehetett más, mint a zsákmánykapitalizmus a rabszolgává tett emberrel mint pénzfedezeti eszközével. A rabszolgotartó gondoskodik a rabszolgáról, mert értéket jelent számára mindaddig, míg teljes munkakerejében van; minden érzélgősség nélkül azonban elpusztítja, amint munkás erejének végére ért, mert dologtalant nem etet és nem itat még akkor sem, ha erőtsorvasztó munkájában lett munkaképtelenné, erőtlenné, rokkanttá és ezáltal dologtalanná. Ennek a kornak társadalmi harcai a rabszolgalázadásokban jutnak kifejezésre.

A mélyére nézve ezeknek a társadalmi küzdelmeknek, azonban megállapíthatjuk, hogy ezek nem jelentettek mást, mint az aljas sorban és sorban tartott ember harcát az ember megbecsüléséért, akár tudatosan, akár tudat alatt jelentkezett is ez a cél. Ennek a kornak a világnézete, mely annak az időnek erkölcsi, szellemi és anyagi felfogását, szemléletét és gyakorlatát meghatározta az **i m p e r i a l i z - m u s** volt. A fizikai erőszakon nyugvó hatalmi és uralmi rendszer, az erkölcsi, szellemi és anyagi zsarnokság.

A középkorban a kép változik. A jószággazdálkodás kerül az előtérbe, ennek munkaerejével, a jobbággal. Tőkerendszere ennél fogva a jószágkapitalizmus, melynek pénzfedezete maga a jószág. A jobbágy tartja el önmagát, de köteles elsősorban a jószágtulajdonos jólétéről gondoskodni. A társadalmi küzdelmek ilyenformán mint **p a r a s z t l á z a d á s o k** — ahogyan rosszul nevezik — jelentkeznek, melyek már nem csak az ember, hanem a föld megbecsüléséért is folytak és a föld megbecsülését is állítják céljukba. Ennek a kornak világnézete, mely a jószággazdálkodást vetítette ki anyagi gyakorlatába, a feudalizmus: hűségrendszer anyagi juttatás alapján, tehát jószággal megvásárolt hűség, mely természetesen csak addig tartott, míg a jószágból tellett, azonban ezzel együtt el is múlt. A feudalizmus nem volt más, mint az erkölcsi, szellemi és anyagi előjogok önkényén alapuló hatalmi és uralmi rendszer, mely előjogok egyenesen Istentől és az őt helyettesítő pápától eredtek.

Az újkorban a **l i b e r a l i z m u s** világnézetének megfelelően kialakult a *profitgazdálkodás* plutokratarendszerével és ennek jellegzetes munkaerejével, a *proletárral*. Tőkerendszere a pénzkapitalizmus, melynek pénzfedezeti eszköze az arany. A proletár az, aki dolgozik és tartja el a profit-gazdát. Órála viszont senki sem gondoskodik, legfeljebb a kocsmá, a menhely és a börtön. Ennek a korszaknak a társadalmi küzdelmeit jellemzik a proletárlázadások és a harcok a munka megbecsüléséért. Az ember és a föld megbecsüléséért folytatott harchoz tehát mint harmadik: *a munka megbecsüléséért folytatott harc szegődik*. Ez a világnézet az erkölcsi, szellemi és anyagi szabadság, szabadosság hatalmi és uralmi rendszerében és rendjében kapta meg jellegzetes és kifejező gyakorlatát.

A legújabb korban, melyet az 1914—18-as világháború végétől lehet számítanunk, jut krízisbe az eddig felépített anyagelvű rend-

szer. Majd teljesen csődbe kerül és helyét súlyos, véres harcok árán és ezektől kényszerítve átadja a nemzetgazdálkodásnak, melynek munkaerejét a munkaállamba felelősen beépített dolgozó jelentő és melynek tőkerendszere ennél fogva nem lehet más, mint a nemzetkapitalizmus egyedül lehetséges pénzfedezeti eszközeivel: a totális nemzet munkaképessége. A munkásállam parancsolóan szükséges rendszerének és rendjének megvalósításáért folytatott társadalmi harcokat, mint népi mozgalmakat látjuk Nemzetünk sorsdöntő életében is. Ezzel az ember, a föld és a munka megbecsüléséért évezredek óta folytatott harchoz mint negyedik, a *nép megbecsüléséért folytatott harc* sorakozik. Ennek a harcnak a céljában a nemzetiszocializmus világnézetének megvalósítása áll, magyar gyakorlatában a Hungarizmus megvalósítása Nemzetünk életterében.

Ezekből a történelmi tényekből következik:

Először: a kizsákmányoló rendszer és az ellene viselt harc olyan régi, mint az emberiség. Először az ember vette fel ellene a harcot. Harcában elbukott. Azután a föld, a munka, de mindegyik elbukott. Mai napjainkban azonban összefogott az ember, a föld és a munka a népi mozgalmakban, mint a nép és a nemzet egyedüli tényezői s életösszhangban, egyakarattal, egy céllal közös cselekvéssel semmisítik meg a kizsákmányolás rendszerét, visszatérésének lehetőségét.

Másodszor: a harcos mindig a dolgozó, ennek ereje és veleje a munkás, csak minden korszakban más és más név alatt jelentkezik. És harcol: az ókorban mint rabszolga az ember megbecsüléséért, a középkorban mint jobbágy a föld megbecsüléséért, az újkorban mint proletár a munka megbecsüléséért és a legújabb korban mint nacionalista és szocialista munkás az embert, a földet és a munkát egybefoglaló nép megbecsüléséért.

Harmadszor: a kizsákmányoló rendszer is minden korban ugyanaz volt, csak mindig más és más név alatt jelentkezett. Az ókorban mint rabszolgatartó imperializmus, a középkorban mint jobbágynyúzó feudalizmus, az újkorban mint proletár ámtító liberalizmus és marxizmus, a legújabb korban legklasszikusabb formájában: mint a pénzen keresztül hatalomra jutott korlátlanul uralkodó plutokrata kapitalizmus.

Negyedszer: az évezredek alatt mindig ugyanaz volt a bérencek sisereháda is, mely a kizsákmányolókat mindig bújtatta, csak más és más név alatt jelentkeztek: az ókorban mint patricius, a középkorban mint lovag, az újkorban mint mágnás és iparlovag, a legújabb korban mint a bújtatóknak legklasszikusabb kifejezője az aladárnak nevezett jobboldali és ál nemzetiszocialista.

Ötödször: a kizsákmányoló rendszerek képviselője és élvezője az évezredekben keresztül mindig egy és ugyanaz volt, akár hogyan is bújtatták, akár hogyan is akarták védeni erkölcsi, szellemi és anyagi törvényekkel: az örök zsidó, aki örök ellensége és kizsákmányolója marad a dolgozó népeknek.

Végkövetkeztetésképpen leszögezhetjük az alaptörvényt: nemzetiszocializmussal vívott szabadságharcban a munkás évezredek harca zárul le úgy, ahogyan azt a természetes világrend örök erkölcsi törvényei megkövetelik. Ezzel a meglátott igazság parancsolóan szűkgyar munkás Hungarizmusának harcában lezárja országunk, Hazánk gyar munkás Hungarizmusának harcában lezárja országunk. Hazánk és Nemzetünk szempontjából az ember, a föld, a munka és a nép megbecsüléséért folytatott évezredek munkásharcát és beállítja a végcél: a munkabéke, társadalmi béke, a földbéke és a nemzetbéke összhangját, mely a Pax Hungarica törvényesített, szentesített és biztonságosan védett politikai, gazdasági és társadalmi rendszerét és rendjét jelenti a meglátott új igazság, új szabadság és új valóság alapján fejlődő életútján.

Igen fontos tény az, hogy Európa minden népében a munkás és a nő volt az, akik ezeket a kíméletlen harcokat végigküzdötték. Az ókorban és a középkorban egyedül, magukra hagyottan: az újkorban az első időkben az értelmiség és a parasztság által támogatva, de aztán újra magukra hagyatva. Éppen ezért a munkás és a nő az ókorban, a középkorban és az újkorban dicsőséges nagy harcukban mindig elbuktak s így a munkás proletárrá alacsonyodott, a nő viszont családtalan és otthontalan életbe züllött, vagy erkölcsi, szellemi és anyagi szabadosságot hirdető „magas” társadalmi szalonokba került, vagy az utcára. Elbukásának másik nagy okát abban is kell látnunk, hogy őt évezredek át mindenkor csak mint eszközt állították be a társadalmi rendszerek. Célt számukra sohasem mutattak, mert nagyon jól érezték és tudták, hogy amint tiszta, egészséges célkitűzéséért fognak harcba állni, a kizsákmányolás alapján álló évezredek társadalmi rendszerek mind kivétel nélkül és mindörökre meg fognak semmisülni éppen általuk és az eddigi évezredek rabszolgaságából örök létalapok lesznek.

A legújabb korban azonban megváltozik ennek az évezredek élet-halál harcnak a képe. A munkás és a nő nagy harcában megnyerte az értelmiségi és paraszt cselekvő támogatását és velük élet-halálra szövetkezve, vívja nagy harcát az európai munkaközösség megteremtéséért, megbecsüléséért és közös akaratból való megszenteléséért. A magyar munkás és a magyar nő ennek a célnak eléréséhez szükséges nagy részmunkát Nemzetünk életterében hajtja végre úgy, hogy abból a Hungarista munkaállam minden dolgozójának családja, de csakis a dolgozóké, megkapja az ő erkölcsi, szellemi és anyagi jólétét és életbiztonságát. De a Hungarizmussal vívott harcunkban a két harcos személyiség: a munkás és a nő eléri céljukat is. A munkás célt ér, mert a Hungarizmus eszközalapja a munkaállam, melyet csak felelős és az államhatalomba beépített munkással lehet megépíteni. De ugyancsak célt ér ebben a nagy harcban a nő is, mert a Hungarista Birodalom alapja az életbiztonságos család, melynek felelős vezetője és központja csupán az otthont szervező és vezető nő lehet.

A nemzetiszocialista világnézetben épülő nacionalista és szocialista Európa sorsazonosságba kovácsolt nemzeteinek munkaközössége és szükséges gyakorlati kifejezője: a munkás közössége, a következő alapokat kell hogy lefektessék Európa megszervezésében.

Először: a munkabérek alapjait, melynek kifejezői az európaközösségi gazdálkodás, az európaközösségi munka és munkás alkotmány, melynek magvát a szociálnacionálénak kell képeznie, mely nem jelent mást, mint a szocialista rendet a nacionalizmusban, abból kiindulva, hogy nemcsak a szocializmusnak kell nacionalistának lennie, hanem a nacionalizmusnak is szocialistának. Ez a magyar munkás első területe, amelyben dolgoznia kell az európaközösség megvalósításának szolgálatában.

Másodszor: a földbéke alapjait kell lefektetni. Ennek kifejezői: a nagyterek és életterek politikai, gazdasági és társadalmi meghatározása, geopolitikai, geoökonómiai és geoszociológiai elhatárolásuk, szervezetük, a nagyterek és életterek közös biztonsága, az európai parasztkérdés rendezése. Ez viszont a magyar paraszt első területe, amelyen dolgoznia kell az európaközösség szolgálatában.

Harmadszor: a népbéke alapjait kell megépíteni. Ennek kifejezői: az európaszükséges népelrendezés, a néptelepítések gyakorlati kérdése, de elsősorban a népvándorlás által előidézett népzűrzavar végleges, európakövetelte megszüntetése, az ebből adódó és a népbékét szentesítő, védő és biztonságossá tevő európai sorsközösségi alkotmány. Ez az a terület, amelybe a magyar értelmiség európaközösségi törekvése, ideológiája és gyakorlata kell kapcsolódjon a konnacionalizmussal, a nemzetközösséggel, mely nem jelent mást, mint az egymásra utalt nemzetek politikai, gazdasági és társadalmi közösségét az egyes nemzetek felségjogi önállóságának csorbítása nélkül. Jelenti tehát a Hungarizmus európai vetületét, meghatározza szükséges megszervezésének alapvető irányvonalait is, vagy fordítva: jelenti az új Európa vetületét a magyar nép életterébe. A magyar értelmiségnek ez a legfontosabb területe, amelyben dolgoznia kell az európaközösség megvalósításának szolgálatában.

Nemzetünk hungarisztikus felépítésében mindenkor nemzetünk erőtenyezőire támaszkodunk, hogy a család, a nemzet és az európaközösség szolgálatában és jóhasznára valósíthassuk meg célkitűzéseinket. Ezek az erőtenyezők:

A p a r a s z t a föld felelős tulajdonában, aki Hazánkban a földbéke letéteményese kell legyen és így tiszta egészséges nacionalizmus kiteljesítője, ő a n e m z e t f e n n t a r t ó.

A m u n k á s a munka felelős tulajdonában, aki ezen keresztül a munkabéke letéteményese és így a tiszta, egészséges szocializmus kiteljesítője. Ő a n e m z e t é p í t ő.

A z é r t e l m i s é g i a vezetés felelős tulajdonában, hogy a nacionalizmus és a szocializmus életösszhangját megteremtse a társadalmi béke szolgálatában és így kiteljesítse a Hungarizmus tényét, valóságát. Ő a n e m z e t v e z e t ő.

A paraszt, a munkás és az értelmiségi nemzetmunka jóhasznának első élvezője a család, ennek felelős központjába ültetett n ő , a család és az otthon tisztaságának, a családbékének letéteményese. Ő a nemzet megtartó.

A fegyveres nemzet vezetésének felelős tulajdonába ültetett k a t o n a jelenti a nemzeti élet biztonságát. Ő a nemzet békéletéteményese.

A mai rendszerben nemzetünk teljesen elproletárosodott, mert a paraszt, a munkás, az értelmiségi, a nő és a katonák nincsenek tulajdonukban, így felelőtlen proletárok valamennyien. Nemzetünknek ebből az elproletárosodásából kell kiemelnünk a parasztot, a munkást az értelmiséget, a nőt és a katonát, nemzetfelelős helyükre és hivatásukba kell őket ültetnünk azáltal, hogy a hungarizmus ideológiájának és gyakorlatának segítségével ezt az általános életvesztő elproletárosodását megsemmisítjük.

Jellemezni akarom azt, akit vagy amit az úgynevezett marxizmus proletárnak becéz.

Először is és a legfontosabb megállapítás az, hogy a proletár nem szocialista, hanem engedelmes és felelőtlen eszköz és piszkos fegyver a zsidó plutokrata bitangrendszer kezében. Társközösségi érzéke nincs, mert nem természetes társközösségben él, mint amilyen a család, a nép, a nemzet, hanem olyan uralmi rendszerben, amely éppen ezeket a természetes társközösségeket porlasztja szét. Társközösség és ennek szükséges átérzése nélkül viszont nincs szocializmus. Ha a marxizmusban szikrányi szocializmus lenne, nem bukhatott volna meg. De lebukott, mert nem szocializmust akart megteremteni, hanem szocializmusnak akart elhíttetni olyan nézetet, mely egyedül és kizáróan a zsidó világhatalmi törekvéseknek állott tudatos szolgálatában.

Másodszor pedig tudnunk kell a proletárról azt, hogy nem nacionalista, hanem istentelen, hazátlan, otthontalan és családtalan bitangolásba kergetett csavargója az erkölcsi, szellemi és anyagi züllésbe mesterségesen belekényszerített társadalmi rendnek.

És harmadszor a proletár még csak nem is materialista, hanem olyan bérrabszolga, aki legtermészetesebb anyagi jólétének még csak legkezdetlegesebb előfeltételeit sem tudja kiharcolni, mert teljes erkölcsi, szellemi és anyagi ernyedtségben és közömbösségben él.

A plutokrata rendszerben minden dolgozó kivétel nélkül proletár, aki nem felelősen dolgozik, hanem meggyőződés nélkül kiszolgálja azt. Ennélfogva nem harcol legtermészetesebb jogaiért, hanem megalkuszik. Önnön magát becssteleníti meg és züllesztí le úgynevezett munkabérharcaiban, sztrájkjaiban s nem jut tovább, minthogy meglopja a nagy tolvajt.

Munkásvezetők! Testvérek!

A magyar dolgozó eddig kért, kérését nem hallgatták meg. Követelt, követelését nem teljesítették. Most a nemzet és a dolgozók nevében el fogja venni és ki fogja harcolni azt, ami jussa és amit csa-

ládjának és nemzetének közössége érdekében és szolgálatában megérdemel.

A dolgozó életterének követelményeit ezekben foglalhatjuk össze: tiszta és egészséges családi otthon és teljes életbiztonsága, — tiszta és egészséges munkahely, hogy családja és nemzete jóhasznára legjobb képességeit latbavethesse és a legnagyobb munkacredményt biztosíthassa és mutathassa ki, —

nemzeti kultúra és civilizáció intézményeinek élvezete és — az európai munkás közösségbe való cselekvő bekapcsolódásának lehetősége.

A hungarizmus ideológiájában elveti a meddő osztályharcot, mert rámutat arra és bebizonyítja, hogy ilyen harc egyedül a plutokrata rendszert szolgálja, erősíti. Ahol viszont mint proletárdiktatúra állítólagos célját elérte, lehetetlen és képtelen politikai, gazdasági és társadalmi rendszert épített meg. Az osztályharc mindig a mesterséges társadalmi rétegződés következménye, melynek fokozatai: kasztrendszer, sztrájk, a természetes társadalmi rétegek eltokosodása, megmerevedése, öncélú különélése, a szükséges társközösség szétporlódása, osztályharc.

Ezzel szemben a hungarizmus politikai, gazdasági és társadalmi rendszerének és rendjének szegletkövévé tette a természetes társadalmi rétegződést és ezt így látja:

Az őstermelő, aki a nyersanyagot szolgáltatja: a munkás, aki a nyersanyagot fogyasztóképesse formálja, az értelmiségi, aki a fogyasztóképesse tett nyersanyag igazságos és hasznos elosztását végzi és összhangba hozza a két alaptényező munkáját: a nő, aki a megszervezett családban élvezi a paraszt, a munkás és az értelmiség által összhangban végzett munka jóhasznát: a katona, aki a nemzetmunka folytonosságát és a munkaeredmény élvezetét biztosítja és védi.

Ennek a természetes társadalmi rétegződésnek következménye nem lehet más, mint a munkarend az egyes rétegekben, a munkaütemek követelő szükségéből kialakítják a megfelelő szakmákat, melyeket a munkarend összhangol. Ez a munkarend jelenti az egyes természetes társadalmi rétegek összességét, a munkás, a dolgozó nemzetet.

A dolgozó nemzet akaratát a hivatásrendek fejezik ki, melyek a magyar nemzeti szocialista munkaállam államhatalmi tényezői. Minden dolgozó ennél fogva mint közjogi hatalmi tényező jelentkezik a nemzet életében. A hivatásrendek törvényesítik, szentesítik és védik a dolgozó nemzet munkaalkotmányát, mely a dolgozó nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi rendszerét és rendjét jelenti a munkajog, a munkaköteletség, a munkamegbecsülés, a munkaerkölcs és a munkaszépség alapján. Nemzetünk szolgálata, tehát a közösség szolgálata biztosítja leginkább az önérdeket, az egyes természetes társadalmi rétegek érdekeit anélkül, hogy ezek egymással összeütközésbe kerülnének és meddő osztályharcban tennék tönkre harcos erejüket, a dol-

gozó nemzet erkölcsi, szellemi és anyagi életét. A közérdeknek az önérdék elé való helyezése és törvényesítése tehát csak ebből a szempontból és csak ebben az értelemben helyes és hasznos és elfogadható. A „csak közérdek” ugyanis elsorvasztja a személyiséget, a „csak önérdék” elsorvasztja a szükséges társközösséget. A közérdeknek és az önérdéknek életösszhangját biztosítja a hungarizmus olyképpen, hogy a közérdek kötelees szolgálatával találja csak meg az önérdék jogos követelését.

A plutokrata rendszerek úgy vélik, hogy a nemzetiszocializmus és a marxizmus egymást kölcsönösen agyonverik és így az emberiséget — értsd a plutokrata profitvilágot — megszabadítjuk ettől a két veszedelemtől. Hogy csalódnai fognak, az bizonyos! A nemzetiszocializmus biztosan győzedelmeskedni fog úgy a marxizmuson, mint a szabadkőműves zsidó plutokrata angolszász világhatalmon s parancsoló szükségszerűségéből be fogja állítani a nacionalista és szocialista Európa új rendszerét és rendjét. Ennek a nagy harcnak magyar élkatonái a magyar munkások, akik vállvetve harcolnak Európa összes nemzetiszocialista munkásaival az új európaépítés szolgálatában. A hungarizmusban a magyar munkás a nemzetépítő. Az ő vállán nyugszik annak súlyos tervező, vezető és végrehajtó munkája. Az ő munkapadján formálódik, épül, szilárdul nemzetünk, pártunk és mozgalmunk. Ne felejtse el sohasem a magyar munkás a hungarizmus nagy elvét: aki első a harcban, első a hatalomban is! Harcunk csak kötelességeket ró ránk. Jogainkat úgy fogjuk elnyerni harcban, áldozatban, verejtékben és szenvedésben megépített munkállamunkban, ahogyan kötelességünket teljesítettük.

Egyesek azt mondják, ki az utcára, mások viszont azt hangoztatják, ne tegyünk semmit, hiszen a hatalom úgyis ölünkbe fog hullani, mint az érett gyümölcs. Ne ülünk fel se az uszítóknak, se a bárgyú kényelmeskedőknek. Az uszítók vegyék tudomásul, hogy a Hungarista Mozgalomba tömörült munkásaink csak abban az esetben fognak kimenni az utcára: ha a marxizmus csürhéje az utcán keresztül törne a nemzetiszocializmus magyar népi mozgalmának, a Hungarizmusnak kibontakozása ellen. De akkor utoljára tört az utcára a zsidóvezette szabadkőműves marxista csürhe, mert másodszor már nem volna meg rá se a képessége, se a lehetősége, se az alkalma.

A bárgyú fajankók pedig, akik úgy vélik, hogy ne tegyünk semmit, mert a hatalom úgy is ölünkbe hull, vegyék tudomásul, hogy a fáról mindig a beteg, romlott, rothadt gyümölcs hull le magától. Az egészségesért fel kell nyúlni a fára, le kell szakítani! És ugyancsak az a hatalom is, mely csak úgy az ölbe pottyán, bizony beteg, romlott, rothadt hatalom, melyből se nemzetünk, se mi nem kérünk!

Az egyedüli út, ami célra vezet: a *kitartás, hit hűség*, melynek külső megnyilatkozási formái a szervezetek és az ezekben történő nemzetszervező munka. A szervezeteknek sziklaszilárdan kell állniok, készen arra, hogy nemzetépítő feladatukat bármely pillanatban megkezdhessék nemzetünk akaratából és szolgálatában.

A harcoló külső front és a harcoló belső front stratégiája mindenkor összhangban kell legyen. A külső fronton a honvéd teljesíti kötelességét, a belső fronton a hungarista. Ennek a kettőnek a harcát figyeli nemzetünk s ettől a kettőtől követeli meg, hogy teljesítse is kötelességét az utolsó honvédtől az utolsó hungaristáig. A honvéd külső harcában lehetővé teszi, hogy a hungarista nagy belső harcát nemzete szolgálatában végig harcolhassa. Viszont a hungarista belső harcában lehetővé kell tegye azt, hogy honvédünk feltétlen bizton-
sággal idejében és a követelt mennyiségben megkapja, ami harcának biztos győzelmét jelenti. A honvédnek éreznie és tudnia kell, hogy nemcsak a külső ellenséggel szembeni győzelmét segíti elő a hungarista, hanem azt is, hogy mire győzelmesen hazatér, a hungarizmus és élharcosai, a munkás, és a nő legyőzte a belső ellenséget és megalkotta már azt az új magyar Hungarista Birodalmat, amelyben a paraszt, a munkás, az értelmiségi, a nő és a katona áldást hozó élet-
összhangban dolgozik Birodalmunk családjai, nemzetünk és a nacionalista és szocialista Európa dicsőségének, nagyságának és boldogságának nagy szolgálatában!

K i t a r t á s !

Parasztvezetők! Testvérek!

A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom parasztvezetői összejöttek az első országos széktartói nagytanácsra, hogy rögzítsék nemzetünk paraszttársadalmi rétegének hivatását, feladatát, felelősségét és ebből adódó hatalmi helyét a Hungarista Magyar Birodalomban, valamint a nacionalista és szocialista Európában.

Európa nagy történelmének központjában mindenkor a paraszi áll első helyen. Ez különösen a honfoglalások tényeiben jut kifejezésre.

Az első honfoglalás azokban az időkben történt, amikor az egyes népek a történelem színpadán megjelennek. A honfoglaló paraszt, aki karddal és ekével harcolja ki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét, melyet az akkori világ erkölcsi, szellemi és anyagi szemléletének, felfogásának megfelelően épít meg. Ez a parasztság adja a vezetőréteget, mely az imperializmuson keresztül kialakítja annak a korszaknak csúcsteljesítményét: a római világhatalmat, ennek kultúrális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.

A IV. században bekövetkezett népvándorlás felszámolja a római világbirodalmat és bekövetkezik európaszerte a második honfoglalás, mely a X. és a XI. századokban lényegében befejeződik. Itt is a honfoglaló a karddal és ekével harcoló paraszt, aki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét építi meg az akkori világ erkölcsi, szellemi és anyagi szemléletének, felfogásának megfelelően. Ez a parasztság adja a vezetőréteget, mely a feudalizmuson keresztül kialakítja a második honfoglalás korszakának megfelelően csúcsteljesítményét: a plutokrata rendszeren, tehát az anyagelvű feudalizmuson épült angolszász-zsidó világhatalmat, ennek kultúrális, civilizatorikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.

A XX. század harmadik évtizedében európaszerte megindult népi mozgalmak forradalmukkal és szabadságharcukkal parancsoló szükségszerűségből felszámolják az angolszász-zsidó világhatalmat, melynek kihatásaképpen be kell következnie a harmadik honfoglalásnak, mely a XX. század második harmadában lényegében befejeződik. A honfoglaló most is a karddal és ekével harcoló paraszt, aki népe politikai, gazdasági és társadalmi helyét és egységét építi meg a ma világának erkölcsi, szellemi és anyagi felfogása, szemlélete szerint. És újra ez a parasztság adja a vezetőréteget, amely a nemzeti szocializmuson keresztül kialakítja a nemzetiszocializmus világnéze-

tének megfelelően csúcsteljesítményét: a nacionalista és szocialista európai nagytér hatalmat Berlin és Róma vezetése alatt és adja meg az új Európa kulturális, civilizatórikus és technikai szerkezetét, valóságát, tényét.

Ezekből az elvitathatatlan történelmi tényekből következik először: hogy minden új erkölcsi, szellemi és anyagi világrend parancsolóan szükséges kialakulásánál új és új honfoglalást kell végeznie minden népnek. Másodsor, hogy a mind megújuló honfoglalások harcaiban csak az életképes népek maradnak meg. Továbbá, hogy a honfoglalásokat mindig a paraszt hajtja végre karddal és ekével, de következik az is, hogy minden új honfoglalás új vezetőréteget követel, mely a parasztságból kell szülessen és benne kell gyökerezzen. És végül, hogy Európa népeiben mindig a paraszt a nemzetfenntartó.

A hungarizmus ennél fogva jelenti a magyar paraszt erkölcsi, szellemi és anyagi életalapját, hogy magyar népünk karddal és ekével elvégezhesse új honfoglalását abból a célból, hogy nemzetünk politikai, gazdasági és társadalmi helye és egysége megingathatatlanul és elmellőzhetetlenül biztosítva legyen a nacionalista és szocialista Európa élet-, társ- és sorsközösségében.

A nemzetiszocializmus ennél fogva nem jelenthet mást parasztságunk számára, mint szabadságharcot a paraszt felszabadításáért erkölcsi, szellemi és anyagi nyomorából, kiszolgáltatottságából, hogy új honfoglalásának, ebből adódó feladatainak megfelelhessen, ennek jó előfeltételeit megteremthesse. A most dúló világnézeti háborút kettőnek kell megnyernie: a katonának a háború külső arcvonalán és a parasztnak a háború belső arcvonalán. A többi: a munkás, az értelmiségi, a nő mind eszköz arra, hogy a kard és az eke feladatát győzelmesen tudja elvégezni.

Minden életképes népnek ezt meg kell cselekednie, az eddigi évezredes honfoglalását meg kell erősítenie, mert egészen új parancsolóan szükséges életrendbe lép. Új honfoglalást azonban különösen azoknak a népeknek kell végezniök, akiknek földjét bűnös kezelt elorozták, hogy a földtelenné tett paraszt révén egész nemzetünket öncéluságuknak rendelték alá.

Minden nép életének kezdete és vége homályban van. Minden nép igen nagy utat tesz meg, míg képes lesz arra, hogy történelmét megírja. Östörténete csak mondavilágból és azokból a kultúrtörmelékeiből, melyeket ősi vándorútján megkímélt az idők pusztítása, valamint a szájról-szájra adott hagyományokból hámozható ki nagy nehezen. De amint írni kezd, — bármilyen kezdetlegesek is legyenek feljegyzései, és ezeket megörökítő eszközök, — már nemcsak emlékezésből él. Eljegyzzi önmagát a halhatatlansággal, eltörölhetetlenül él, ha már nincs is meg, tanít és cselekvésre indít még akkor is, ha csak írásaiban tudott fentmaradni.

A vándorélet az östörténetet jelenti, az ő mondáival, a nomád vadász-pásztorokodással és pásztorával, aki emlékezésből él, szájról-szájra adja a történéseket, a hagyományokat. Amint egy nép önmaga

történetét írni képes, már legtöbbször mint mezőgazdálkodó nép, mint parasztnép jelentkezik. Az írás szüksége, az írnitadás követelménye egybeesik tehát az első mezőgazdasági településekkel, az első paraszti életformával. A paraszt találja fel az írást, állítja céljai szolgálatába, hogy hosszú évezredek alatt az ő találmánya — a betű — rontsa meg őt és rajta keresztül az összes népeket. A nemzeti-szocializmus a betűből újra az első és legfontosabb paraszti eszközt alakítja ki, hogy az általa erkölcsében és szellemében egészséges lett magyar paraszt nemzetünk teljességét újra egészségesé tehesse.

Itt e helyen és ez alkalommal félreérthetetlenül tisztáznunk kell, hogy mit értünk mi, Pártunk és Mozgalmunk, magyar nemzet alatt, hogy felesleges találgatásoknak, hamis vádaskodásoknak, ostoba megjegyzéseknek elejét vegyük és a magyar nemzet tényének és valóságának rögzítésén, megvallásán keresztül leszögezzük az európa-szükséges nacionalista és szocialista fejlődésnek Délkelet Európára és kulcsterületére vonatkozó felfogásunkat, célbavett gyakorlati akarásunkat. De szükséges ez már azért is, hogy a magyar paraszt hatalmi és vezető helye világosan és tisztán megrajzolható és beállítható legyen.

Magyar nemzet alatt értjük azt a természetes élet-, társ- és sorsközösséget, melyet életterében a magyar nép szervez politikai, gazdasági és társadalmi egységekre és melyet egyedül ő tud felelősen vezetni. A magyar paraszt ebben az élettérben a nemzetfenntartó és pedig azért, mert erkölcsi életünkben a kultúra alkotó, szellemi életünkben az az őstelevény, melyből vezető rétegünknek meg kell születnie és pótlódnia, anyagi életünkben pedig nemzetgazdálkodásunk gerince és életbiztonságunk alapja. A magyar paraszt ennél fogva az az alap, amelyből a nemzetélet minden vonatkozása és feltétele származik és amelyre minden politikai és társadalmi tény visszavezethető. Ha nemzetünk nyomorban, bajban, végveszélyben, vagy jólétben, életerőben van: mindez a parasztra vezethető vissza, ennek nyomorára, bajára, végveszélyére, vagy jólétére, örömére, életerejére. Ha az értelmiségből, a munkásból, a katonából proletár lett, ez csak azért történhetett, mert őket megelőzően a paraszt vált földproletárrá, így ők a parasztságtól elszakadtak, gyökértelenekké váltak, a parasztság viszont törzstelenné és lombtalanná lett.

Ennek az alaptörvénynek megismeréséből adódott természetes folyományként a hungarizmus alaptétele: iparral rendelkező magasfokon álló parasztállamot építünk és felszámoljuk a paraszt-proletárral rendelkező alacsonyrendű iparállamot. Nehogy bárki úgy vélje, hogy a hungarizmus iparelles, az iparosítás ellen volna. Ez tévedés és célzatos elferdítés lenne. Mi nagyon is tisztában vagyunk azzal, hogy iparra szükség van, de nem mint célra, hanem mint eszközre. Az ipart tehát arra a helyére fogjuk állítani, ahová való nemzete szolgálatában. Nem a gép fog uralkodni a nemzetben, — ez minden alacsonyrendűség legbensőbb oka, — hanem a nemzet fog uralkodni a gépen, hogy az alázatosan szolgálja millió és millió család jólétét.

A paraszti élet minden megnyilvánulása mezőgazdálkodásban jut kifejezésre. Éppen ezért nem mindegy, hogy a mezőgazdálkodást hogyan szervezi meg a nemzet. Az eddigi szervezési alap és gyakorlat azt mutatja, hogy a liberalizmusban a mezőgazdálkodást anyagelvű, önérdékű alapokon szervezték meg, ennél fogva mint agrárgazdálkodás kapta meg gyakorlati kifejezését nemzetgazdálkodásunkban, ez pedig szükségszerűen kifejlesztette az agrárállamot.

A hungarizmus teljesen szakít ezzel a szervezési alappal és gyakorlattal s megépíti a nemzetelvű, közérdekű gyakorlatát a mezőgazdálkodásnak, a parasztgazdálkodásnak, melynek államgyakorlati kifejezője természetesen csak a parasztállam lehet.

Emlékezzünk vissza az 1935-ös évre, amikor kijelentettük nagy alaptörvényünket, hogy parasztállam vagyunk, ezt akarjuk és fogjuk megépíteni, — milyen durva gúnynak voltunk kitéve, mennyire ki-nevették a nagy okosok, mondván, hogy: lássátok ezeket az alvókat, újra felfedezik Amerikát, még ma sem tudják, hogy a liberalizmus már évszázaddal ezelőtt rögzítette, hogy agrárállam vagyunk. Igen, nagyon jól tudjuk, hogy mit rögzített a liberalizmus és különösen azt, ha ennyire nem rögzítette volna le tényeit, nem lenne ránk szükség, nem lenne nemzetünknek arra szüksége, hogy a liberalizmusnak ezt a vélt igazságát lerázza magáról. De azt is tudjuk, amit viszont ők nem tudnak, hogy agrárállam és parasztállam között óriási a különbség, éppen úgy, mint iparállam és munkaállam között. Agrárállamot ugyanis paraszt nélkül is lehet építeni, csak gépesíteni kell mindent: szántó-vetőgépeket, aratógépeket, mezőgazdasági nagyiparszerű gyárüzemeket kell beállítani és mindezekbe proletárokat kell ültetni. Meggyőződésen, hogy nem lesz kevesebb a terméseredmény, csak eggyel kevesebb: a nemzetet jelentő paraszttal. Ki lehet tehát irtani minden parasztot a gépesítés érdekében az agrárgazdálkodás szent nevében, csak ezzel önmagára kényszerített öngyilkosságot követ el a nemzet is, mert életgyökereit irtja ki mesterségesen. A liberalizmus az egész világon be is állította profitkapitalizmusának megfelelően az agrárgazdálkodást, tehát anyagelvűségének megfelelően a holt anyaggal való politikát, de ezzel párhuzamosan mindenhol vagy kiirtotta a parasztságot, vagy földproletárrá tette, akinek bensőséges viszonya a földhöz megszűnt. A proletárrá tett paraszton át proletárosodott el egész nemzetünk és lett rabszolgája a liberalizmus anyagelvűségének és kirívó, belőle született torzképének, a marxizmusnak. A parasztnélküliségnek elrettentő képeit mutatják az angol-szászok, a zsidók és a szovjet, melyek agrárgazdálkodást művelnek és állami életük halálcsődjét is aratják.

A hungarizmus tehát céltudatosan állította fel alaptörvényét, hogy parasztállamot építünk, mert tisztában van azzal, hogy egyedül a minden eszközzel ellátott parasztgazdálkodás képes úgy az erkölcsi, mint a szellemi, mint az anyagi nemzetélet fenntartására.

Még valamire fel akarom hívni a parasztvezetők figyelmét, igen komolyan, mert lényegbevágó dologról van szó. 1914—18-ban részt-

vettem a világháborúban, a gyalogságnál szolgáltam. Vannak itt biztosan testvérek, akik velem együtt tapasztalhatták és talán még ma is tapasztalhatják, — mindazok, akik a gyalogságnál szolgálnak, hogy nem egyszer, de többször mondták neki: te bűdös baka! Nézzük meg közelebbről ezt a bűdös bakát! Meggyőződése, hogy Szingapur még ma is az angolok kezén lenne, nem esett volna még el, ha csak a japán hadihajók vonultak volna fel ellene, akár ezerszámra is és tartották volna legnehezebb ostrom alatt. Ahhoz, hogy Szingapur tényleg elessen, hogy tényleg a japánok kezébe kerüljön, szükség volt a lenézett bakára, aki rohammal, testével és vérével megszerezte és megtartotta. Ugyancsak száz meg százszor repülőgép keringhetne még a mai napig is Kréta szigete felett és bombázhatná a szigetet, még mindig az angolok és görögök kezén volna, de a szárnyas baka, az ejtőernyős vadász vakmerő harca, véráldozatkészsége megtörte az ellenállást, megszerezte és megtartotta Krétát. A sok százezer páncélos hiába törte volna át a szovjet vonalakat, ha a páncélos vadász, a páncélos gránátos: a lenézett baka véráldozatával nem állította volna be a csata nagy sikerét. Málta szigetét és az angol szigetek Franciaországgal szomszédos partvidékeit közel három esztendeje állandó repülőtémadások alatt és súlyos, nehéz tüzérségi tűzben tartjuk, ennek dacára ezek mindeztideig még mindig angol kézben vannak és fognak maradni mindaddig, míg a lenézett baka, a német és az itáliai gyalogos véráldozatukkal, hősiességükkel birtokukba nem veszik. A szovjet baka, a francia, a holland, a norvég, a görög, a szerb, a lengyel bakák törtek meg elsősorban és mert megtörttek, megtört az egész hadsereg ellenállása is és meg is semmisült. Nemcsak azért dicséri meg és emeli ki Hitler minden egyes alkalommal a német bakát: a muskétást, a gránátost és a vadászt, mert tényleg minden dicséreten felül állnak és a legmagasabb dicséret sem elég magasztalásukra, hanem azért is, mert tisztában van azzal, hogy minden hadseregnek az eleje és veleje, csatadöntő királya, győzelmet vagy vereséget magával hordozó tényezője: a lenézett, a bűdös baka. Aki borjújában nemcsak a marsallbotot hordja, hanem a hadsereg győzelmét és vereségét is. A háborút katonailag sohasem akkor veszítik el, amikor kevés kezd lenni a gép és a hadianyag, hanem mindig akkor, amikor a bakában kevés kezd lenni az a szellem, mely a gyarló, múlt emberből halhatatlan hőst képes kovácsolni. A magyar baka is a fegyvernemnek királya, minden dicséretre érdemes, mert nemcsak a külső ellenség ellen kell harcolnia, hanem olyan belső ellenséggel szemben is, mely láthatatlanul és alattomosan támadja legfontosabb területén, utánpótlásában, erkölcsi, szellemi és anyagi hadieszközeiben: a mögöttes országban, hazánkban, nemzetünkben.

Mindebből pedig egyetlen tanulság lehetséges csak és pedig az, hogy a baka a legfontosabb és a legelső a hadseregben, minden érte van és hogy a többi fegyvernem és szolgálati ág nem más, mint eszköz arra, hogy a baka felesleges véráldozatoktól mentesen tudja a csatákat megvívni, megnyerni és a háborút győzedelmesen befejezni.

A felesleges vérveszteségektől való megóvás iskolapéldája a Volga elérése után a sztalingrádi csata harcászati végrehajtása, mely alkalommal a nehéz fegyverek, a repülők és a műszaki erők teljesen érett állapotba tették a célokat, mielőtt a gyalogság rohamra indult és a végeredményt győzedelmesen beállította volna.

Miért mondtam el mindezt? Azért, mert meggyőződésem, hogy a testvéreket itt előttem egészen biztosan eddigi életükben, ha nem is egyszer, de biztosan többször illették a dísznévvel: te büdös paraszt! Eltekintve attól, hogy tudunk és ismerünk mi ennél sokkal büdösebbet is, a paraszt nevet becsmérő hangsúlyt, megbélyegző jelleget a liberalizmusban kapott, a kapitalizmus és a marxizmus ezt átvették és rendszerükbe csak a büdös parasztot voltak hajlandók beépíteni. Visszaemlékezem: mennyit kellett harcolnom amíg elértem azt, hogy népünk eleje és veleje, a paraszt, akit kizsákmányoló proletárosítottak, újra elfogadja a legszebb, legigazabb, a legjobb nevet: a paraszt nevet.

Mert paraszt csak az, és egyedül csak az, aki a föld felelős tulajdonában van, aki a föld felelős ura és a földet felelősen meg is műveli a családja és nemzetünk közös jóhasznára. Akinek ilyen földje nincs, az minden lehet, csak nemzetfenttartó paraszt nem. Lehet árendás, lehet zsellér, bérlő, lehet akár kis vagy nagygazda, de nem lehet paraszt a szó igaz és egyetlen értelmében.

A paraszt az, aki nyeri vagy veszti nemzete nagy harcait. Bár bukjon el mindenki, de ha a paraszt szívósan állva tud maradni, az a nemzet megélt, nem veszhet el. A paraszt ennél fogva ugyanaz a sorsdöntő tényező, az egyedüli sorsdöntő tényező nemzetünkben és életében, mint a baka a hadseregben és háborúban. Ebből pedig ugyancsak egyetlen következtetés lehetséges és pedig az, hogy a paraszt a legfontosabb és legelső nemzetünkben, minden érte van és érte kell legyen és hogy a többi mind eszköz arra, hogy a paraszt nemzetünk nagy élethalál harcában fölösleges szellemi és anyagi veszteség nélkül tudja beállítani a parancsolóan szükséges végeredményt: a Hungarista Magyar Birodalmat. Ebből adódik azonban a paraszt ropant nagy kötelessége és felelőssége is. Ha nem vállalja kötelességét és nem vállalja örömteljesen felelősségét, megszűnik nemzetfenntartó hivatása, ezzel azonban megszűnnek összes jogai is és a kötelességmulasztó és felelőtlen paraszt bukásba viszi nemzetét.

Sokan vannak, akik kifogásolják a paraszt önzését és földéhségét. Az igazi és egészséges paraszt mindenkor az egészséges önzés, az önző én kifejezője és így az igazi és tiszta nacionalizmus képviselője. A paraszt életszemlélete mindig a föld és az ég közötti síkban mozog. Megszántja-veti földjét és miután minden földit rendben és sorban elintézett, eddig földreszegzett tekintetét az égre emeli és onnan kéri és várja az áldást munkájára, hogy ennek eredménye és gyümölcse is legyen. A paraszt tehát zárkózott, legteltesebb egyén, leginkább én, de tisztában van azzal, hogy ez az én védelmét csak a sok — én közösségében kapja, a nemzetben és ennek én-rendjé-

ben: a nacionalizmusban. A paraszt csak úgy van a nacionalizmusban egészségesen beágyazva, ha a földbéke biztosítva van nemzetünk életében. A földbéke lényegét pedig így határozhatjuk meg: földbéke akkor van, ha a föld a paraszt felelős tulajdonában és felelős megművelésében van és munkájának eredménye és gyümölcse a paraszt családjának és nemzetünknek közös jóhasznát biztosítja.

A paraszt élete nem más, mint harcos és eredményes viszonya a földhöz, az állathoz, magához a természethez, az élethez, ennek megisméltető állandóságához, mindig egyenletesen lüktető életkeringéséhez: a tavasz, nyár, az ősz, a tél ütemeihez, mely az örök megtermékenyülés, beérés, az örök betakarítás és az új életet hordozó szükséges, erőtgyűjtő és tároló életpihenés örök összhangoltságát jelentik az életképes nemzetek örök életében.

A paraszt egészséges és természetes földéhségében nyilvánul meg a nemzet életrevalósága, fejlődőképessége, hatalomakarása. Az a nemzet megáll életútjában, melynek nincs egészséges földéhes parasztja s lassan de biztosan sötétbe merül, eltűnik, hogy csak mint történelmi nemzet maradjon meg a többi történelmet csináló nemzet tankönyveiben.

A paraszt a növény: egy bizonyos földterület honképes, talajgyökeres növénye, amely csak bizonyos összetételű, tájfajtájú életterületen tud a leggazdaságosabban élni és gyümölcsöt hozni. A magyar paraszt hazánkon kívül nem tud megmaradni igazi parasztnak, hanem földmunkássá lesz, egyszerűen azért, mert nem képes életviszonyát új környezetében annyira bensőségessé tenni, mint hazánkban. Nem tudja olyan egységessé, természetessé és szükségessé tenni, mint családjában, őstalajában, ahonnan elszármazott.

A bensőségességnek ebből a tényéből és valóságából adódik az, hogy az anyaterület peremvidéken letelepülő parasztság miért kívánczik olyan mélyen, erősen és erőszakosan vissza az ősterületbe. Ha pedig ez a visszavágyásuk nem elégíthető ki visszatelepítéssel, — mert az őshaza már túltelepített — odaszakítják magukat, letépi az általuk lakott, betelepített földterületet és hozzáépítik őshazájukhoz. Ez a természetes területszaporodás alapja ellentétben a mesterséggel, mely erőszakkal gyarapít, anélkül, hogy erre szüksége lenne, anélkül, hogy saját elsődleges területén: az ősföldön az erkölcsi, szellemi és anyagi túltelítettség meglenne.

Az országhatár mindig ott van, ahol a paraszt ekéje szánt, kaszája villan, kévéje földet borít, vére röögöt szentté tesz. Erőszakkal, imperialisztikus eszközökkel sohasem lehet országterületet növelni, országhatárokat tágítani, mert a szurony megtörik az ekén, a szerződés papírja elhamvad a rögre ömlött vér tüzeiben. De ezenkívül is: nincs olyan hatalmas, melynél hatalmasabb ne születne erre a földre. Hatalmas példája annak, hogy a természetes országhatárokat hogyan lehet természetes területszaporodással tágítani: a japán katona és a japán paraszt csodálatos életösszhangja. Japán mindezideig nem gyarmatosított, hanem mindig telepített és így mindig honterülettel

szaporodik csodálatos hazája és nemzete. Európa népei erre az örök igazságra a nemzetiszocialista világnézetben eszmélnek és ők is megfogják valósítani a kard és az eke életösszhangját, mely nélkül biztonságos országhatárok nincsenek, soha nem voltak és soha nem is lesznek.

A paraszti élet egyformasága és egyöntetősége az egész világon szembeötlő, szembeszökő. A paraszt mindenhol a kultúraalkotó, a kultúravédő és nélküle egyszerűen nincs kultúra, nincs egészséges tiszta állami és népi élet.

Egyesek a paraszt eltűnését jósolják, vannak viszont egyesek, akik a paraszti életet és formáit mesterségesen élénkíteni óhajtják. Helyes felfogás ebben az alapvető kérdésben ez: Az életben mindig vannak dolgok, amik maradnak és vannak amik megváltoznak. Aminek meg kell maradnia, álhatalosan megmarad, hiába akarjuk megváltoztatni állandóságát. Aminek viszont meg kell változnia, megváltozik, hiába akarjuk megállítani, megmerevíteni. Kutatnunk kell tehát, hogy a paraszti életben mi az állandó és mi a változó. Állandó benne a kultúraalkotó képessége, a kultúravédő készsége. Változó benne a követelések, melyeket a nemzet összességével szemben támaszt, hogy feladatának maradéktalanul eleget tehessen. Ezek a követelések mindenkor civilizatórikus, ennél fogva változó síkon mozognak. Változó tehát a paraszt civilizatórikus megépítésében, ebben viszont szükségszerűen, követelően az. Ennél fogva rendelkezésére kell bocsájtani idejében a technika vívmányait. Ennek hozzáférhetővé való tételével azonban nem semmisítjük meg a parasztot, ellenkezőleg: csak erejét hatványozzuk, fokozzuk fel. Ebből következik, hogy egyáltalában nincs is szükség arra, hogy a parasztra bizonyos sajnálkozással nézzünk, mint az olyan életre, mely már csak mesterséges ojtásokkal tartható egyáltalában életben. Azáltal, hogy a technika vívmányainak maradéktalan használatát számára lehetővé tesszük, állítjuk be a nemzet tényleges civilizatórikus életébe és adnak gyakorlati értelmet, de gyakorlati célt is egész munkájának.

Parasztvezetők! Testvérek!

A hungarizmus ideológiai és gyakorlati tartalmának keretében meg kell állapítanunk a magyar paraszt felfogását, szemléletét, az európai sorsközösségről, a délkeleteurópai erkölcsi, szellemi és anyagi szerepéről és a magyar nép életterében betöltött, vallott és követelt hivatásáról.

I. Az európai sorsközösségben a magyar paraszt azt a felfogást vallja, hogy meg kell teremteni az európai népbékét, és ennek alapján az európai földbékét. Felszámolásra vár az a nagy népi zűrzavar, amely a népvándorlás óta több mint másfél évezrede fent áll. Ez az állandósult népzűrzavar volt legbensőbb oka annak, hogy Európa népei határozott, természetes és szükséges keretek között mind a mai napig nyugodni nem tudtak. Ennek a kérdésnek egyik megoldási lehetőségét képezi az európai telepítések szükséges végrehajtása.

Ennek keretében igen lényeges tényre hívom fel a figyelmet. Európa iparosodott — helyesebben iparosodottabb — államai a mezőgazdálkodással foglalkozó — helyesebben a kevésbé iparosodott — államokat eddig gyarmatszámba vették, nem tartották teljes értékűnek, így természetesnek vették, hogy ezek eltartották őket minden kötelességszerű ipari ellenszolgáltatás nélkül. Igaz, ennek a visszás felfogásnak fő képviselői a zsidók, de viszont megállapítható, hogy ezt a felfogást az úgynevezett iparosodottabb államok vezetői mind magukévá tették. Az erkölcsi, szellemi és anyagi kizsákmányolás állandó állapotában tartott ez a területe Európának meghatározható, az Odera-Morva-Lajta-Fiume vonalától keletre eső területtel. Ezért is volt tapasztalható az, hogy a társadalmi feszültségek mindig ebben a területben voltak a legnagyobbak és kirobbanásuk mindig ebben a területben volt a legszükségesebb. Ennek az állapotnak a fenntartása nem lehet célja a nemzetiszocialista új Európának, ellenkezően: az ebből való kiemelés, felszabadítás az egyik szükséges, életparancsolta cél.

Vannak azonban egyesek, akik még mindig Keleteurópa gyarmatosításának szükségességéről papolnak. Ezek azonban annyira óvatos duhajok, hogy nem mondják meg, hol kezdődik Keleteurópa. Nőzetem szerint valószínűen ott, ahol ezeknek az embereknek józan észjárása megszűnik. Emlékezzünk vissza 1918—19-re, a Páris környéki békeparancsok idejére. Ebben az időben az úgynevezett győzteseknek minden erőfeszítése abban merült ki, hogy Európának a Rajna-Rhonetól keletre eső részét hogyan és mint lehetne gyarmatosítani. Természetes, hogy ez nem sikerülhetett. Ez azonban mégkevésbé fog sikerülni a nemzetiszocialista új Európában, a nemzetiszocializmus világnézetének alapvetésében, a nagyterek szükségesszerű beállításának, megszervezésének korszakalkotó és korszakfordító nagy idejében. De különösen azért nem, mert amióta Japán megjelent az emberiség alkotó nagy történéseiben, amióta saját erejéből és nem Európa jóvoltából emelkedett fel az európai nagyhatalmak legelső vonalába: az ázsiai nagytér összes népei öntudatra ébredtek, ugyancsak nem Európa jóvoltából, és Japán vezetése alatt egyszersmindenkorra felszámolják a földgömbünkön a gyarmatosítást és a gyarmatbirodalmak mindenféle rendszerét.

Máskülönben is: a nagytér szükségesszerű gyakorlati beállítása óta teljesen megszűntek földgömbünkön a gyarmatosítás előfeltételei és lehetőségei, valamint annak szükségessége. A nagytérnek ugyanis egyetlen része sem fog gyarmatokból összetevődni, hanem életterekből, melyek szerves erkölcsi, szellemi és anyagi részét kell képezzék a nagytérnek. Tehát és ennél fogva: legkevésbé lehet éppen Európában gyarmatosítani, az úgynevezett vezető fehér fajtában az európai vezetőhatalmak részéről, mert ennek csak egy vége lenne: belátható időn belül Európa az ázsiai élettér gyarmatává süllyedne.

A parasztszervezés nagy lényegére és szükségére először Itáliában, azután Németországban döbbsentek rá, kiindulva abból a helyes

és megdönthetetlen alaphól, hogy Európában az a nagyhatalom fog vezetni, amelyik először tudott megszervezni tiszta, egészséges parasztságot, tiszta egészséges földbékében és tiszta, egészséges nacionalizmusban. Németország a parasztságszervezésre eddig, — tudomásunk szerint — 80 milliárd márkát meghaladó nagy hiteltervet épített meg, melyet egyes részeiben már be is állít a jelenlegi súlyos viszonyok között végrehajtható gyakorlati terveibe.

II. Délkeleteurópában való életszerepünk még élesebben mutat rá a magyar paraszt nagy hivatására, ebből adódó nagy felelősségére és végrehajtandó feladatának sorsdöntő súlyára.

Az a terület, melyet Délkeleteurópának nevezünk, kezdődik nyugaton Dévénynél és határolják az Alpok, keleti nyúlványai, a Kárpátok, a Dnyeszter, a Fekete tenger, az Aegei tenger, a Földközi tenger. Közel egymillió négyzetkilométeres területén keréken ötvenmillió paraszti népet tart el, mely viszont 12 történelmi népszemélyiséghez tartozik. Délkelet Európa a népszemélyiségeket véve alapul népi törmelékhalmoz, mely azonban Európa legtökéletesebb földrajzi, valamint geopolitikai, geohistórikai, geoökonómiai, geojurisztikai és geoszociológiai egységében él. Ezt az egységet eddig nem kívánták, nem akarták észrevenni. A hungarizmus azonban kényszeríti az összes hatalmi tényezőket, hogy ezt észrevegyék, de elsősorban a délkelet európai népszemélyiségeket vezeti rá annak az igazságnak meglátására, hogy az egységben csak egységes akarat, cél és cselekvés, a térben egész erkölcsi, szellemi és anyagi felépítésénél fogva vezetőszerpre hivatott, erre való megszervezése saját erejéből beállítható, mert rátermett, szívós, kiváló, mennyiségi és minőségi alkatelemei erre képesítik, szervezőképessége pedig megvan, csak eddig mesterségesen elfojtották.

Ennek a Délkelet európai paraszti megépítése első hivatásként és feladatként kapná Dél európa és Dél nyugateurópa mezőgazdasági termékekkel való ellátását. Az orosz élettér, mondjuk a szláv elsődleges élettér volna hivatott arra, hogy Európa többi részét ellássa a szükséges mezőgazdasági termékekkel. Így Európa élelmezési ellátása függetlenné válik és biztosított lenne.

Az európaszükséges telepítésekkel kapcsolatosan egyesek felvetik magyar népünk, kitelepítésünk kérdését a Káspi-tó és a Fekete tenger közelébe. Sőt: egyesek így állítják be ezt a kérdést: ha nem vagyunk hajlandók elfogadni az új Európát úgy, ahogyan azt a vezetésre hivatott északi fajta jónak és helyesnek látja és nem hagyjuk abba a turánizmus eszmerendjének a firtatását, úgy büntetésből kerülünk oda. Keletre a turáni népek közé s ott aztán kedvünkre csinálhatjuk a turánizmust. Az ostoba nyelvöltögetések mögé bujt európarendezőknek erre az arcátlanságára csak egyetlen felelet adható: meglehet, hogy az erőszak, korlátoltság és aljasság hármasság munkája magyar népünket ki tudja telepíteni a Káspi-tó és a Fekete tenger közelébe, de biztos vagyok abban, hogy legfeljebb egy nemzedékfor-

duló után magyar népünk újra visszatérne ösföldjére, de visszatérésünk után már nem lennénk rokontalan nép Európában.

Ettől az ostobaságig menő naivitástól eltekintve azonban tudnia kellene már mindenkinek, hogy a magyar nép államalkotó és népbékét biztosító szerepe nélkül Délkelet Európában mindig politikai, gazdasági és társadalmi zűrzavarok voltak, vannak és lesznek, hogy a magyar nép kikapcsolása ebből az élettérből Európa tragédiája is lenne, mert Európának ez a kulcsterülete a magyarság nélkül örök csataterévé válna Berlin-Moszkva-Róma és nem utolsó sorban Tokió erkölcsi, szellemi és anyagi érdekeinek.

Tudnia kell azonban a magyar parasztnak azt is, hogy ha délkelet európai hivatását betölteni képtelen, úgy ezt egy másik paraszti nép fogja megtenni parancsoló szükségből, mert ebben az élettérben különösen szükség van a vezető cél, a vezető akarat és a vezető cselekvés kifejezésére. Délkelet Európát paraszti népeinek megszervezése után kapcsolnunk kell szervesen Európa többi nacionalista és szocialista életterébe. Ezeknek az életösszhangjából kell viszont megteremteni, megépíteni az európai nagy tér nemzeteinek sorsközösségét.

III. Magyar nemzetünk életterében a parasztság hivatása, feladata, felelőssége, kötelessége és ezekből adódó hatalmi helye adva van a hungarizmusnak abban a két alaptételében: hogy a paraszt a nemzetfenntartó és hogy a hungarizmus a parasztállamot építi.

Hogy mindennek megfelelhessen, a következő nemzetszervezési feladatokat kell a parasztnak és elsősorban a vezetőrétegének, a paraszti értelmiségnek végrehajtania: meg kell szerveznie a parasztot úgy, hogy a föld felelős tulajdonába és megművelésébe kerüljön. A parasztot be kell állítania az állam civilizatórikus életébe, mint államhatalmi tényezőt és belőle tudatosan kell nevelni első államhatalmi tényezőt. A földbékét kell biztosítani.

A paraszt az őstermelők hivatásrendjébe tartozik. Ennek megoszlása a természetes hivatásuk szerint a következő: az alföldi és mélyföldi paraszt; a felföldi és magasföldi paraszt; a hegyvidéki paraszt; a bányász; az erdőt művelő paraszt; az állattenyésztő paraszt; a halász és a vadász.

Amellett, hogy megadjuk a paraszt természetes hivatását és helyét a társadalomban, meg kell még határoznunk viszonyát nemzetünk egyes alapvető erőtényezőihez, mert így domborodik ki igazán a paraszt nagy hivatása és feladata.

A munkáshoz való viszonyát úgy határozhatjuk meg, hogy a paraszt szolgáltatja a nyersanyagot, de szüksége van a munkásra, mert ez dolgozza fel és ez teszi fogyasztóképesé. Így egymást munkájukban kiegészítik, egymást nem nélkülözhetik. Az eddigi rendszerek a parasztot és a munkást, az általuk kifejezett nacionalizmust és szocializmust mindig egymással szembehelyezték, ebből folyóan a paraszt és a munkás az öncélú érdekrendszerben életükben és felfogásukban egymástól eltávolodtak, egymást halálosan kikezdték és

egymás ellen kiméletlen mesterségesen szított társadalmi- és osztályharcot kezdeményeztek és vívtak.

A hungarizmusban a paraszt és a munkás parancsolóan szükséges életösszhangban szerveződik és ketten azok ellen állítják be közös akarásból fakadó elhatározással kiméletlen harcukat, akik meg akarják zavarni vagy lehetetlenné akarják tenni véres csalódásokon keresztül acéllá kovácsolt összhangjukat.

A paraszt viszonya az értelmiséghez sorsdöntő nemzetünk életében. A paraszt jelenti az őstelevényt, melyből nemzetünk vezetőrétege születik, nő ki és amellyel az értelmiségnek mindenkor a legbensőségesebb viszonyban kell maradnia. Ha az őstelevény mérgezett az elromlott politikai, gazdasági és társadalmi bajok miatt, úgy az értelmiség is mérgezett lesz. Ha az értelmiség megszakítja az őstelevénnyel való bensőséges viszonyát, a fennálló politikai, gazdasági és társadalmi rendszer mesterségesen felépített válaszfalai miatt, úgy végzetesen elszakad természetes szülőtalajától, gyökértelessé válik és teljesen kiszolgáltatottja lesz öncélú és önkényes hatalmi akarásoknak.

A hungarizmus beállítja és megszervezi a paraszt és értelmiségi parancsolóan szükséges bensőséges viszonyát és azok ellen törvényesíti harcukat, akik azt lehetetlenné akarják tenni, újra meg akarják szakítani.

A nőhöz való viszonya adódik élettörvényünkből: a családi élet tisztasága, erkölce, dús gyermekáldása abban a tudatban, hogy egyetlen gyermeke nem marad ellátatlan. A parasztnak tudnia kell, hogy nemcsak a földet, hanem a nemzetét is meg kell becsülnie azáltal, hogy a gyermekáldást vállalja és nemzetünk iránti kötelezettségének tartja.

A paraszt a fegyveres nemzet eleje, biztosítja a vér és rög, a magyar élet és a magyar tér hősi életviszonyát. Az önfeláldozó hazaszeretet megtestesítője abban a szent tudatban, hogy egyedül véráldozatából származhat nemzetének és családjának erkölcsi, szellemi és anyagi biztonsága. Ez az az örök törvény, mely viszonyát a katonához örök időktől megszabta és mindenkor meg is fogja szabni mindaddig, míg a tiszta és egészséges paraszt jelenti nemzetünk létalapját és sorsát.

Parasztvezetők! Testvérek!

Megrajzoltuk a magyar paraszt helyét térben és időben, lefektettük az alapelveket, megmértük parasztságunkat abból a szempontból, hogy nagy feladatát el tudja-e végezni. Meg kell azonban vizsgálnunk azokat a kérdéseket is, melyek a mi hungarizmusunk parasztpolitikájának szögletkövei. Ismernünk kell egyszóval a mindennapi életben felvetődő nagy kérdésekre pártunk és mozgalmunk álláspontját, hogy nemzetszervező feladatunkban ezek ismerete segítségünkre legyen.

1. Így elsősorban a földkérdésről kell tiszta képet kapnunk. A hungarizmusnak alapelve szerint hazánk minden jószága, — erkölcsi,

szellemi és anyagi egyaránt, — nemzetünk elidegeníthetetlen tulajdona. Ennek a tulajdonnak részeivel azok sáfárkodnak, akik azzal felelősen tudnak bánni. Ebből folyóan a föld csak azé lehet, aki azt felelősen, okszerűen, célszerűen meg tudja művelni, vérével meg tudja tartani és gyermekeinek hiánytalanul és csonkítatlanul örök örökségül tudja hagyni. A föld tehát a paraszté.

A földet telepíteni kell, ha azt akarjuk, hogy a miénk maradjon. Telepíteni kell emberrel és a nép lelkével. Ez a telepítés örökös folyamat. Kezdődött, amint hazánkat ezer év előtt elfoglaltuk és el fog tartani amíg magyar népünk emberével és lelkével telepíteni tudja. Ennek az életmunkának céltudatosnak kell lennie. Nem szabad megtérni, hogy beteges földéhség kapjon lábra, mely abban merül ki, hogy egyesek már új földet szereznek, amikor birtoktesteiket még egyáltalában nem művelik meg okszerűen, célszerűen és azok csupán csak kis hányadát adják az elérhető terméseredménynek. Ezek ellen éppen olyan kíméletlenül kell eljárni, mint olyanok ellen, akik népünk természetes betelepítésének erőszakkal, fondorlattal útjában állnak.

A zsidó mindig a parasztot kezdi ki, ha a nemzetet tönkre akarja tenni: a gazdasági életbe való erőszakos beszivárgásával a parasztermelést és a parasztgazdálkodást teszi mesterségesen lehetetlenné. A szellemi életbe való erőszakos beszivárgásával pedig a paraszterkölcst, a paraszt természetes kultúraalkotó képességét teszi tönkre. E kettő elpusztítása után összeomlik a nemzet, a zsidóság pedig, mint aki jól végezte a dolgát, otthagyja rombolásának színhelyét, újabb nemzettestbe helyezi át. Így vált a földkérdés nemzetünkben sorskérdéssé, a telepítés gyors végrehajtásának szüksége pedig nemzetünk életkérdésévé.

2. Nemzetünk életterének drága jó földjét úgy tudjuk csak sorskérdésének megfelelően birtokunkban tartani és tulajdonunkba venni, ha a kisbirtok-nagybirtok kérdését egyszersmindenkorra le tudjuk és le merjük venni dolgozó életünk napirendjéről. Hungarizmusunkban mint minden kérdésben, úgy ebben is: nemzetünk érdeke dönt.

A kisbirtokot a paraszti birtokost és az ezen történő parasztgazdálkodást nemzetünk érdeke megkívánja és megköveteli, ezért a nagybirtok meg fog szűnni. A paraszti birtoktestek nagysága a talajminőségnek megfelelően változó lesz, melyen a paraszt egyedül felelős, egyedül vezet és irányít. A nagybirtokokat az örökbérlet-rendszerrel fogjuk beállítani a nagy telepítési tervünkbe. Az örökbérlet már tulajdon, öröklődő, a birtoktest ára az örökbérlettel lesz törlesztve. Ezzel minden nagybirtok azonnal letelepítési célokra kisajátítható. Az örökbérletet, mint egyáltalában az egész parasztgazdálkodást a hungarista állam fogja védeni, mint nemzethasznú, közérdekű és közjogi ügyletet, úgy, hogy az örökbérleten gazdálkodó paraszt magánjogi zaklatásoktól mentesen fogja végrehajtani nagy művelési feladatát.

Ezen a helyen kell tisztáznunk, hogy egyetlen paraszti birtoktestre milyen feladatok hárulnak, termelés szempontjából milyen termelési rész esik rá. Tudnunk kell, hogy jelenleg kereken 3.5 millió család van hazánk területén, ebből kereken 2 millió foglalkozik östermeléssel, másfélmillió tehát ellátatlan. Ennek ismeretében az egy paraszti birtoktestre eső hányad a következőkből tevődik össze: a birtoktestnek fedeznie kell: a parasztbirtok szükséglet egy hányadát, még a szükségletben benne kell legyenek nemzetünk szempontjából szükséges tárolások és az európai részszükséglet is.

Ebből látható tehát, hogy parasztságunknak minden eszközt meg kell adnunk, hogy roppant súlyos feladatának és kötelezettségének eleget tudjon tenni.

3. A vázolt nagy feladatának azonban csak akkor tud megfelelni és minden tekintetben eleget tenni, ha minőségi és mennyiségi termelésre állítja be birtoktestét, parasztagazdálkodását. Ez követelmény nemzetünk részéről vele szemben. Ennek eleget tenni viszont kötelessége a parasztnak. Ebben az első segítség a gép és az összes szükséges technikai eszközök. Ezeknek jelenléte, de használata is jelenti a parasztagazdálkodás civilizatórikus fokát. A gép azonban csak eszköz és nem cél. Eszköz, hogy az ember munkaerejét, munkaképességét és jólétének lehetőségeit felfokozza. Ha a gépet céllá tesszük, mint a liberalizmus kapitalisztikusan felépített plutokrata rendszerében, úgy egész gazdálkodásunk feltétlenül nemzetgazdasági csődbe torkolló agrárgazdálkodássá fajul, ennek totális parasztnyomorával, parasztszegénységével és elproletárosodó nemzetével.

A parasztermelés minőségi és mennyiségi követelményeinek célszerű és okszerű belterjes és külterjes gazdálkodással kell eleget tennünk.

A belterjes gazdálkodás első célja legyen a családi életterek szükségleteinek fedezése. Törekedni kell arra, hogy különösen kertgazdálkodásunkat a jelenlegi igen alacsony színvonalról emeljük fel olyképpen, hogy különösen a Duna-Tisza között, hazánk és Európa első kert-paradicsoma legyen. A belterjes gazdálkodásba kell feltétlenül szervesen beépítenünk a munkás, az értelmiségi családi kertgazdálkodást is, mely családi életterünket apró szükségleteit hivatott biztosítani. Ennek alapelve csak az lehet, hogy ezek a családi kertgazdálkodások nem értékesíthetnek családon kívül, hanem egyedül és kizáróan csak önfogyasztásra termelhetnek.

A külterjes gazdálkodás teremti elő a közösségi szükségleteket, de kizáróan paraszti birtoktesteken. Feleslegként csak az a mennyiség kezelhető, amely megmarad a közösségi szükséglet teljes fedezése után. Ezeket a feleslegeket kell beállítanunk a nemzet szükségleteit szolgáló tárolásokra és az európai szükségletek részkielégítésére.

Nemzetünk élelmezése szempontjából csak abban az esetben nevezhető önellátottnak és függetlennek, ha minden család éleltárában egy teljes év szükségletét tárolja. A kiskereskedelemben a közösségi szükségletek egyévi mennyisége meg van. A nemzet közösségi szük-

ségletét jelentő elsőrendű fontosságú honvédelmi szükséglet egy évi mennyisége a tárházakban meg van és ha egy teljes évi szükséglet a szántóföldeken, a mezőgazdálkodásban még ki nem termelt állapotban megvan és a kitermelésre munkanyag és munkaerő hiány nélkül beállítható.

Ilyen élelmezési tervgazdálkodás mellett nemzetünk mindig legalább három évre biztosítva van élelmezés szempontjából olyképpen, hogy háború esetén megrázkódtatások nélkül lehet beállítani a háborús élelmezési tervgazdálkodást.

4. A parasztgazdálkodás számára életkérdés a magasszínvonalon álló mezőgazdasági ipar. Nemzetünknek tehát elsősorban olyan nagyiparra van szüksége, mely a mezőgazdasági iparban szükséges gépeket állítja elő. És azokat a technikai segédeszközöket, melyek a parasztgazdálkodás mennyiségi és minőségi termelését előmozdítják, lehetővé teszik.

A mezőgazdasági ipar megszervezése, megépítése a parasztgazdálkodások termelvényeinek feldolgozására: elsőrangú kérdés a parasztgazdálkodáson alapuló mezőgazdálkodásban. A mezőgazdasági ipar alapja a jól megszervezett kisipar. Kisiparnak mindig ott van jogosultsága, ahol egyéni ízléseket, sokféleségeket, sokrétűséget és mindezekben minőséget kell biztosítani. A kisipart is gépesíteni kell anélkül azonban, hogy ebbe a gépesítésbe a kisiparos belepusztulna. Legfontosabb elv azonban a mezőgazdasági ipar megépítésében mindig az marad, hogy nem fejleszthető nagyiparrá és az, hogy a gazdasági ipart szét kell osztani az egész ország területére. A mezőgazdálkodás termelvényeit tehát helyszíni feldolgozással kell a mezőgazdasági iparnak iparilag értékesítenie.

A parasztgazdálkodás ennél fogva nem állhat meg minőségileg megszervezett és mennyiségileg megfelelő számban kiépített kisiparosság, valamint értékesítő, fogyasztási és beszerzési szövetkezetekbe beépített, beszervezett kiskereskedelem nélkül. Ezek hivatottak arra, hogy egyrészt a paraszt gazdálkodásának, másrészt a családok és a nemzet közösségi életterek sokrétű szükségleteit minőségileg és gyorsan kielégítsék. A parasztgazdálkodástól ennél fogva elválaszthatatlanok.

5. A parasztgazdálkodás nyugodt és biztonságos menetét feltétlenül biztosítani kell azáltal, hogy a felelős nemzetvezetés leveszi a paraszt válláról az értékesítés, az ellátás és a hitel gondját és feltétlenül gondoskodik arról, hogy a paraszt abban a biztos tudatban éljen és gazdálkodjon, hogy minden terményét biztosan el tudja adni idejében, biztos áron, árveszteség és értékveszteség nélkül. Hogy minden szükségletét a kisipar és a kiskereskedelem minőségileg és idejében rendelkezésre állítja olyan áron, mely teljesen összhangban van termelvényeinek értékével és tényleges árával. Hogy termelésének minőségi és mennyiségi feldolgozására szükséges hiteleszközöket a nemzetvezetés olyan hitelműveletekkel biztosítja, melyek termelését

nemzetgazdálkodásunk teljes vérkeringésébe szervezsen beépítik és alapjául szolgálnak nemzetgazdálkodásunk minden más hitelszükségletének is.

Minden egyes parasztt ennél fogva közvetlenül hitelre jogosult, minden paraszti birtokost hiteljogosságán és ennek megtartásán nemzetünk egyetemlegesen örökös. A kamat nem lehet soha magasabb, mint a föld tiszta hasznának legfeljebb egyharmada.

6. A mindenkori legégetőbb kérdése a parasztpolitikának a parasztadósságok rendezése. Ez mindaddig időszerű marad, míg végleges rendezését nem nyeri egyrészt a paraszti hitelkérdés megoldásával, másrészt a fennálló adósságok végleges felszámolásával. Ezt a kérdést azonban tényleg megoldani egyedül és kizáróan a Hungarista Birodalom tudja és meri. Egyszerűen azért, mert ezt a kérdést úgy fogjuk megoldani, hogy a parasztadósságokat teljes egészében a Hungarista Állam veszi át, a hitelezőkkel a Hungarista Állam állapodik meg. A parasztadósságokból történt végrehajtásokat természetesen visszamenően felül fogjuk vizsgálni és élni fogunk mindazokban az esetekben az adósság törlésével, melyekben kimutatható, hogy az eddig fizetett kamatokkal a tőke összege már törlesztve lett. A parasztadósságok kérdését természetesen nemzetünk eladósodásának kérdésével egyetemben és szervezsen fogjuk megoldani, igen gyökeresen és sürgős gyorsasággal. Ebben sem lesz semmi baj. Ezzel egyidejűleg természetesen kíméletlenül meg fogjuk szüntetni a parasztadósságokkal kapcsolatos zaklatásokat, a parasztt kamatrabszolgaságban tartó hitelezők részéről.

Parasztvezetők! Testvérek!

A hungarizmus arra a helyére ülteti parasztságunkat, amelyre mindig való volt, de eddig elérni nem tudta, az első helyre. Csak az a nép egészséges, áll szilárdan, tud megküzdeni minden viharral, melynek parasztsága az első helyen van, egész népi és állami életében.

Rend csak úgy van, ha mindennek meg van a helye. És minden a helyén is van. A liberalizmus mindent elmozdított természetes rendjéből és gátlás nélküli élvezői mindig más és más helyet adtak nemzetünk élettényezőinek aszerint, hogy szabados üzleti felfogásuk hogyan ítélte legjobbnak a társadalom szerkezeti megépítését arra, hogy belőle a legnagyobb profitot csikarhassa ki. Minden a profit szempontjából lett beállítva. Az államnak csak egyetlen feladata volt: az, hogy ezt az egyoldalú, beteges, mohó, papzsákos profit éhséget elfogadja, alátámassza és lehetővé tegye. Egyetlen kötelesség pedig abban merült ki, hogy lakat, föld vagy állami és társadalmi átok alá helyezze mindazokat, akik a nemzet, a nép, a családok szemszögén át merték látni, bírálni ezt a förtelmes tolvajgazdálkodást és mohóságot.

Amíg a föld és területe szükséges az emberiség életében, — és mindig szükséges lesz — és mindaddig, amíg az emberiség építőköveit a nemzetek, a népek fogják alkotni: addig parasztra is szükség lesz. Meggyőződésem, hogy mindig nemzetek, a népek fogják az em-

beriség építőköveit képezni, mert szörnyűség volna, ha az emberiség arra a visszataszító sorsra jutna, mint a zsidónép: először paraszti nép, parasztságának elvesztése után rabszolgatartó nép és szétporladva minden népek pusztító mérge.

Meglehet, hogy a paraszt külső formamegnyilvánulásait le fogja vetni, át fog formálódni, de soha nem pótolható géppel, vagy más anyagi eszközzel, mert az anyag az holt, nem pótolhatja az elevent, az életét. Agrárgazdálkodás sohasem pótolhatja az elevent, a parasztgazdálkodást. A társadalomban mindig megmarad az, aki a nyersanyagot teremti elő, a nyersanyagot termeli: az őstermelő és ennek eleje és veleje: a paraszt!

Emberi névre méltó csak az a nép marad, melynek egészséges parasztsága van. Ha ezzel nem rendelkezik, legtöbbszörre kivetkőzik emberi mivoltából és teljesen kultúrталanná válik. Ennek a megállapításnak igazságát, bizonyítékát a zsidók, az angolszászok és az oroszok által beállított rémületes példák állítják szemünk elé: Embertelenek, kultúrátlanok, otthon nélküliek és hazánálküliek, mert a három fajtának az a legnagyobb katasztrófája, hogy nincs egészséges, talajgyökeres és honképes parasztsága, teljesen parasztnélküli.

A paraszt és a munkássors és társközössége felbonthatatlan. A liberálisizmus, a marxizmus, a kapitalizmus tudatosan elválasztották egymástól, de a hungarizmus nacionalistává és szocialistává nevelt, öntudatosult értelmiségének erélyes kezével össze fogja forrasztani őket. Mindegyiket beállítja az ő éléthivatásába és összehangolt munkájukkal törvényesíteni, szentesíteni és biztosítani fogja, tudja, meri és akarja millió és millió család életbiztonságát. Nemzetünk történelmi elhivatottságát, magyar népünk hatalomakarását, uralomra-érettségét és vezetni tudását, valamint az európai népek nacionalista és szocialista élet-, társ- és sorsközösségbe való beszervezését és saját erejéből való megépítését.

A hungarizmus paraszt szervezése és paraszti szervezetei alapvető előfeltételek a mi harmadik honfoglalásunkban és nélkülözhetetlen tényezői a Hungarista Magyar Birodalom biztosan eljövendő dicsőségének, nagyságának és boldogságának.

K i t a r t á s !

Nemzetségvezetők! Testvérek!

A Nyilaskeresztes Párt és az általa vezetett Hungarista Mozgalom első alkalommal hívta össze cszmerendjében és kereteiben szervezett középosztály vezetőit, hogy az első Országos Nagytanács rögzítse a nemzetünk vezetésére és irányítására hivatott rétegek hivatását, feladatát, felelősségét, kötelességét és hatalmi helyét úgy a Hungarista Magyar Birodalomban, mint a nacionalista és szocialista új Európa rendjében és rendszerében.

Az értelmiségi a nemzetvezető, ennek minden felelősségével. A hungarista értelmiség vezérszava: becsület, tudás, példaadás. Becsületes szív, tudós koponya, az önfeláldozásig menő példaadás a munkás és harcos életben: ez kell jellemezze a nacionalista és szocialista világnézet kohótüzében kialakuló új vezetőrétegünket. Az előítéletek minden salakját és gátlását le kell vetnünk magunkról. Meg kell szabadulnunk legkevesebb harminc évszázad politikai, társadalmi és gazdasági tévtanaitól is. Be kell állítanunk azt az igazságot, azt a valóságot, azt a szabadságot, ahogyan azt a népek évezredek óta értelmezik, de eddig élni nem tudták, mert olyan hallatlan visszaélés történt minden népek hitével, hűségével, áldozatkészségével, nem utolsó sorban, hanem elsősorban jóhiszeműségével és türelmével, mely bosszúért és jóvátételért az egekbe kiált.

Közel harminc évszázad telt el anélkül, hogy számadást készítenek volna arról, hogy mi, hogyan és miért következett be, az eseményeknek mi volt a hatásuk és következményük. A gyakorlati élet meglátott nagy törvényeit — melyeket a tudósok aranytálcán hoztak — elvetették azzal, hogy mindez szürke elmélet, a gyakorlati ember mindent másképpen lát és semmiképpen sem kötheti elhatározásait elméleti megállapításokhoz. Az önfeláldozók úttörő harcait elintézték nagyképű kézlegyintéssel, fantasztáknak, tébolyodottaknak nevezték, keresztrel és gyilokkal jutalmazták, vagy galádul meglop-ták őket. Ezekben kell elsősorban meglátnunk sok felesleges vérontás legbensőbb okát. A történelem mindenkit arra tanít, hogy hogyan éljen és hogyan haljon meg. De mindeddig hiába tanította.

Ilő tehát, hogy hosszú évezredek után először végezzük el a nagy számadást, hogy eddig hogyan sáfarkodtak azzal a jószággésszlettel, mely tulajdonképpen az emberiség boldogságát lenne hivatva megteremteni itt e földön, s vonjuk meg mérlegét ennek a nagy történelmi számadásnak. De állapítsuk meg mindenek tanulságait is, különösen abból a szempontból, hogy a hungarizmusban születő nacionalista és szocialista vezetőrétegeinknek mit kell akarnia és hogyan

kell cselekednie, hogyan kell élnie és halnia, ha roppant hivatását méltóan akarja betölteni.

Elsősorban is arra a kérdésre kell biztos választ adnunk, hogy az emberiséget alkotó népek mit akartak elérni az elmúlt évezredek alatt, mi volt a céljuk, mit akarhatnak ma és a még elkövetkezendő népi évezredek folyamán. A válasz csak az lehet: minden nép boldog akar lenni. Felvetődik tehát az egész boldogságprobléma minden szépségével és rútságával, teljes mélységével és sekélységével, áldozatos nagyságával és önös kicsinységével egyaránt. Úgy mondják és helyesen mondják: a boldogság kötelesség, aki pedig lemond a boldogságról, kötelességmulasztást követ el.

Sokféle felfogás van a boldogságról. Taglalni fogjuk két végletét. Megismerésük után rögzíteni fogjuk a hungarizmus felfogását ebben a fontos kérdésben, mely — gondolom — kérdés fog maradni mindaddig, míg ember lesz a földön. Az egyik végletben a zsidó felfogás áll, mely az anyag élvezetében látja a boldogság teljesülését, s ezzel az anyagelvű felfogással — még ha akarna sem tudna másként gondolkozni — teljesen elutasítja mások boldogságának jogosultságát, s hogy ezt büntetlenül megtehesse, kiválasztottnak állította be önmagát, földgömbünk egyedüli jogosult haszonélvezőjének, hogy erkölcsi és szellemi gátlás nélkül valósíthassa meg földi boldogságát. Ez a felfogás a boldogságról kizárólagos, csak a zsidók érhetik el, élvezhetik.

A másik végletben a Krisztus tanából kifejlődő egyházak találhatóak, melyek a túlvilágra helyezik a boldogság bekövetkezését. Szkeptikusan és pesszimiztikusan tagadják a földi boldogságnak mégcsak a lehetőségét is, ennél fogva meggyőződésük, hogy a boldogság a földi életben úgysem lehetséges. Itt e földön minden csak por és hamu. Ez a felfogás a boldogságról ugyan nem kizárólagos, sőt egyetemes, minden halandót hajlandó is ebben a boldogságban részesíteni, de csak a túlvilágon.

Ez a két felfogás képezi a két végletet és mert végletet jelentenek, hamisak. De érintkeznek is egymással egész erkölcsi, szellemi és anyagi szerkezetükben.

A hungarizmus ebben a kérdésben a következőkben rögzítette felfogását: az emberiség évezredek át tartó fejlődésében mind tisztánlátóbb lett, igényeit úgy erkölcsi, mint szellemi, mint anyagi részeiben mindinkább ki is tudja elégíteni. Azok a népek, melyek ebben a haladásban, tökéletesedésben nem tudnak résztvenni, ezzel lépést tartani képtelenek: szétporladnak és végső fokon magányos vad-ságban bolyongó egyedek jelölik a végzet útját, melyen népek örökre eltűnnek az emberiség társadalmából. Egyedül a fejlődés útját járó, az életigenlő népek tudják életigényeiket kicsikarni és kiharcolni. A hungarizmus tehát jelenti a tisztánlátás, a tökéletesség felé való haladás, az életigenlés eszmerendjét és az életreszóló igény gyakorlását.

A boldogság és az igazság édes testvérek. Az igazság adja az ízét, a zamatát a boldogságnak, ennek borsó-sója. Az igazság ennél-

fogva éppen úgy, mint a boldogság csak megközelíthető. A hungarizmus ennél fogva arra törekszik, hogy eszmerendjében és gyakorlatában csak olyan igazságtalanság legyen, mely száz közül csak egynek fáj és nem kilencvenkilencnek. De tudja azt is, hogy el fog bukni, amint igazsága csak egynek lesz igazság és nem kilencvenkilencnek. A liberalizmusból fakadt összes rendszerek tehát mind el fognak bukni, mert csak egy százaléknak jelentenek igazságot és boldogságot, s kilencvenkilencnek igazságtalanságot és boldogtalanságot. Ez a mának megmásíthatatlan törvénye, melyet vérrel-vassal, könnyel, verejtékkel valósítanak meg a régi boldogságban és a régi igazságban csalódott és új igazságot, új boldogságot követelő népek.

Tényként megállapíthatjuk tehát, hogy földünk emberi történelmében megszületett és megszületendő minden eszmerendszer és azoknak gyakorlata mindenkor a boldogság megvalósítását tűzi ki céljába, az emberek ezért hozzák véráldozataikat, ezért vállalnak minden szenvedést és kockázatot. Megbuktak pedig mindig azért, mert nem valósították meg a hozzáfűzött reményeket.

Az elmúlt évezredek mérlegét tovább boncolgatva látjuk, hogy az ismert és tudott emberi történelem folyamán Kr. sz. után 1920-ig földgömbünkön csupán anyagi jószágkészletének birtokbavételéért folytattak kíméletlen harcokat. A cél tehát kimondottan anyagelvű volt. Így ne is csodálkozzunk, hogy ezekben az évezredekben csupán anyagelvű rendszerek tudtak kifejlődni, melyek elfojtottak minden erkölcsi és szellemi természetes követelményt. Az anyagelvű rendszerek az embert, a parasztot, a munkást, az értelmiségit, a nőt, valamint a katonát csak eszközként állították be célkitűzéseikbe, politikájukat a holt anyaggal csinálták. Csináltak tehát agrárpolitikát és tönkretették a parasztot. Csináltak iparpolitikát és tönkretették a munkást. Csináltak pénzpolitikát és tönkretették a dolgozók megélhetését. Csináltak gazdaságpolitikát és tönkretették a család jólétét. Csináltak állampolitikát és tönkretették a nemzet és a nép lelkét, a nacionalizmust. Csináltak anyag- és erőpolitikát és tönkretették a nemzet egészséges társközösségét, a szocializmust. Csináltak területpolitikát és beállították a beteges, anyagelvű sovinizmust és materializmust. Csináltak házasságpolitikát és tönkretették a családot és a nőt. Csináltak mindennek a politikának megvédésére zsoldost és hivatalnokot és tönkretették a katonát és az értelmiségit. Ezek az anyagelvű rendszerek mindent megsemmisítettek, ami merev profit szemléletüknek ellenállott. A szabadságharcok, melyeket az elnyomott és érdekigába hajtott ember az évezredek folyamán viselt a saját maga, a föld, a munka, a család, a társadalom és a nép megbecsüléséért, céljukat azért nem tudták elérni, mert a mindenkori vezetőréteg: az értelmiség nem állott hivatásának magaslatán, de nem is állhatott, mert nem vezető volt, hanem csak első kiszolgálója az érdekrendszereknek.

Az anyagelvűségnek ez a hosszú, évezredekken át tartó hatalma és uralma az ókorban az imperializmuson, a középkorban az univer

zálizmuson és a feudálizmuson, az újkorban — ennek kezdetén — az abszolutizmuson, majd később a liberalizmuson nyugodott, hogy az újkor kimenetelében elérje a kapitalizmusban és az általa kiépített plutokrata önkényuralomban csúcsteljesítményét. Az évezredek hosszú során át szó sem volt tervszerű vezetésről, irányításról, észszerű és célszerű építőmunkáról. Csak kizsákmányolók és kizsákmányoltak voltak. Bárhogyan is változott nevük, lényegük mindenkor ugyanaz maradt.

Európa 1900 óta politikai, gazdasági és társadalmi vajulásban van. A liberalizmus vezető hatalmai: Anglia, Franciaország és az USA földgömbünk egész jószágkészletét közvetlenül vagy közvetve birtokba veszik, nem hajlandók arra, hogy belőle másoknak is juttassanak. Egyedül Európában közel 500 millió ember keresi az utat a megérdemelt és kiérdemelt jólét és megelégedés felé. Rádöbbsentek az összes népek, hogy egész földünk teljes terjedelmében egyetlen zsványtársaság karmai között van, mely nem termel, hanem lop és rabol; nem uralkodik, hanem bitorol; nem hatalmat gyakorol, hanem erőszakot követ el a józan ész, a józan lélek és az élet ellen. Annak dacára tehát, hogy földgömbünk gazdagsága folytán el tudja bőségesen látni és tartani a rajta élő összes népeket, mégis általános szegénység, nyomor, baj és kétségbeesés van. Az új világnézet, a nacionalizmusnak és a szocializmusnak új rendje és rendszere azonban rámutatott a bajok igazi forrására, legbensőbb okaira és megindította azt a harcot, melynek egyik végcéljában földgömbünk jószágkészletének tervszerű elosztása áll. Ez lesz történelmi életünk első igaz földosztása. A nacionalista és szocialista rendből születő új vezetőrétegnek tehát az lesz az első feladata és felelőssége, hogy az osztás nagy munkáját úgy végezze el, hogy ezzel megindulhasson a nacionalista és szocialista rendnek évezredekre szóló kulturális, civilizatorikus és technikai élete az európai nagytér földbékéjének, munkabékéjének és népbékéjének jegyében.

Az 1900, — tehát a 42 év óta vajúdó európai válságnak — mely 1930 óta földgömbünk teljes válságává fejlődik — fontosabb állomásait így állapíthatjuk meg: a sajtóban és az irodalomban szellemi mindenhatóságra szert tett zsidóság a marxizmus eszközével szembeállítja a munkásságot a polgársággal. A munkásnak bebizonyítja, hogy nemzetközi szervezetre van szüksége, hogy a nemzetközileg megszervezett „büdös burzsoázia” ellen eredményesen vehesse fel a harcot. A polgárságnak bebizonyítja, hogy a szélsőségekbe menő nacionalizmusra van szüksége, hogy sikerrel felvehesse a harcot a nemzetközileg szerveződő „büdös proletár” ellen. A két „büdös”, akiknek büdösségénél csak ostobaságuk volt nagyobb, egymásnak is ugrik. Ebben az áldatlan harcban Európa minden erkölcsi, szellemi és anyagi, valamint politikai, társadalmi és gazdasági kulcsterülete a zsidók közvetlen vagy közvetett hatalmába kerül. Az 1914—18-as világháború véglegesen megsemmisíti azt a polgári rendet, mely a nagy francia forradalom vértengerében született. Az 1914—18-as vi-

láháború vértengerében elenyésző liberális polgári rend helyét ad keleten a zsidók által vezetett marxista diktatúrának és nyugaton az ugyancsak zsidók által vezetett plutokrata diktatúráknak. A kapitalizmus és a marxizmus osztozkodnak a világon, mint zsákmányon. Ez az a két rendszer, mely 1919 óta Európa összes népeit is zsarnoki uralma alatt tartotta. 1927-től minden eszközt gátlás nélkül beállítanak abból a célból, hogy de facto és de jure is megteremthessék a zsidó világuralmat. A totálisan megszervezett aljasság kezdte meg kíméletlen harcát egész földgömbünk ellen. 1930-ig az összes európai népek a marxista és plutokrata zsidó diktatúra malomkövei között morzsolódnak olyannyira, hogy majd minden nép vagy zsidó vezetőt kap, vagy pedig olyan kormányzati rendszert, melyet a zsidóság irányít. 1935-től kezdődően a pusztításnak és a rombolásnak ezt a nagy rohamát és fékevesztett mohóságát lélekzetelállító hirtelenséggel feltartóztatta és lefékezte a nacionalista és szocialista rendben megszervezett és egymásratalált itáliai és német nép és két lánglelkű vezére: Mussolini és Hitler. Ettől az évtől kezdődően 1939-ig, a totális aljasság minden eszközt igénybevett és szentté avatott, hogy az új világot jelentő nacionalista és szocialista rendszereket megbuktassa. Miután a politikai, gazdasági és társadalmi fegyverekkel vívott harcaiban csúfos vereségeket szenvedett, fegyveres erőszakhoz nyúlt és vérrel-vassal akarja kiirtani mindazokat, akik neki engedni nem akarnak és ellene szövetkeznek.

Ezzel elérkeztünk évezredes számadásunk és mérlegvizsgálatunk utolsó tételéhez, a legújabb korhoz, mely a most folyó világnézeti háborúval veszi tulajdonképpen kezdetét és vele nyit meg olyan korszakot, melyet az utókor úgy fog áldani, vagyátkozni, ahogyan az új nacionalista és szocialista vezetőréteg teljesíteni fogja történelmi hivatását és küldetését, vagy jóvátehetetlen kötelességmulasztását és kezdeti hibát követ el. Ez a hatalmas és minden eddigi méretet felülmúló világnézeti háború vérrel köteles lemosni és jóvátenni az évezredek óta elkövetett hibákat és bűnöket. Ennek a hatalmas harcnak más célja nem lehet, mint az 1900 óta szerveződő és megszervezett totális aljasságnak totális megsemmisítése, a nacionalista és szocialista alapon új világnézet kiteljesedése az európai népek élet-, társ- és sorsközösségében, mely politikai, gazdasági és társadalmi életösszhangon alapuló egységbe szervezi az európai nagyteret és mely az ázsiai nagyterrel egyetemben földgömbünknek és jószágkészletének igaz irányító hatalma és igaz sáfára kell legyen.

A nagy, évezredekre visszamenő elszámolás és mérleg legnagyobb tanulsága — melyet nyíltan, őszintén, minden felesleges szégyenkezés nélkül meg akarunk állapítani — az, hogy a népeknek eddig nem volt vezetőrétege, értelmisége. Az új világnézet, melyet mi nacionalistának és szocialistának, magyar gyakorlatában és Délkeleteurópa életkörülményeinek megfelelően, Hungarizmusnak hívunk, vallunk és mint ilyent élni is akarunk és fogunk, kialakítja nagy népi szabadságharcában a parancsolóan szükséges természetes új társa-

dalmi rendet: az értelmiséget, a vezetőréteget, a totális nemzet politikai, gazdasági és társadalmi vezetésére és jóhasznára.

Nemzetségvezetők! Testvérek!

Ez év október 18-án a munkás, november 22-én a paraszt hivatását rögzítettük. Megállapítottuk, hogy a paraszt a tiszta és egészséges nacionalizmus megtestesítője, a földbéke kifejezője, az egyedüli tényező, akivel munkás államunk alapját: a hungarista parasztállamot, valamint Európa népbékéjét biztosító európai földbékét meg kell és meg lehet építenünk; hogy a munkás a tiszta és egészséges szocializmus megtestesítője, a munkabéke kifejezője, az egyedüli tényező, akivel a hungarista munkaállamot és az európai munkaközösséget és munkás közösséget meg lehet építenünk. A paraszt és munkás munkáját azonban valakinek összhangba kell hoznia, ha azt akarjuk, hogy munkájuk a köz szempontjából eredményes és hasznos legyen. Kell tehát egy tényezőnek lennie, mely a kettőnek munkáját összefogja és mint a nemzetiszocialista világnézet gyakorlatát be is állítja. Ez a tényező: az értelmiség, a vezetőréteg. Ő az, aki egyedül képes arra, hogy a nacionalizmust és a szocializmust illő és természetes hivatásába állítsa, a gyakorlati állami, nemzeti és népi élet jóhasznára megszervezze és életösszhangjukból a nemzetiszocialista világnézet kialakítsa. Ő tehát az igaz és tiszta hungarizmus megtestesítője, a társadalmi béke kifejezője, a Pax Hungarica életteményese. Ha mindennek híján van, nem értelmiségi, hanem proletár. A hungarizmusban megszülető vezetőrétegünknek határozottan tudnia kell, hogy a nemzetiszocialista világnézet alapjaiban elveti az eddigi rendszereket és megépíti azokat, amelyek végcéljukban a totális közösségeket látják jónak és hasznosnak. Az európai nagytér szempontjából három totális közösséget kell neki megszerveznie és megépítenie: a család, a nemzet és az Európa közösség totalitását. Ez a három totalitás egymástól elválaszthatatlan, egyik a másik nélkül nem állhat meg. Emiatt a hungarizmus az egyént csak a család, a családot csak a nép, a népet csak a nemzet, a nemzetet csak az Európaközösség totalitásában tudja ideológiai és gyakorlati felépítésében elképzelni. Más felépítés szerintünk nem nemzetiszocialista, hanem vagy érdeknacionalista, vagy érdekszocialista rendszer, mely éppen úgy el fog bukni és meg fog semmisülni, mint a zsidóérdeken épült plutokrata totalitás.

Minden nép saját adottságainak figyelembevételével építi fel nacionalista és szocialista új rendjét. Ezért nevezik itáliai gyakorlatát fasizmusnak, a németét „Völkische Bewegung”-nak, a spanyolét falangizmusnak és a magyar gyakorlatát hungarizmusnak. Vannak azonban egyesek, akik úgy mondják, hogy külön világnézet a fasizmus, mely nem más, mint az itáliai nép nézete a világról. És külön világnézet a nemzetiszocializmus is, mely viszont nem más, mint a német nép nézete a világról. Ám legyen így. De ha ez így van, úgy viszont a hungarizmus is külön világnézet, mely viszont nem más, mint

a magyar nép nézete a világról. Ezzel egyrészt nem lesz kevesebb igazságunk, másrészt nem válunk kevésbé nemzetiszocialistákká. Ily módon a gyakorlatban az európai világszemléletnek három főirányzata van kialakulóban: Észak-, Északnyugat- és Kelet-Európában a nemzetiszocializmus; Délnyugat- és Dél-Európában a fasizmus; Délkelet-Európában viszont a hungarizmus. Fölvetődik ennél fogva a kérdés, hogy a három főirányzat közül melyik lesz az, amely Európában a gyakorlati állami, nemzeti és népi rendeknek és rendszereknek a leginkább fog alapul szolgálhatni.

A tapasztalatok alapján leszűrt megítélésünk szerint a fasizmus céljában a totális állam van. Azt vallja, hogy minden életkövetelés csak ilyen célkitűzés segítségével elégíthető ki, biztosítható és védhető legjobban. Nézete szerint az impériumban minden nép megvalósíthatja célkitűzéseit. Az alap tehát az állam. Minden hatalomnak, törvénynek, jognak ő az egyedüli forrása. Felépítése nem kizárólagos, hanem egyetemességre törekvő.

A német nemzetiszocializmusban — ahogyan mi nevezzük: Völkische Bewegung — viszont megállapítottuk, hogy céljában a totális fajta van, ebben is az északi fajta kiválasztottsága, egyedüli elhivatottsága és földgömbünk minden népe feletti felsőbbisége. Kiválasztottsága és elhivatottsága, valamint felsőbbrendűsége azonban nem mondvacsinált és a túlvilágról jött, tehát nem ellenőrizhetetlen, mint a zsidóké, hanem saját erejéből, rátermettségből, természetesen adott fajtabeli minőségéből adódik. Úgy vallja, hogy minden életkövetelés csak ezzel a célkitűzéssel elégíthető ki, biztosítható és védhető legjobban. Felépítése kizárólagos, csak az árják számára nyitott. Ezek között is a vezetős szerepre azonban csak az északi fajta hivatott. Minden hatalom, jog és törvény alapja tehát a fajtából ered.

A hungarizmus céljában viszont a totális nemzet áll. A hungarizmus nemzet alatt olyan természetes és parancsolóan szükséges élet-, társ- és sorsközösséget ért, melyet életterében az erre mindenkor hivatott vezető nép szervez politikai, társadalmi és gazdasági egységbe és annak felelős vezetésére csak egyedül ő képes és hivatott. Ennél fogva mindazok a népek, amelyek megállapítják szükség-szerű egymásraultaltságukat, tehát megállapítják életterük parancsolóan szükséges közösségét is és elismerik a vezető nép vezetésre szóló elhivatottságát: totális nemzetet alkotnak. A hungarizmus azt vallja, hogy minden életkövetelés csak ily célkitűzéssel elégíthető ki, biztosítható és védhető legjobban, a hatalom, a jog és törvény alapja ennél fogva a totális nemzet. Tényként vehető, hogy a népben a nacionalizmus elfajulhat sovinizmussá, a szocializmus elfajulhat materializmussá, ellenben a totális nemzetben mindez nem lehetséges, mert csak a totális nemzet jelentheti a tiszta és egészséges nacionalizmus, valamint a tiszta és egészséges szocializmus összehangoltságát. Ha a vezető nép nem áll hivatása magaslatán, erre a tiszta és egészséges összehangolásra képtelen. Az élettér szétesik és vagy politikai, vagy

gazdasági, vagy társadalmi imperialisztikus akarások, törekvések könnyű zsákmánya lesz. Hungarizmusunkban ennél fogva azt valljuk, hogy Európa népei az élet-, társ- és sorsközösség szükségéből totális nemzetekké fognak integrálódni. Meg fog tehát születni parancsoló szükségből a germán nemzet, a latin nemzet, a szláv nemzet a vezető nép felelős akarata alatt, mint ahogyan a hungarizmusban a magyar nemzet is parancsolan szükségből jön létre a magyar nép felelős akarata és vezetése alatt. Az így megalakult nemzetek fogják képezni életösszhangjukban az európai nagytér teljes politikai, gazdasági és társadalmi egységét.

A hungarizmus tehát tényleg világot szemlél. Ideológiáján és gyakorlatán keresztül magyar népünk tényleg tudatosan nézi a világot, felfogása van földgömbünk minden erőtenyezőjéről, hatásokról és viszonyokról. Felfogásának pedig olyan szilárd erkölcsi alapot adott, amelyet bárki nyugodtan, minden bizalmatlanság és féltékenység nélkül elfogadhat. De mert ez és ilyen a felfogásunk földgömbünk-ről, Európáról, a közel jövő és távolabbi jövő józan ésszel és íélekkel kikövetkeztethető rendszereiről, éppen ezért igen komolyan és félreérthetetlenül le kell szögeznünk azt az alapvető törvényünket, hogy az a nézetünk akkor is változatlanul fennállana, ha életterünkben egyetlen más nép sem lett volna hont és nem alkotna velünk közös hazát. De azt is, hogy abban az esetben, ha tényleg azt akarjuk, hogy Európa népei sorsazonosságban éljenek, megnyugtathatóbban nem oldhatjuk meg az európai problémákat és az európai nagytér rendezésének nagy kérdését, mint olyan elvek gyakorlati beültetésével, amelyeket magyar népünk a hungarizmus ideológiáján és gyakorlatán keresztül meglátott, magáévá tett, kikristályosított, nem rejt „véka alá” és vezető hivatásának felelős tudatában az Európát rendező vezető hatalmak megítélése elé mer bocsátani, mert egyáltalában nem fogunk velük szégyent vallani.

Az életterünkben élő népek nemzetünk tartozékai, jóban-rosszban örömben-bánatban, jólétben-megpróbáltatásban, elválaszthatatlanok és szerves részét képezik. Adottságaiknak megfelelően alakítják ki nemzetünkben azt a nemesebb és magasabb élet-, társ- és sorsközösséget, mely egyedüli biztosítéka és záloga életterünk jólétének és biztonságának. És hogy ez így is épüljön, így is legyen és így is maradjon: ez a második feladata és felelőssége a hungarizmusban megszülető értelmiségünknek. Egyúttal ez határozza meg félreérthetetlenül hatalmi helyét és jogát is nemzetünknek Délkeleteurópa és az Európaközösség vezetésében.

Nemzetségvezető Testvérek!

Megrajzoltuk a népek évezredes történéseinek összefoglaló, nagy képét, meghatároztuk, hogy ezekből hogyan alakult ki parancsoló szükségből a nemzetiszocializmus diadalmas világnézete és világképe, ez a nagy élet- és sorsfordulója az emberiségnek és egész földgömbünknek, valamint megjelöltük a gyakorlati rendszerépítés lehetséges

három fő irányzatát is. Meg kell még ismernünk azokat a tényezőket, melyek minden közösségnek alapjai és irányítói.

A hungarizmusban szerveződő totális nemzetnek mindenképpen öt erőtevézője van: a munkás, a paraszt, az értelmiségi, a nő és a katona. A paraszt a nemzetfenntartó, a munkás a nemzetépítő, az értelmiségi a nemzetvezető, a nő a nemzetmegtartó, a katona a nemzetvédő. Totális nemzetéről csak úgy beszélhetünk, ha meg van benne az öt erőtevéző és ezek birtokában is vannak sajátos hivatalnokok. Van azonban még egy réteg, mely a francia nagy forradalomban tudatosult, de azóta sem tudta helyét megtalálni, helykeresés közben rajtavesztett, felmorzsolódott, már csak csökevényekben található, ezek is erőteljesen felszívódnak más, természetes társadalmi rétegekben, vagy az élettől követelt új természetes társadalmi rétegalapozás munkáját végzik. Létrejött a parasztság és a munkásság rétegeiből, de azután elszakadt tőlük. Ez a polgárság. A hungarizmus általánosan megállapítja, hogy polgárság nincs, hogy polgárság a kapitalizmusban, a kapitalizmusban és a plutokrata rendszerekben hatalmas többségében teljesen elproletárosodott, míg elenyésző rétegeiből a plutokrata rendszertől elfogadott kisebb-nagyobb tőketulajdonosok lettek.

A polgárságot azonban mégis vizsgálat tárgyává tesszük, hogy ebből levonhassuk az értelmiségre vonatkozó tanulságokat.

A polgárság ranglétrájának legfeljén megállapíthatjuk a marxizmustól keresztvíz alá tartott, a liberális szociológiában is „úgy nevezett” burzsoáziát, a pénz, a kereskedelem, az ipar, a termelési eszközök tulajdonosait, akik a kapitalizmus kiformálói és kialakítói, a plutokrata rendszerek egyedüli élvezői.

Az érdekes, de teljesen életképtelennek bizonyult létra legalsó állnak a nyárspolgárok, azok, akik a proletársorsból küzdötték fel magukat a burzsoázia zajos, vagy kevésbé zajos elismerése közepette. Ezek utálják legjobban a proletárt. Nagyon helyesen, mert hiszen ők is onnan kerültek ki és nagyon jól tudják, hogy ki az. De bámulják leginkább a burzsoáziát, nagyon helyesen, mert még nem tudják, hogy ki az. Ezek a nyárspolgárok. Egész Európában kivétel nélkül az egyes szociáldemokrata pártok tagjainak sorából kerültek és kerülnek ki még ma is.

E legfelje és legalja között helyezkedtek el a többiek felülről lefelé, megállapíthatóan körülbelül a következő sorrendben:

az ipari középosztály, mely magában foglalta a kisebb-nagyobb tőketulajdonosokat;

a hivatalnokok, a papok, a bírák, az igazgatás, a nevelés és oktatás tényezői, az orvosok; gazdasági vonatkozásban tulajdonképpen ők is proletárok, miután nem tőketulajdonosok, hanem csupán munkaerejüket és szakképességüket bocsájtják a plutokrata rendszer rendelkezésére;

lejjebb egy lépcsőfokon állottak a magánalkalmazottak, akik ugyanúgy mint a hivatalnokok, gazdasági szempontból kimondottan proletárok; megállapítható, hogy ebből a rétegből még fellelhető csökevény az, amely leginkább keres kiutat a mának zűrzavarából;

az utolsó előtti fokon, tehát a nyárspolgár előtt láttuk a szabadfoglalkozásuak nagy csoportját: orvosok, ügyvédek, mérnökök, írók, művészek, színészek, ujságírók; ezeknek élharcosai vagy mondjuk inkább a plutokrata-burzsóázia által kiválasztottak elérték ugyan a legcsúcsát is ennek a fura társadalmi rendnek, hatalmas többsége azonban kimondottan a szélsőségek útját járta és elkalandozott egészen az anarchizmusig és a nihilizmusig; ők adták annak a szánandó csoportnak utánpótlását, melyet a liberalizmus hajótörötteknek nevezett, mi talán helyesebben létratörötteknek nevezhetnénk; utálják a nyárspolgáriasságot, — ebbe beleértik természetesen a számukra elérhetetlen burzsóázia csúcsát is, — de utálják az úgynevezett hordaszocializmust is, melyet az általános elproletárosodásban láttak kiteljesedésben; világfájdalmasan állapították meg, hogy a minőség kipusztul és belefulladás a mennyiségbe; tragédiájuk azonban mindig az volt, hogy mindezek dacára sem tudtak maradéktalanul újjászülni, új társadalmi rendszerek számára sem.

Minden fölösleges szenvelgés nélkül megállapíthatjuk azt a tényt, hogy az úgynevezett polgári réteg téljesen felmorzsolódott. A még fellelhető csökevényét igen helyesen középosztálynak nevezte el a liberális szociológia, mert nem tudta elhelyezni sem a plutokraták, sem a proletárok közé. Tehát nemcsak az élet, hanem még a tudomány sem tudott vele mit kezdeni. Ebben a középosztályban él és virul az, amit talán a legtalálébban a félelem ideológiájának tudnánk nevezni. Társadalmunknak ez a része abban az állandó félelemben és rettegésben él, hogy a kiválóan megszervezett nemzetközi plutokraták és az ugyancsak nemzetközileg megszervezett proletárok malomkövei között tönkremorzsolódik. A plutokrata rendszereknek az volt mindig a nagy szerencsájük, hogy ez a középosztály nem tudott megszerveződni, mert ha ez szüntette volna be a munkát — akárcsak egyetlen napra is, — térdencsúszott volna elébe plutokrata és proletár egyaránt.

A hungarizmus ideológiája és gyakorlata ezekből a tudományos és gyakorlati tényekből szűrte le azt a fontos megállapítást és a belőle fakadó elhatározást, hogy ezt a középosztályt, mely szaktudásánál fogva igen értékes és nélkülözhetetlen réteget képezhetné minden természetes társadalmi rendnek, meg kell mentenie a végpusztulástól. Ezt viszont úgy akarja és fogja is elérni, hogy tudatosítja benne, hogy szaktudásánál fogva ő is azok közé tartozik, akik felelős vezetésre hivatottak. Ezt a nagy szerepet azonban eddig betölteni azért nem tudhatta, mert annak dacára, hogy a leghatalmasabb tőke, a tudás birtokában és kisajátíthatatlan tulajdonában van, mégis tehetetlen volt, kiszolgáltatott volt és mert mesterségesen vagy erő-

szakosan megakadályozták abban, hogy ezt az őt is megillető helyét elfoglalhassa. A hungarizmus ennél fogva mindenegyes társadalmi rétegünk értelmisége számára jelenti azt a szabadságharcot, melynek végcéljában az értelmiségnek vezetésre való elhivatottsága és vezetésre való joga áll.

Nemzetvezetésünknek gerince, az államvezérkar gerince lesz, melynek főfeladata életterünk erkölcsi, szellemi és anyagi jólétének biztosítása. Ennél fogva ő a területgazdálkodás, az anyaggazdálkodás és az erőgazdálkodás tervező, szervező, vezető és ellenőrző legelső és legfontosabb szerve. Ez a kar biztosít helyet, munkát és felelősséget értelmiségünk kiválóságainak, akik úgy szaktudásban, valamint világnézeti felfogásban vezéregyéniségek és személyiségek. Nemzetünk-höz megingathatatlanul hűségesekek, erejében és elhivatottságában rendületlenül hisznek.

A közösségi alaptényezők közül a három legerősebb, legteljesebb a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus. Ezt a hármat mindenkör a legélesebben szembehelyezték egymással a szabadkőművesség, a zsidók és a plutokrata rendszer képviselői, valamint bérencei, mondván, hogy olaj, tűz és víz, melyek sohasem fértek meg egymással. Nagyon jól tudták ezek az ipsék, hogy visszavonhatatlanul végük van, eltűnnek, ha ez a három élettényező egyszer életösszhangba kerül. Hungarizmusunkban azt valljuk, hogy a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus élettényezők, melyek nem vetélytársak, hanem egymásnak parancsolóan szükséges kiegészítői. A hungarizmus erkölcsi alapjában a vallás, szellemi alapjában a nacionalizmus és anyagi alapjában a szocializmus a mag és az erőtényező.

A vallás hivatott sáfárai engedték, hogy a plutokrata rendszerekben az egyházak anyagelvű nézeteket elfogadjanak s úgy vélik, hogy Isten azért állította be őket, hogy az embereken uralkodjanak. Ennek az állapotnak és felfogásnak el kell tűnnie, ha az egyházak súlyt helyeznek arra, hogy a népek elfogadják és szükségesnek tartásák az ő közbenjárásukat az abszolút felé. Véleményünk, hogy az ószövetség körüli vita fogja megindítani azt a nagy reformációt, — akár az egyházon kívül, akár belül —, melyre az egyes egyházakban feltétlenül szükség van és amely nélkül nem tudják betölteni azt a hivatásukat, melyet tőlük úgy Isten, mint ember egyaránt parancsolóan követelnek. Nem képezheti a hungarizmus feladatát, hogy az egyes egyházak dogmáit megvédje. A vallást védjük, védeni is kell és védelme szükséges is, gyakran még a magukról megfeledkezett egyházakkal szemben is. A dogmákhoz nem nyúlunk, de semmi körülmények között sem fogunk beállni dogmaörnek. Meggyőződésünk ugyanis, hogy az új világnézet az életnek nemcsak szellemi és anyagi oldalát fogja elhatározóan megváltoztatni, hanem befolyásolni fogja az erkölcsi oldalát is. És elő fogja idézni azt, hogy egyrészt az egyes egyházak könnyű szívvel levethessék magukról az anyagelvűséget minden megbotránkozató sallangjával együtt, másrészt, hogy létrejöhessen a parancsolóan szükséges életösszhang az egyházak és az új világnézet,

valamint a kialakuló új világrend között. Mi tehát nem más vallást és más egyházakat akarunk, hanem tiszta egyházakat követelünk. Erre pedig jogunk van.

Tapasztaljuk, hogy a vallás különböző, dogmatikus egyházdiktatúrákba merevedik, ha nincs meg a nacionalizmussal és a szocializmussal a parancsolóan megkövetelt életösszhangja, de ezeket elveti és távoltage. Megnyugtathatunk mindenkit, de különösen azokat, akik féltik tőlünk a vallást, hogy mi mindenkor megadjuk Istennek, ami Istené, de ez nem fog bennünket visszatartani attól, hogy Isten és nemzetünk nevében és érdekében elvegyük az egyháztól azt, ami isteni rendelés szerint sem az egyházaké.

Az új világnézet a népek valóságos és tényleges értékein nyugszik. Így az igaz és tiszta nacionalizmuson, mely nem más, mint egy nép szellemi életének foglalata, tartalma, kifejezője. Sovinizmussá fajul az a nacionalizmus, melynek nincs meg a parancsolóan szükséges életösszhangja a vallással és a szocializmussal, ezeket elutasítja és távoltage. Ez az elfajuló nacionalizmus mindig imperialisztikusan tör előre céljai elérésére. A liberalizmus volt a melegágya a sovinizmusnak, a hungarizmus viszont előfeltétele az igaz, egészséges nacionalizmusnak. Nagyon tévednek tehát azok a se nem hivatalos, se el nem hivatott személyek, ha azt gondolják, hogy a hungarizmusra ráfoghatják a „túlzott” sovinizmus vádját csak azért, mert felfogásaink nem egyeznek az európai új rend felépítését és gyakorlatát illetően.

A liberalizmus melegágyában megszületett marxizmus csak igen nagy jóindulattal nevezhető szocializmusnak. Tulajdonképpen nem szocializmus, hanem zsidó anyagelvű világszemléletnek megfelelően beállított anyagelvű uralmi rendszer. A szocializmushoz csak éppen annyi köze van, hogy ennek áztatásával a cselekvésre leginkább hajlamos társadalmi réteget, a munkást beállíthassa eszközként önös célkitűzéseinek szolgálatába.

A hungarizmusban a szocializmus anyagi életünk foglalata, tartalma, kifejezője. Jelenti a parancsolóan szükséges társközösséget, gyakorlati kifejezésre juttatja az egyénnek nemes társadalmasítását. Ha ennek az erőtenyezőnek hiányzik két élettársa, a vallás és a nacionalizmus, materializmussá torzul, mely összes célkitűzéseit ugyan csak imperialisztikus úton akarja megvalósítani. A liberalizmus volt mindenkor melegágya a materializmusnak is, a hungarizmus viszont előfeltétele az igaz, egészséges szocializmusnak.

Tisztában vagyunk azzal, hogy életterünknek szervesen kell beépülni az Európa nagyterbe. Azzal is tisztában vagyunk, hogy ennek a nagy térnek közös politikai, gazdasági, és társadalmi célkitűzéssel kell bírni, melyeket közös erőfeszítéssel kell megvalósítanunk. Tudjuk, hogy adottságainknak megfelelően részt kell vállalnunk ebből a közös munkából, mindezt természetesen és parancsolóan szükségesnek is tartjuk. De mindezt saját erőnkől, saját erőtenyezőinkkel akarjuk végrehajtani és elvégezni. A mi parasztunkkal, munkásunk-

kal, értelmiségünkkel, gazdasági, kereskedelmi tényezőinkkel, mert tudjuk, hogy erre képesek vagyunk és ennek ténybeli, alanyi és tárgyi előfeltételei meg is vannak. Mi megköveteljük a teljes feladatot és vállaljuk is érte a teljes felelősséget. Mi totálisan akarunk kapcsolódni az európai nagytérbe, de csak totális nemzetünkkel. Amennyiben képtelenek volnánk hivatásunk betöltésére és feladatunk végrehajtására: úgy ezt a képtelenségünket ridegen meg lehet és meg kell állapítani az Európaközösség érdekében. De ugyancsak az Európaközösség érdekében erre való képességünket tőlünk elvitatni nem lehet mindaddig, míg képtelenségünket be nem bizonyítja az élet. Értelmiségünk harmadik feladata és felelőssége ennél fogva abban csúcsosodik, hogy alapjait képezze a mi erkölcsi, szellemi, anyagi, valamint alanyi és tárgyi vezetőképességünknek.

A hungarizmus nem faji türelmetlenség, hanem a fajnemesítés alapján áll. Tehát nem azért zárja ki az egyes fajtaikat életteréből, mert türelmetlen velük szemben, hanem azért, mert az életterünkben élő népek fajtabeli tisztaságát és nemességét akarja biztosítani. De nem állunk a szellemi türelmetlenség alapján sem, hanem a szükséges életösszhang alapján, mert úgy látjuk és tapasztaljuk, hogy minden életterben kialakult már az a szellem és az általa követelt gyakorlati világszemléleti irányzat, mely abban az életterben igaz, szép és jó. De igazán hasznossá csak abban az esetben válik, ha életösszhangban tud együttműködni az összes életterekben kialakult szellemi és gyakorlati irányzatokkal.

A vallás, a nacionalizmus és a szocializmus életösszhangja eddig azért nem sikerült, mert a zsidóság pusztá jelenlétével azt lehetlenné tette, mindenkor szétbontotta és mindegyiket saját anyagelvű világszemléletének megfelelően eltorzította. A zsidóságot tehát feltétlenül el kell távolítani minden európai nép testéből, nem maradhat meg tehát az európai nagytérben és olyan helyet kell kiutalni számára, amelyiken nem lehet többé ártalmára egyik népnek sem és amelyiken megépítheti és kiépítheti sajátos felfogásának megfelelő gyakorlati világát; rég óhajtott célját és vágyát: az önálló és a független és a szabad és a demokrata zsidóállamot, melyben mindig béke lesz, mindig kenyér lesz, mindig munka lesz. De éppen ezért nem ők, hanem mi fogjuk megállapítani, hogy a zsidóság számunkra méreg-e vagy nem. A pestisbacillus is megvan győződve ártalmatlanságáról és ártatlanságáról, de az embereknek ennek dacára mégis hatalmasan más véleménye van. Elismerjük, hogy a pestisbacillus nem tehet róla, hogy az, ami. De viszont ne vegye rossznéven, ha viszont nekünk nem telik örömünk semmiféle dögvészben és védekezünk ellene.

Különösen az értelmiségünk vegye tudomásul a letagadhatatlan tényt, hogy a zsidóságnak — kiválasztottságának hosszú évezredein kívül — a jó Isten különös és elnéző kegyelméből kereken két évszázad állott rendelkezésére, hogy megmutassa és bebizonyítsa, hogy hatalmas teljében mit tud alkotni. Az orosz nemzetben kereken 180

millió lélek állott rendelkezésére közel 25 éven át, minden hatalmi eszköznek felelős birtokában és korlátlan tulajdonában, hogy minden szépet, jót és igazat megvalósítson a világnak úgyszólván leggazdagabb életterületében és abban tényleg visszaállítsa az elveszett földi paradicsomot. És amit a gyakorlatban tényleg tett: az iszonyatos! Önmaga bizonyította be, hogy már természeténél fogva teljesen képtelen vezetésre, szervezésre, alkotásra, hogy természetét csak negatív oldal felé tudja kiélni: a romlásban, a pusztításban. A hungarizmus értelmiségének negyedik és apostoli feladata, valamint felelőssége, hogy a zsidókérdés lényegét minden egyes alkalommal hirdesse, erre minden kínálkozó alkalommal rámutasson és a zsidókérdés megoldásában kezdeményezéseit ne vezessék álszemérem, álemberriesség, mert ezekre csak rá fog keservesen fizetni ő is, nemzete is, fajtája is és minden, ami él és életet követel.

A hungarizmus egyik legfontosabb erőtenyezője a vezetőréteg, az értelmiség. Meg kell állapítanunk, hogy a liberalizmus és a kapitalizmus által kitermelt úgynevezett vezetőréteget nem tudjuk és nem is lehet beállítanunk kezdeményezésünkbe, mert őket a zsidók szemelték ki, kívánalmuk választotta ki, szemléletük hagyta jóvá. Minekünk új vezetőket kell kiválasztanunk a parasztságból, a munkásságból és a teljesen elfojtott középosztályból. A hungarizmusnak ki kell nevelnie saját elitjét, meg kell építeni saját szalonjait, ahogyan azt valamikor a liberalizmus is megcselekedte, amelynek akkoriban esze ágában sem volt, hogy átvegye az abszolutizmus elitjét, hanem azt tudatosan vagy elsorvasztotta, vagy kipusztította. Ez helyes is volt. A mi elitünk kialakítása kérdésében ugyanezt a helyes cselekedet megköveteli az ész és az értelem is. A hungarizmusnak alapförvénye, melyet értelmisége számára kötelezővé tesz, ez:

ha választania kell nemzet és alkotmány, igazság és jog, élet és törvény között: úgy kötelessége, hogy mindenkor a nemzetet, az igazságot és az életet válassza, mert tudnia kell, hogy ez a három az örökké való. Az alkotmány, a jog és a törvény szükséges, de múló formák, melyeket a nemzet akkor és úgy cserélhet ki, mint azt a meglátott új igazsága, új valósága és új szabadsága megkövetelik, tehát ahogyan az új élet akarása és akarata benne és általa formailag is kifejezésre akar jutni. Új életének megfelelően állapítja meg tehát azokat a kereteket, melyek között élni és halni kíván és életét követeli. A hungarizmusnak is meglesznek tehát az ő alkotmánya, az ő jogi alapja és az ő törvényei, de ezek nem lehetnek hasonlatosak a liberalizmuséhoz, vagy ezzel egyenlőek és természetesen nem belőle fognak származni. Nem alkotmányfolytonosak, jogfolytonosak és törvényfolytonosak lesznek, hanem nemzetfolytonosak, életfolytonosak és igazságfolytonosak.

Nemzetségvezetők! Testvérek!

Hungarista értelmiségünk hivatása, feladata, kötelessége és felelőssége ellenében egyetlen követelményt támaszt parancsolóan,

megalkuvást nem tűrve: politikai, gazdasági és társadalmi valóságát az ő felelős vezetése alatt álló hungarista Magyar Birodalomnak.

Meggyőződésünk, hogy ez a minden idők legnagyobb és legvéresebb katasztrófája végeredményben meg fogja adni minden élettényezőnek igaz értelmét, igaz tartalmát, igaz hivatását, igaz keretét, igaz kifejezőjét és igaz helyét. Tehát a parasztnak, a munkásnak, az értelmiségnek, a nőnek és a katonának éppenúgy, mint a vallás, a nacionalizmus és a szocializmus életháromságának és így tovább az összes értéktényezőknél.

Úgy állítják rólam, nem szeretem a köztisztviselőket, a középosztályt, az értelmiséget és osztálypártot szervezek. Természetes, hogy ez megint hazugság. Egész hungarizmusunk nem osztálypártot jelent és épít, hanem népmozgalmat, mely a társadalomnak minden rétegét átöleli, mozgalmából senkit nem rekeszt ki. Megállapítható, hogy vannak ugyan egyesek, akik önmagukat rekesztik ki, de ezek még egyáltalában nem jelentik sem a köztisztviselőket, sem a középosztályt, sem az értelmiség teljes rétegét, de még csak hivatott vezetőit sem. A hungarizmusban született értelmiségünk az, amely a mi teljes politikai, gazdasági és társadalmi életünknek, dolgozó nemzetünknek, fegyveres nemzetünknek és nemzetünk totalitásának fogja adni nemzetfelelős vezetőit.

Igen erősen kell harcolnunk az álnemzetiszocializmus és az álhungarizmus ellen. Mind a kettő ellen egyszerű a védekezésünk. Egyszerű pedig azért, mert félreérthetetlenek, rendíthetetlenek és állhatatosak vagyunk. Emlékezzünk vissza és állapítsuk meg a következőket:

Öt évvel ezelőtt azt mondták, hogy vándoroljunk ki Délamerikába.

Négy évvel ezelőtt azt mondták, hogy fantáziátlan fantaszták vagyunk.

Három évvel ezelőtt azt mondták, hogy németbérencsek vagyunk, nemzetárulók vagyunk, hogy a németeket hívjuk be ebbe az országba; két évvel ezelőtt azt mondták, hogy zöldingbe bujtatott kommunisták vagyunk és tébolyodott örült áll az élükön, egy évvel ezelőtt azt mondták, hogy németellenesek vagyunk, akadályozzuk ennek a rendszernek tengelypolitikáját. Ma pedig mit mondanak? Azt mondják, hiszen mi is ugyanezt akarjuk. Ebből az elmúlt öt évből állapítható meg leginkább a mi félreérthetlenségünk és az ő kétszínűségük, a mi rendíthetlenségünk és az ő hintázásuk. A mi állhatatosságunk és az ő konjunktúrázásuk.

Úgy mondják, hogy az igazságot nem kell külön megszervezni, az önmagát szervezi. Ez nem igaz. Ha valaki arra vár, hogy az igazság önmagát megszervezi, arra ébred, hogy más szervezi meg saját hasznára. Mindaz, ami életet követel, így az igazság is, szervezetét is megköveteli. Nem igazság azonban az igazság, ha az ember nem illetti gyakorlati életébe, legfeljebb csak írott vagy csak mondott malszt marad.

A hungarizmusban acéllá kovácsolódott értelmiségünknek vállalnia kell minden áldozatot, minden kockázatot, minden szenvedést, hogy méltó legyen hivatására és joggal követelhesse meg azt a helyét államhatalmi felépítésünkben, mely a hungarista Magyar Birodalom dicsőségét, nagyságát és boldogságát szolgálja. A család, a nemzet és az Európaközösség csak így törvényesíthető, csak így biztosítható és csak így védhető jó hasznára.

K i t a r t á s !